

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Pilipiuk Andrzej - 04 -
Kroniky Jakuba Vandrovce.PDB

PDB Name: b
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.12.2005
Modification Date: 23.12.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Andrzej Pilipiuk

laser
Plzeň 2004

Název originálu: Zagadka Kuby Rozpruwacza

Obálka a ilustrace: Andrzej Laski

Grafická úprava obálky: Abstrakt

Překlad: Pavel Weigel

Redakce: Helena Šebestová, Jolana Čermáková

Copyright ©2003 by Wydawnictwo Fabryka Slow Sp. z o.o.
All Rights Reserved
Copyright ©2004 for the Czech translation by P. Weigel
Copyright ©2004 for Cover by A. Laski
Copyright ©2004 for the Czech edition by Laser-books s. r. o.

ISBN 80-7193-179-9

Záhada Kuby Rozparovače
Nepublikovaný rukopis Arthura Conana Doylea
Z velkobritánského jazyka přeložil Andrzej Pilipiuk

Jakub Vandrovec vypil hořčičnou sklenici naplněnou kalnou tekutinou a usmál se vlastním myšlenkám. Čím více pil, tím měl myšlenky teplejší a jasnější. Aparatura v koutě chalupy utěšeně bublala, vzduch zaplňovala jemná vůně zákvasu ze starého obilí a hniјících brambor. Barva tekutiny kapající do konve byla nahnědlá, takže exorcistu napadlo, že by to chtělo trochu nějakého bělidla, ale od nezapomenutelné události s prasaty měl jistý odpor k octu.

"Chtělo by to chlor," řekl si. "Jenže kdo by to pak pil?"

Vědecké úvahy přerušila nečekaná materializace. V rohu místnosti to zablikalo, zarachotilo a vyrostla tam budka. Vypadala jako telefonní, jen měla tmavá skla.

Jakub s úctou pohlédl na zbytek produktu ve sklenici.

"Sakra," zaklel. "Ta má sílu. Už jsem jednou vypálil takovou, že jsem viděl bílé myšky, potom bílé pejsky, taky trpaslíky, ještě růžové slony, ale že by telefonní budky?"

Uvnitř něco zachrastilo. Exorcista vytáhl ze zásuvky dvojku a ověřil, jestli má v kapse granát. Dveře budky se otevřely a vyšel pomeňší chlapík s bříškem, ve vytahaném tričku. Jakub vypálil do stropu a ukázal výmluvným gestem na podlahu.

"Pilote, k zemi!" zařval větu, kterou slyšel v nějakém filmu.

Muž poslušně zalehl.

"A teď mluv, špione, kdo tě poslal? Jestli se spleteš, zastřelím tě," stiskl líně spoušť.

V podlaze vedle vetřelcovy hlavy se objevila díra.

"Nezabíjej mě," promluvil návštěvník polsky, jen s velice zvláštním přízvukem. "Jsem historik a přišel jsem z vlastní vůle."

"Historik," zavrčel Jakub. "Nemám učitele rád. Mučí mi ve škole vnuka."

Nabil pušku dvěma novými náboji. Tentokrát to byly náboje na divočáky. Každý ví, že zabít agenta KGB není snadné...

"Nejsem učitel," odporoval ležící muž. "Zabývám se zkoumáním dějin."

"Tady?" vyprskl Vandrovec. "A co ta budka, to je nulaprostorový teleportový přenašeč?"

"To nesmím prozradit," pohlédl návštěvník neklidně do ústí hlavně.

"Počkej... jsi historik a přiletěl jsi na výzkum, oblečený jsi jako polní strašák, mluvíš jako našinec, ale nějak divně, takže je to stroj času."

"Dáváme přednost názvu časoprostorový telekomunikátor." Muž se snažil mluvit co nejdůstojněji.

"Tak vstaň," svolil exorcista, "jinak si řekneš, že u nás ve dvacátém století necháváme hosty válet se po zemi... A vůbec, jaké je téma tvé práce?"

"Píšu historii vlády Matěje Vandrovce a za tím účelem jsem chtěl poznat jeho předky..."

Usedl ke stolu. Jakub mu podal sklenku.

"Už jsem slyšel, že můj vnuk bude vůdcem lidstva," podotkl.

Návštěvník údivem vytřeštil oči.

"No, vlezl sem jednou takový nahatý kulturista a tvrdil, že je prťák... To je on," ukázal k oknu.

Na poli stál jako strašák už hodně zrezivělý skelet.

"Opravdový terminátor!" užasl historik. "Nevěděl jsem, že do této epochy někoho vyslali."

"K věci," stáhl ho exorcista na zem. "Co chceš vědět?"

Nalil do sklenice pálenku. Návštěvník upil a zakuckal se.

"Co je to?" zeptal se podezřívavě.

"Pálenka, samohonka, kořalka. Neznáte?"

"Pítí etylalkoholu bylo zakázáno," vysvětlil příchozí.

"Takže je prohibice?" zaradoval se Jakub. "Uzavřeme spolek. Hodíš mě do vaší doby. Zařídím tam palírnu a o zisk se šábnem."

"Lidstvo je pyšné, že tu hrůzu zvládlo," odsunul návštěvník opatrně sklenici.

"Pil jsi vůbec někdy?"

"Nikdy, a také nehodlám."

Jakub vzdychl.

"Tak počkej, dám ti malinovou šťávu."

Zašel do spiže. Vytáhl poloprázdnou láhev šťávy a doplnil ji vodkou. Zatřepal, aby se tekutiny dobře promíchaly. Nalil historikovi do sklenice. Ten se s potěšením napil.

"Co chceš vědět?" zeptal se Jakub.

"Nechápu, jak je možné, že během dvou generací se váš vnuk vyhrabal z této díry na vrchol moci a stal se diktátorem celé planety?"

"Hm. Promyslí to," zauvažoval Jakub. "Nepochybně mu pomohly životní mazanost a inteligence, které zdědil po mně," usmál se skromně.

"Sedmisetdílná všeobecná encyklopedie uvádí, že jste měl inteligenci na úrovni IQ 70 při normě sto."

"A tohle znáš?"

Jakub vytáhl z kapsy okousanou tužku a rychle napsal na stůl několik desítek číslic.

"Pí na padesát míst za desetinnou čárkou," vytřeštil historik oči.

"Asi budete muset opravit ty své encyklopedie," zasmál se exorcista. "Poslyš, a to může lítat do minulosti každý?"

"Ne. Jenom ti, co mají oprávnění. K odletu je potřeba mít patřičný kódový klíč. Navíc existují strážci času. V každé epoše jsou speciální stanoviště. Když se tam objeví někdo neoprávněný, hned ho zlikvidují..."

"Člověk člověku vlkem," ucedil Jakub.

"Kdepak. To nejsou lidé, ale speciální, uměle vypěstovaní bioroboti. Samozřejmě zvenku a dokonce i zevnitř připomínají lidi, jen jsou odolnější proti úrazům a infekcím."

"A nikdo je nezná?"

"Kdepak. Vždyť se nedají odlišit. Rozdíl se pozná jen porovnáním tkání pod mikroskopem."

Exorcista se podrbl na hlavě. "A lidi je nepodezírají? Sedí jen tak, nic nedělají a mají prachy?"

"I to je zařízeno. Naši agenti mají různá zaměstnání. Provozují obchody, hotely a jiná místa, kam mohou přicházet cestovatelé v čase a navazovat s nimi kontakt bez podezření."

Návštěvník vypil třetí sklenici šťávy. Už nebyl moc střízlivý.

"Co se to se mnou děje?" zeptal se.

"Jak se cítíš?" zneklidněl Vandrovec.

"Jako bych nic nevážil..."

"To je takzvaný stav beztlíže. Pálenka, bráško," cvrnkl do láhve se šťávou.

"A před tím přechali naši předci?"

"Chlast je motorem lidské civilizace," vysvětlil exorcista. "A vůbec, ze kterého jsi století?"

"Sestadvacátého," zablábolil návštěvník a zhroutil se na podlahu.

"Co se s tím lidstvem stalo?" zavrtěl hlavou exorcista. "Naprostá ztráta odolnosti. Nu což, když tolik generací nepijí, není to nic divného."

Přikryl ležícího muže starou dekou a šel k telefonní budce. Byla zamčená.

"Kuš," zavrčel a začal se hrabat v kapse.

Vytáhl hrst šperháků, ale nepomohly mu, protože dveře neměly klíčovou díрку, jen spáru jako telefonní automat. Jakub

začal prohledávat spáčovy kapsy. Posléze v nich našel nevelký plíšek ze zvláštního kovu. Když ho strčil do patřičného místa, dveře cvakly a otevřely se. Vstoupil dovnitř a obdivně pohlédl na stovky ciferníků, páček a přepínačů.

"Sakra!" Vzpomněl si, jak chtěl kdysi ve Varšavě jet výtahem. A tam bylo jen třináct tlačítek, kdežto tady od oka desetkrát víc.

Nečekaně zahlédl, že nad jedním tlačítkem svítí v okénku dnešní datum.

"Aha. Zrovna tohle hledám."

Vrátil se do chalupy a přinesl bandasku samohonky, k tomu navrch svazek starých ruských bankovek.

"Je čas vyrazit na cestu. Navštívím dědu a společně zlikvidujeme Michajlu Bardaka. Vyřídíme ho v minulosti, takže tady zmizí všichni jeho potomci. Nazvu to dědovým paradoxem," pronesl spokojeně.

Přimhouřil oči a s potěšením si představil svět bez Bardaků. Bude kouzelný... Nastavil podzim roku 1888 a stiskl červené tlačítko.

Pocit rozpadu na atomy byl dokonce příjemný.

##

Telefonní budka s třeskem přistála na šikmém střeše. Dveře se automaticky otevřely a Jakub se kutálel po červených taškách. Jeho pád zastavil až nízký komín, pečlivě vyzděný z cihel. Narazil do něj celým tělem a plíšek, který třímal v ruce, spadl dovnitř.

"Sakra!" zaklel exorcista.

Kódový klíč se odrazil od vnitřní stěny komína a hned nato se ozvalo plesknutí, jako kdyby spadl do nějaké tekutiny. V tom okamžiku se víkýt se skřípotem otevřel. Vandrovec se spěšně schoval za roh. Z otvoru vylezly dvě dívky v přiléhavých uniformách. Stanuly u stroje a chvíli si jej prohlížely. Vyměnily si několik vět, potom jedna vlezla dovnitř a stroj zmizel.

"Strážkyně času," vydedukoval Jakub. "Kurva, sebrala mašmu..."

Druhá dívka se vrátila do domu. Exorcista se rozhlédl po okolí. Obklopovaly ho zanedbané barabizny a domy, jakési kůlny a přístavky postavené z bůhvíčeho. Ulicí dole projela drožka.

"Rok 1888 to být může. Ale na Vojslavice to nevypadá."

Připlazil se k okraji střechy. Vyklonil se a nahlédl do okna pod střechou. První věc, kterou zpozoroval, byly tři telefonní budky vyrovnané u stěny.

"Aha. Tak tady mají základnu," zašeptal.

V krbu visel velký hrnec, ve kterém něco bublalo.

"No dobře, sbalíš klíč a hajdy domů," rozhodl. "Určitě spadl do té kaše..."

Začal uvolňovat okenní rám. V tom okamžiku nakráčelo do místnosti šest děvčat. Jedno vzalo holou rukou hrnec z ohniště a nalilo hustý pudink na talíře. Začaly jíst. Jakub čekal, že se některá zakucká plíškem, ale k ničemu takovému nedošlo. Zuřivě zaklel a po okapu sjel na zem. Ještě než stanul na dlažbě, v hlavě mu dozrál jistý plán...

##

Z deníku doktora Watsona

Jednoho srpnového večera jsme seděli u krbu. Po celodenním žáru Londýn zvolna ožíval. Natáhl jsem hodinky.

"Třeba tě to bude zajímat, drahý doktore Watsone." Sherlock Holmes složil noviny, které právě četl, a s úsměvem mi je podal. "Popisují tady opravdu neobvyklý zločin..."

Překvapeně jsem na něho pohlédl. Usmál se a obratnými pohyby začal nácipávat dýmku nějakým zeleným svinstvem, které poslední dobou kouřil místo tabáku. Otevřel jsem Timesy.

"Můj Bože!" zvolal jsem, když jsem se do článku začel.

"Je to záhada," zabafal přítel z dýmky. "Všimni si. Oběti je třicetiletá, hm... prostitutka jménem Mary. Vrah ji přepadl v jedné uličce čtvrti Whitechapel, kde nepochybně číhala na zákazníky, aby je svedla z cesty ctnosti."

"Podřízl jí krk zvláštním nástrojem, který zanechává rozervané rány, vlastně se dá říct, že jí uřízl hlavu," doplnil jsem zachmuřeně. "Potom jí rozřízl břicho a rozvěsil vnitřnosti po lucerně."

"No právě," přikývl Holmes. "Jako kdyby potřeboval světlo. Právě to mi připadá nejpodivnější. Vrahové se raději skrývají ve stínu."

Hluboce jsem se zamyslel.

"Myslím si, příteli, že asi znám motivy jeho chování," řekl jsem.

Holmes zabafal a zvědavě na mě pohlédl.

"Mě ještě nic nenapadlo," přiznal se. "Mluv, drahý Watsone. Tvé cenné myšlenky mě mnohokrát přivedly na správnou stopu."

"Když jsem sloužil v armádě na Blízkém východě, několikrát jsem potkal místní věstce, kteří se vydávali za potomky starověkých Chaldejců. Věštili budoucnost, nebo přesněji namlouvali naivním důstojníkům, že to dokáží. Bylo to hodně drahé, ale naši hoši byli mladí a proto nemoudří, jak to v jejich věku bývá. Mnohá libra, kterou jim královna vyplatila jako žold, zmizela v kapsách těch otrhaných mágů."

"A jakou metodou věštili? Dedukují totiž, že je klíčem spojujícím tvé vyprávění s touto obludnou vraždou..."

"Věštili ze zvířecích vnitřností. Zabili ovci nebo kozu, vyvrhli ji, vnitřnosti rozložili po zemi a z ještě kouřících střev a jater se pokoušeli našim důstojníkům vyčíst budoucnost. Většinou jim se zlomyslným potěšením předpovídali rychlý a tragický konec, a opravdu, zanedlouho přišli Turci a s nimi mor a tyfus. Hodně udatných chlapců drží věčnou stráž v píscích Blízkého východu."

Sherlock Holmes povytáhl obočí.

"Usuzuješ, drahý Watsone, že se zde jedná o někoho, kdo se snaží vyčíst budoucnost z lidských vnitřností?"

"Myslím si to. Jednou jsem viděl po bitvě jednoho z těch 'proroků', jak na bojišti kuchá mrtvého Turka."
"Dá se tedy říct, že hádanka je rozřešena," usmál se spokojeně přítel. "Vraha je třeba hledat mezi příchozími z Levantu, kteří provozují věštinu. Musí to být silný, urostlý muž. Domnívám se, že jeho klienty jsou blazeovaní aristokraté, takže jeho věštecký salon se nachází nedaleko Buckinghamského paláce. Můžeš mi vrátit Timesy?"
Ochotně jsem splnil jeho přání. Chvilí prohlížel stránku s inzeráty, a potom s úsměvem zabafal.
"Archibaldus Dinozaupulos - chaldejský mág. Vědecké předpovídání budoucnosti. Klientela z nejvyšších společenských kruhů. Reference," přečetl inzerát.
"Hm," zamyslel jsem se. "Jméno mi připadá řecké."
"Věř mým obrovským zkušenostem, drahý Watson. Nepochybuji, že je to náš ptáček."
Zatáhl za šňůru zvonku a spěšně načrtl na papír několik slov. Ve dveřích se objevila paní Hudsonová.
"Zavolejte poslíčka a pošlete tento lístek inspektoru Lestradeovi," podal jí obálku spolu s dvacetipencí.
Odešla.
Detektiv zabafal.
"Můžeme říci, drahý Watson, že díky tvým vojenským zkušenostem se nám podařilo chytit zvrhlého zločince, aniž jsme se hnuli z bytu..."
Obdivně jsem na něho pohlédl.
"Dnes v noci mohou lidé klidně spát," prohlásil jsem. "Ale jak víš, že ho Lestrade chytí?"
"Věštecký salon funguje od osmnácté do dvacáté hodiny. Náš přítel inspektor se svými policisty obklíčí tuto špelunku a vykouří ho jako jezevce z nory."
Odložil dokouřenou dýmku a s uspokojením uchopil housle. Hrál celý večer, zřejmě potěšen dalším úspěchem.

Seděli jsme u snídani. Namazal jsem si topinku máslem a právě jsem ji zvedal k ústům, když zaklepala paní Hudsonová. Přinesla ranní noviny a čaj. Nalil jsem si do šálku aromatický nápoj, Holmes vzal noviny a rychlým pohledem přelétl první stránku. Zaznamenal jsem, že se zamračil.
"To tě bude určitě zajímat," podal mi deník.
Uchopil jsem Timesy. Titulek křičel velkými písmeny:
Hrdlořez se vrátil!
Odložil jsem noviny a dojedl topinku.
"Zaútočil znovu," přikývl Holmes. "Zmasakroval další padlou dívku... Tentokrát se jeho obětí stala jistá šestadvacetiletá Margareta. Vyřízl jí pouze žaludek a střeva. Nejdříve ji samozřejmě podřizl krk."
"Nerozložil vnitřnosti po zemi?" ujistil jsem se.
"Ne," zabručel. "Protože tu píší, že z vraždy podezřelý Dinozaupulos byl včera zatčen a noc strávil ve vězení, domnívám se, že tvá teorie o věštění z vnitřností tím odpadá... A co je horší, pořád netuším, proč to dělá. Asi musíme získat víc informací. A hele, přichází Lestrade."
Do našeho bytu vstoupil inspektor.
"Zdravím vás, pánové."
Usedl a dostal čaj.
"Včera jste mi poskytli medvědí službu," vyčetl nám. "Zavřel jsem toho Dinozaupulose a až do rána ho vyslýchal. Dočista se zlomil. Přiznal se ke všemu. A ráno jsme se dozvěděli, že vrah znovu řádil. A co je horší, kvůli tomu mágovi intervenovala samotná královna Viktorie. Jeho zatčení málem způsobilo katastrofu naší zahraniční politiky."
"To je tak důležitý?" podivil jsem se.
"Na základě jeho předpovědí se zpracovávají směrnice pro ministerstvo zahraničí na desetiletí dopředu," vysvětlil Lestrade. "Můj šéf málem přišel o místo... A k tomu ta druhá vražda. Vrah je pořád na svobodě."
"Asi bychom si měli prohlédnout místo činu, když už jsme zataženi do tohoto nepříjemného případu," usmál se Holmes.
"Watson, neviděl jsi někde mou hůl?"

Asi po čtvrt hodině jsme vysedli z drožky ve výjimečně špinavé ulici uprostřed čtvrti Whitechapel. Ve vzduchu se vznášel puch výparů velkoměsta. Policisté ohradili prostor a rozehnali čumily. Oběť přikrytá prostěradlem pořád ještě ležela na místě, kde ji našli.
"Co o tom soudíš, Watson?" otázal se Sherlock.
Nadzedl jsem prostěradlo a delší dobu zkoumal tělo pohledem.
"Udělal zřejmě zezadu," konstatoval jsem. "Ostří vyšlo vpředu, roztrhlo hrtan... Potom zločinec rozpáral ženě břicho, aby se dostal k žaludku. Také vytáhl část střev a rozřezal je..."
Spustil jsem plátno a poodešel stranou, kde se můj žaludek rozloučil se snídání. Když jsem se vrátil, Holmes zkoumal lupou stopy na odporně špinavé zdi blízkého domu.
"Uder byl veden obrovskou silou," pronesl zamyšleně. "Krev cákla až sem."
"Pokud je to krev z naší vraždy," pokrčil Lestrade rameny. "Stejně dobře může být z minulého týdne. Tady se takové věci stávají často..."
"Udivuje mě stupeň rozkladu té mrtvoly," řekl jsem a dezinfikoval si hrdlo obsahem nevelké placatice. "Vypadá, jako by tu ležela nejméně tři dny."
"To není možné," odpověděl Lestrade. "Předevčirem tudy prošla policejní hlídka. Myslím si, že by si těla všimla."
"Kdo je našel?"
"Nějaký doktor. Zřejmě Švýcar, uvedl takové německé jméno. Něco jako Einstein, ano, Frank Einstein."
"Byl zadržen?" zeptal se můj přítel. "Nebo alespoň vyslechnut?"

Lestrade pokrčil rameny.

"Proč?"

"A jak víte, že to byl doktor?" zajímal jsem se.

"Měl plášť a na krku stetoskop," vysvětlil inspektor. "Na plášti měl stopy krve, zřejmě se vracel od operace domů."

"To zní vskutku pravděpodobně," přikývl Holmes. "Nu což, děkujeme, Lestrade. Víc už se nám z toho vydedukovat nepodaří," zahrnul do gesta okolní baráky i tělo ležící na ulici. "Uklidí tu mrtvolu někdo?"

"Ano, odpoledne přijede koroner a pokud tady bude ještě ležet, odveze ji do úřední márnice."

Opustili jsme to ponuré místo. U drožky se na nás přilepila zrzavá holčina s drzým pohledem.

"Holá, detektivové, nechcete vyřešit pár záhad?" Laškovně a nestoudně se protáhla. Napřáhl jsem na ni hůl, Holmes se bezděčně pokřičoval a odplivl si.

"Takovou verbež by měli věšet," zavrčel. "Ničí rodinné svazky a demoralizují mládež."

"Sympatizuješ snad s naším nepolapitelným vrahem?" podivil jsem se.

"Vždyť říkám, drahý Watsoně, věšet, ne párat střeva," odvětil důstojně. "Ale raději se zamysleme nad další teorií."

Nenapadá tě něco?"

"Určitý nápad bych měl," přikývl jsem. "V posledním čísle chirurgického měsíčníku Lancet popisovali teorii náhrady nemocných vnitřních lidských orgánů zdravými, převzatými od právě zemřelých lidí."

"Fascinující. Nevíš náhodou, jestli už nepřešli do stadia pokusů?"

"Upřímně řečeno, moc jsem si nezapamatoval. Je to syrová teorie, určitě bude vyžadovat ještě dlouhý výzkum, ale pokud se ji podaří uskutečnit, budeme mít úžasné perspektivy. Také jsem četl polemiku, ve které někdo tvrdil, že orgány mrtvých těl odumírají hodně rychle, takže k transplantacím účelům, tak totiž přejmenovali přenos z organismu do organismu, budou nezbytné orgány z hodně čerstvých těl nebo dokonce z lidí ještě živých."

Sherlock přikývl a zapálil si dýmku.

"Jestli se pokusy podaří, otevřou se před kriminalisty fantastické možnosti," prohodil. "Tisíce nových, fascinujících zločinů. Myslíš si, drahý Watsoně, že ten vrah předjímá transplantace a krade z těl orgány, aby je experimentálně přišival jiným objektům?"

"To nelze potvrdit, dokud přesně nezjistíme, jestli z těla něco chybí," odvětil jsem. "Na první pohled mi připadalo, že je vše na svém místě, a co chybělo, leželo na ulici. Zřejmě se dá říct, že na místě činu zůstalo tělo kompletní."

Přítel zesmutněl.

"Tím teorie o zločinném transplantátorovi odpadá," usoudil. "Pokusíme se tedy vydedukovat něco jiného."

Přestože jsme dedukovali až do večera a posilovali se přitom ginem za účelem zlepšení dedukce, nedospěli jsme k žádným závěrům. Nakonec před odchodem do ložnice řekl Holmes zlostně:

"Máme málo údajů. Půjdem spát, a zítra, až bude nalezena další oběť, se možná dozvíme, o co tu běží."

##

Další oběť, která se před smrtí jmenovala Susan, byla vykuchaná stejně obratně jako předchozí. Její vnitřnosti malebně stékaly po schodech jako vodopád.

"Hm," zabafal Holmes z dýmky. "To vypadá na psychopata."

"Proč?" zajímal se Lestrade.

Také jsem zvědavě natáhl uši.

"To je jednoduché, inspektore. Oběti jsou vybírané docela náhodně. Nic je nespojuje."

"Jsou přibližně stejně staré, všechny jsou blondýnky a mají stejné zaměstnání," poznamenal jsem.

Holmes se shovívavě usmál.

"Nejsou stejně staré. První bylo třicet, druhé dvacet šest a této dvacet sedm."

"Nebude další dvacet osm?" zamyslel se Lestrade.

"Nesmysl," zavrčel Holmes. "Stejně dobře si může vybírat pořád vyšší nebo nižší... Vrah opět nezanechal žádné stopy."

"A co ten otisk krvavé dlaně na domovních dveřích?" připomenul jsem.

"Jo tohle. Pokud je to vrahova dlaň."

"A čím by byla?" podivil se Lestrade.

"Některý chodec mohl zakopnout, upadnout do louže krve a potom si špinavou ruku otřít o dveře," vysvětlil Holmes.

"Můj drahý Lestrade, nezapomínej na dedukci. Vždycky musíš předvídat všechny možné varianty vývoje situace..."

Nemáme z čeho vyjít. Kromě těch strašlivých ran. To je určitě dílo psychopata."

"Pokud je to psychopat, pak se slušně vyzná v anatomii," posvítíl jsem malou ruční karbidovou lampičkou do prázdné břišní jámy oběti. "Zřejmě chybí jedna ledvina."

"Hm," zabručel Holmes. "To by potvrdzovalo teorii o transplantátorovi."

"Jakém transplantátorovi?" zajímal se policista.

"Ale nic, to já jen tak," odpověděl můj přítel. "Dá se říct, že vlastně nemáme skoro žádné stopy."

"Počkejte," vmísil jsem se, "všimněte si těchto skvrn. Vypadají, jako kdyby někdo šlápl do louže krve a potom odešel tímto směrem."

Holmes zvedl postupně obě nohy a prohlédl si podrážky.

"Já to nebyl," prohlásil.

"Já také ne," zkontroloval Lestrade své boty.

"Pojďme tím směrem," navrhl jsem.

Šli jsme. Na konci stop byly dveře, na kterých jsme už předtím viděli otisk krvavé dlaně. Na prahu stály boty umazané krví.

"Ha!" řekl Holmes. "Dovnitř nevstoupil."

"Určitě ho nepustili," poznamenal rozvážně Lestrade. "Žádný slušný obyvatel této čtvrti by pod svou střechu nepustil vraha."

"V této čtvrti nebydlí slušní obyvatelé, ale chápu, co chceš říct," usmál se Sherlock. "Když nevstoupil sem, zřejmě šel dál. A hledej vítr v poli."

"Nevydedukujeme něco z těch bot?" navrhl Lestrade.

Detektiv se široce usmál.

"Vidím, že začínáš myslet," prohlásil uznale. "Jistě, vezmeme je na komisařství."

###

Postavili jsme křápy na stůl určený k prohlídkám obětí a nástrojů zločinů.

"Co je možné o nich říct?" mručel Holmes. "Za prvé jsou hrozně neohrabané."

"Jsou z kaučuku," dodal jsem. "Spojeného jakousi průmyslovou látkou."

"To je nějaká nekvalitní plst'," poznamenal Lestrade. "Ale tohle není kaučuk. Vyznám se v tom, protože jsem kdysi bojoval s jeho pašeráky. Ostatně je můžeme dát k analýze nebo porovnat..."

Po chvíli přinesl vlastní gumové galoše. Opravdu byly na omak jiné.

"Existují nějaké látky schopné nahradit kaučuk?" otázal se inspektora můj přítel.

"Bohužel ne, proto se pašování tak vyplácí."

Vážně jsem přikývl.

"Je to tedy docela nová látka," usoudil Holmes. "Zvláštní bota..."

"Opravdu je podivná," souhlasil jsem.

"Přesto vypadá na průmyslový výrobek."

"Podívejme se, jestli není uvnitř jméno majitele," oslnil jsem nápadem.

Pět minut nato Lestrade vyplňoval zatykač na nebezpečného vraha se slovanským jménem Botas Olštýn.

###

Jakub strčil vyříznutou ledvinu do krabičky.

Naškrábal na krabičku: Sami se přesvědčte. Nejsou to lidi, podepsal se a krabičku zabalil. Nalepil na ni hrst polských kolků a pracně ji vecpal do poštovní schránky.

###

"Zajímalo by mě, jestli dnes v noci zase nezaútočil?" zakousl jsem se do topinky.

"Hm, nedá se to vyloučit." Holmes rozložil ranní vydání Timesů. "Máš pravdu. Zase rozpáral dvě ženy. Jejich povolání známe, vlasy zrzavé. Myslel jsem si, že zabíjí jenom blondýnky."

"Třeba mají rzky lepší ledviny pro transplantace," poznamenal jsem.

"Chyba, příteli," namítl Sherlock. "Ztracená ledvina se právě našla."

"Kde?" zajímal jsem se.

"V redakci novin Pall Mall. Tím odpadá tvá teorie o transplantacích. Musíme vymyslet nový motiv."

"Hm. A jak se ocitla v redakci?"

"Přišla poštou." Holmes zabafal. "To znamená, že některý novinář je kanibal."

"Kanibal v Londýně?" podivil jsem se. "To není možné."

"Když jsou na Novém Zélandě, který je naší kolonií, proč by nemohli být v metropoli? Novinář-kanibal. Hm. Můžeš mi podat desky s novinovými výstřižky?"

Poslušně jsem je přinesl.

"Tady je náš ptáček," ukázal Sherlock na jedno jméno. "Edward Malone. Před několika lety se účastnil výpravy profesora Challengerova do Jižní Ameriky."

Narazili tam na pravěký kmen, který jedl lidské maso. Indicie ukazují na něho."

"A jak mu to dokážeme?"

"Budeme potřebovat čerstvou lidskou ledvinu. Chytíme ho do pastí."

"Kde mám vzít lidskou ledvinu?"

Sherlock se pousmál.

"Příteli, vždyť jsi lékař. Vyřízni ji někomu."

Podrbal jsem se na hlavě.

"Něco vymyslím," slíbil jsem.

"A hele, tady píšou, že vrah spolu s ledvinou poslal dopis."

"Komu byl adresovaný?"

"Redakci. Podívej, jak je rafinovaný. Kryje svého přítele Malona. Ale to nevádí. Zavřeme oba, jeho i toho Botase."

"To jméno zní rusky," poznamenal jsem.

"Moment, co bylo v tom dopise? Aha, píše, že vrah druhou ledvinu snědl. Napsal jim to. A dopis podepsal Jakub Vandrovec. Dedukuji, že vrah poslal ledvinu do redakce proto, aby od sebe odvrátil podezření. Druhou určitě nesnědl, protože na místě činu chyběla jen jedna. Ledaže jsme nějakou mrtvolu přehlédli..."

"Vandrovec? Zajímavé, co to znamená. Bude to nejspíš srbsky nebo nějakým stejně exotickým jazykem."

"Šéfredaktor je rozluštil pomocí slovníku cizích slov jako Rozparovač."

"Jakub Rozparovač," pronesl jsem. "Tak mi připadá, že budou další oběti..."

"Podívej, jak je rafinovaný!" zvolal Holmes. "Jmenuje se Botas Olštýn a přitom používá pseudonym..."

###

Poslední strážkyně z těch, které jedly pudink onoho osudového dne, kdy Jakub přišel do Londýna, stála pod lucernou.

Jakub se tiše příkradl.

"Maličká, chceš se pobavit?" pronesl anglicky otázku, kterou zaslechl u sousední lucerny.

"A máš peníze, dědo?" odpověděla drze.

Z kontextu pochopil. Ukázal jí storublovou bankovku.

"S Rusama si nezačínám," ušklíbala se pohrdavě.

Bajonetem z kalašnikova ji bodl do šíje a přeřízl páteř. Obratně roztrhl šaty a vyvrhl vnitřnosti. V kalném svitu lucerny prohledával střeva. Nikde však ani stopy po prokletém plíšku.

"Kopni mi játra, kámo," ozval se sympatický hlas.

Jakub, který právě přepnul na telepatii, porozuměl bez problémů.

Vyřízl orgán a podal mu jej. Příchozí zabalil játra do novin.

"Kdo jsi?" zeptal se exorcista víc pro formu než ze zvědavosti.

"Doktor Viktor Frank Einstein."

"Tvůj vnuk bude fyzikem," usmál se Jakub. "Nač potřebuješ tu flákotu? Chováš stříbrné lišky?"

"Ne. Chci oživit mrtvou hmotu."

"Tohle se pro tvé cíle moc hodit nebude. Rychle se to rozkládá, jsou to syntetické sračky," vysvětlil Vandrovec. "Ale přeju ti úspěch."

"A co hledáš ty? Žlučové kameny?"

"Ále, jedna ženská polkla jeden takový směšný plíšek, který potřebuji..."

"To jsi je všechny vykuchal ty?"

"Jistě. Namakal jsem se a prd..."

"Počkej, kdy to polkla?"

"Už to bude pět dní."

"Chytráku, to už jej dávno vykadila."

Jakub se praštil do čela, až to zadunělo. "Jasan. Prohlídnu záchod. Díky..." stiskl neznámému ruku a rozešli se každý po svém.

###

Toho večera slavný detektiv zašel do kanceláře svého přítele inspektora Lestrada.

"Čím posloužím?"

Důstojník se při pohledu na něj významně usmál a vytáhl ze zásuvky láhev whisky. Napili se, zajedli, napili se do druhé nohy.

"Už jsem přišel na to, kdo je Rozparovač," pronesl klidně Holmes.

"Ach tak. Zatkli jsme Malona a Challengeera. Dostali nakládačku a teď se vzájemně obviňují. Malone vypověděl, že profesor v Jižní Americe jedl opičí maso a stěžoval si, že chutná jako lidské, což znamená, že zná jeho chuť. Profesor vypověděl, že Malone upekla a snědl představitele *Pithecanthropus erectus*. Ovšem v době, kdy jsme je drželi, Rozparovač vykuchal další ženu."

"Tak to mají alibi... A jak pokračuje hledání Botase?"

"Na mrtvém bodě, ale informovali jsme všechny hlídky."

"Mám novou stopu. Tentokrát zasáhneme přímo do cíle."

"Kdo?"

"Je to hloupé, ale Rozparovačem je doktor Watson."

"Nepovídej! Jak to víš?"

"Za prvé, nemá alibi na dobu vražd."

"Myslel jsem, že bydlíte spolu!"

"Jistě, ale v jeho části bytu jsou vedlejší dveře. Určitě v noci chodíval... na lov."

"Rozumím. Jsou nějaké další indicie?"

"Spousta. Pořád zaváděl pátrání na falešné stopy. Nejprve blábolil cosi o věštění z vnitřností, což vedlo k zatčení pana Dinozauropulose. Potom o transplantacích vnitřních orgánů. To je samozřejmě nesmysl, uříznutá ruka se nedá přišít, o ledvině ani nemluvě... Potom si vybájl kanibala, což vedlo k zatčení váženého profesora a jeho bezúhonného přítele novináře, a nakonec ty boty, které se našly na místě činu. Jak mazaně našel uvnitř jméno majitele! Ale já jsem jeho hru prohlédl. Nepochybně je tam sám podstrčil..."

"Fakticky, to k odsouzení postačí," zaradoval se Lestrade. "Vezmu deset mužů a půjdeme pro něho..."

###

Jakub se vynořil ze záchodu s umazaným stříbrným plíškem v ruce.

"Nu," prohlásil. "Je čas se vrátit."

Nastoupil do první budky zleva.

"Kruci," zavrčel. "Jak se dostanu domů?"

Zamyšleně se rozhlédl.

"Podle selského rozumu by tu mělo být nastavování cílové stanice. Nejspíš tady."

Na malé obrazovce svítila písmena.

"Lon-dýn," přeskakoval. "Aha, ten břídil historik chtěl ode mě letět do Londýna, proto se všechno pohnulo. Datum jsem nastavil, ale místo ne... Tak teď datum a název vesnice."

Pod obrazovkou byla malá klávesnice. Jakub napsal "Starý Majdan". Nastavil datum a hodinu. Stiskl červené tlačítko a po chvíli dojatě hleděl na staré, známé, pavučinami opředené kouty své chalupy.

"Je dobré se vrátit domů," vzdychl. "A že to s Bardakem nevyšlo, je možná dobře. Kdybych neměl nepřítele, moc bych se v důchodu nudil..."

Pět minut nato se probral historik.

"Co se mi stalo?" vyjekl. "Vodu..."

"Vodu ti můžu dát, ale věř mým zkušenostem, klín se nejlíp vyráží klínem."

Exorcista mu nalil sklenku pálenky.

"Bože, kde mám kódový klíč?" ohmatával historik kapsy. "Pomoz mi hledat, nebo se nedostanu domů..."

"Klídek. Trčí ve dveřích té tvé boudy. Asi jsi ho včera zapomněl vytáhnout..."

"Ach tak..."

Historik přistoupil ke stroji času a vytáhl plíšek za vyčnívající konec. Podezíravě si prohlédl prsty, začichal a zatvářil se utrápeně. Jakub předstíral, že si ničeho nevšiml.

"Zdá se, že máš nějaké dotazy," usmál se. "Pokud jsi připraven, vezmi pero a piš..."

Epilog

Srpen 1918

Doktor Watson roztřesenou rukou vyryl do zdi cely třicátou výroční čárku... Vrátil se ke stolku a dlouho čáral perem po zažloutlých listech.

"Viš, já tě nechápu," ozval se ze své pryčny starý pašerák Tom, zavřený podobně jako Watson na doživotí za likvidaci několika celníků. "Chlap tě strčil na celý život do basy a ty sepišuješ jeho úspěchy."

"Strčil," přiznal nerad doktor. "Ale přesto byl génius. Nechci, aby na něho lidstvo zapomnělo."

"Podle mého názoru byl tím Rozparovačem ten tvůj Holmes," zavrčel pašerák. "Je zvláštní, že vrah přestal zabíjet právě toho dne, co tě zavřeli."

"Sám bych rád věděl, proč přestal," vzdychl lékař.

Dveře cely se hlučně otevřely a stanul v nich dozorce. V ruce držel balíček.

"Rozparovači, máš zásilku."

Hodil mu balíček a odešel. Doktor roztrhl papír a vysypal na stůl pět autorských výtisků. Tom zvedl jeden k očím.

"Dobrodružství Sherlocka Holmese," přečetl název. "A proč je tu podepsaný Arthur Conan Doyle? Vždyť je to tvá kniha..."

"Musel jsem použít pseudonym," vzdychl Watson. "Nakladatel nechtěl souhlasit..."

"Já se v obchodu s knihami nevyznám, ale podle mého názoru by lidi radši kupovali knihy podepsané Kuba

Rozparovač..."

Výlet

Jakub Vandrovec cestoval nerad. A po nezapomenutelných dobrodružstvích v Moskvě jeho odpor k zahraničním výletům ještě zesílil. Alespoň to tvrdil. Pravda byla trochu jiná. Přestože měl peněz dost, nechtěl jezdit do ciziny, protože neznal cizí jazyky. Mluvil sice plyně rusky, ukrajinsky a trochu jidiš, ale už například němčina byla pro něj skutečná tabula rasa a angličtina už úplná terra incognita.

Za války se samozřejmě musel s okupanty dohadovat, ale tehdy byly docela jiné časy. Většina Němců, které potkal, při pohledu na jeho vyceněné zuby, šílený pohled a kudlu zakrvácenou až po rukojeť přesně plnila příkazy sdělované polsky. A jakmile se zhroutil předchozí zasraný systém, Jakub si okamžitě pořídil pas.

Z blížie nevyjasněných důvodů mu tento dokument vydali. Úředníci zavalení stovkami žádostí zřejmě přehlédli skutečnost, že vesnický exorcista byl mnohokrát trestán za ničení policejního majetku (psi atd.) a pytláctví, stejně jako za hanobení hrobů. S dokladem v kapse a s motykou v ruce překopal kus zahrady a poté, co dobyl ze země jistý počet sklenic od povidel plných různých bankovek, vypravil se do Varšavy. Z hlavního města se vrátil docela spokojen.

Teprve den před jeho dalším odjezdem se jednoho prosincového dne rozneslo po vesnici:

"Jakub Vandrovec jede do Egypta!"

Jakub kamarády nezklamal a objevil se v hospodě, kde ho netrpělivě očekávali. Když konečně přišel, hned ho zatahli ke stolu, na kterém se v téže chvíli objevily láhve piva.

"Tak povídej," vyzval ho Tomáš a nalil mu do půllitru.

"Co mám povídat, když jsem ještě neodjel?"

"Nevykrucuj se. Mluv."

Jakub se ustaraně podrbal na hlavě.

"Egypt leží v Africe. Jsou tam pyramidy a mumie."

Několik nervózních hostů zaklelo, protože tohle už slyšeli v televizi. Jakubovi kámoši je začali fackovat. Vypukla všeobecná rvačka. Když se konečně emoce zklidnily a bylo možné poslouchat dál, ukázalo se, že si Jakub přivlastnil čtyři láhve a v rozruchu zmizel. Padly nové nadávky, tentokrát se to však obešlo bez násilí.

##

Pokud šlo o uniformy, měl Jakub Vandrovec zpravidla smůlu. Policie ho zavírala nebo pronásledovala všemi možnými způsoby. Když v mládí pašoval, stříleli po něm pohraničníci. Život mu znepríjemňovali i hajní. Hromy a blesky na něho dštili i vojslavičtí faráři. A teď se tady vyskytli dva nerudní celníci. Z nejasných důvodů si nejprve dlouze prohlíželi jeho úbor. Jakuba to trochu dráždilo, vůbec totiž nechápal jejich zájem. Byl oblečený jako obyčejně. Měl na sobě vaťák s dodatečně přidělanými kapsami, kalhoty z pytloviny s kusem provazu místo opasku, gumáky a na hlavě perziánovou papachu.

"Otevřete kufr," požádal ten s kníry.

Jakub neměl prohlídky rád, protože mu v minulosti zkonfiskovali spousty věci jako třeba nelegálně držené zbraně, kostky tritolu, kterými topil v kamnech, nebo ikony ze 17. století. Tentokrát však poslechl. Celníci vyřešili oči. V kufru toho nebylo moc, ale sortiment je víc než překvapil. Zabalený bochník chleba, půl litru podezřelé kalné kapaliny s vůní podobnou vodce, pár smradlavých bačkor, svitek tenkého drátu, svíčka, stářím polorozpadlá kniha a dřevěný kolík. Na dno kufru byla přilepená mapa Egypta vytržená ze školního atlasu.

"To je všechno?" podívil se celník bez knírů.

"Jo," odpověděl Jakub. "Je to málo?"

Celník pokrčil rameny. Jakub zavřel kufr a vykročil. Právě procházel mezi dvěma docela nevinně vypadajícími sloupky, když se ozval alarm. Exorcista padl k zemi. Nastal pořádný zmatek. Naštěstí v okamžiku, kdy se nikdo nedíval, stačil vytáhnout z kapsy starý revolver a strčit ho pod pás, na kterém prověřovali zavazadla. Neuplynulo moc času a ocitl se v malé místnosti ve společnosti obou celníků.

Důkladně ho prohlédali. Ze švu kalhot vytáhli metr dlouhé brzdové lanko a z podrážky jedné boty list pilky na kov.

"K čemu je tohle?" zajímal se jeden z mužů a se zjevným odporem zvedl lanko. Bylo navoskované, aby nezrezavělo.

"Na pejsky," vysvětlil exorcista dobrácky.

"Jaké pejsky? Co to, do háje..."

"Jsem chudý důchodce. Chytám potulné psy, lankem je uškrtím a sním."

Druhý celník se rozběhl k záchodu, ale nestihl to.

"Moc pěkné! Konfiskujeme. Právě takové lidi, jako jste vy, by neměli pouštět za hranice, protože tam dělají ostudu."

V tom okamžiku vběhl dovnitř jiný chlap v uniformě.

"Chytili jsme jednoho s padělanými penězi!" ohlásil.

"Vypadněte," ukázal první celník Jakubovi dveře. "Tentokrát máte kliku."

Když kolem něho exorcista procházel, se zručností kapsáře mu vyfoukl brzdové lanko i pilku. Obešel podezřelé sloupky a spustil obojí zpátky do švu kalhot.

Břidilové, pomyslel si na adresu kontroly.

Sklonil se a předstíral, že si zavazuje tkaničky, což vzhledem k tomu, že měl na nohách gumáky, nebylo moc chytré.

Podíval se přitom po svém revolveru a usoudil, že leží příliš daleko, než aby se ho dokázal nenápadně zmocnit. Dav ho postupně vytlačil do čekárny. Vzdychl a vzdal se. Zvláštní lítost ale nepocítil. Konečně, doma má pistolí ještě několik a nedá se vyloučit, že i v Egyptě mají odporně pištěcí sloupky.

##

Jakmile letadlo přistálo a Jakub vystoupil, musel si rozepnout vaťák. Nikdo ho předem neupozornil, že tady bude takové vedro. Před sedmdesáti lety, kdy chodil do školy, mu sice tloukli do hlavy, že v Africe je horko, ale nikdy tomu moc nevěřil, a navíc to stačil zapomenout. Vyšel na ulici a pozorně se rozhlédl. Myslel si, že tu sice postavili velké domy, ale pyramidy jsou určitě tak velké, že je za domy uvidí. Bohužel ho tušení zklamalo.

Hned se však objevila možnost získat informaci. Zpoza rohu vyšel kluk, evidentně zdejší. Při pohledu na Jakuba stanul jako vrytý a vytřeštil oči černé jako noc.

"Kde jsou tady pyramidy?" zeptal se přívětivě exorcista.

Samozřejmě se zeptal polsky. Kluk jako odpověď vychrlil řádnou dávku naprosto nesrozumitelných zvuků. Vandrovec se podrbal na hlavě a potom opakoval dotaz rusky, ukrajinsky a jidiš. Odpověď byla pokaždé stejně nesrozumitelná. Znervózněl.

"Pyramidy!" zaječel na Araba, protože ztratil zbytek trpělivosti. "Mluv, kde jsou!"

Tentokrát získal uspokojivou odpověď, protože kluk vyděšený hulákáním podivně oblečeného cizince s očima planoucima hněvem ukázal rukou směr.

"Máš štěstí," zavrčel Jakub. "A pamatuj si, že jestli jsi mě oklamal, vrátím se a zlikviduju tebe i tvou rodinu."

Arab přikývl a zmizel. Jakub šel a šel, až konečně z nevelkého vršku uviděl daleko za městem tři zamlžené siluety.

"Tak maličké?" ušklíbl se. "Přehnaná reklama."

Když dorazil na místo, bylo už dost pozdě. Stánky se suvenýry byly zavřené, velbloudáři se vrátili domů i se svými zvířaty. Potloukal se tu jen jeden ozbrojený hlídač. Při pohledu na Jakuba se na chvíli udiveně zastavil, ale potom šel dál.

Exorcista začal stavby obcházet; hledal nějaký vchod. Zakrátko jej našel. Vyškrábal se po schodech vytesaných pro turisty a stanul před důkladnou mříží s pořádným zámekem.

"Zavřeno, k d'asu," zaklel. "Kvůli takové pitomosti bych měl jet takovou štreku zbytečně?"

Rozhlédl se, jestli neuvidí hlídače, ale ten byl zřejmě právě na druhé straně. Sundal gumáky, vytáhl z podpatku pilku a začal pilovat zámek. Zahřál se přitom ještě víc než při cestě městem, sundal si tedy vaťák a zůstal jen v bundě od uniformy SS. Párkrát práci přerušil a přitiskl se ke kamenům, protože se v dohledu objevil hlídač s puškou, který tu obcházel.

Nakonec zámek povolil. Jakub odpojil primitivní alarm a vnořil se do nitra stavby. Několik prvních metrů nechutně strmé chodby zdolal v naprosté tmě, potom zapálil svíčku. V jejím svitu uviděl rozvěšené žárovky, ale nikde nenašel vypínač. Ke vchodu se vracet nechtěl kvůli hlídači. Pokračoval tedy v cestě. Vnitřek pyramidy ho dokonale zklamal. Myslel si, že na stěnách budou kresby a hieroglyfické texty, místo toho všude nacházel holé zdi. Zakrátko se chodba větvila. Jedna část vedla nahoru, druhá klesala dolů. Po chvíli váhání zamířil nahoru. Minul ještě jedno větvení a ocitl se v pohřební komoře.

"Tak prima," řekl si. "Teď se podívám, jak vypadá faraón."

Jen pro všechny případy si nachystal osikový kolík a drát, potom si stoupl na špičky a nahlédl do sarkofágu.

"Bestie," vyjekl. "Ukradli Chelopse."

Usedl do kouta, ulomil si patku chleba a trochu se posilnil. Zapil samohonkou a pohlédl na hodinky. Blížila se půlnoc. Zívł.

"Nu, poklady budu hledat zítra," rozhodl se.

Výškrábal se do sarkofágu, kufr si dal pod hlavu a přikryl se vaťákem. Předtím z kufru vyňal knihu. Byla prastará, to znamená vydaná ještě před první světovou válkou. Chyběla obálka i titulní strana, zato obsah se týkal Egypta. Jakub si nasadil brýle a začal číst. Slabikoval s námahou, protože několik posledních let s literaturou neobcovoal a ukázalo se, že zapomněl část abecedy.

Doktor Smith zapálil dvanáct svící.

"Uhr hakau secech," zašeptal.

Odpovědělo mu mlčení.

"Vstaň ty, který zde ležíš. Nechť tě síla tvé nenávisti vrátí dnes do světa živých."

Mumie se zachvěla a její neživé oči se pomalu otevřely.

Jakub přerušil četbu a zívł.

"Je čas jít spát," usoudil.

Sfoukl svíčku a zakrátko usnul. Probudilo ho trnutí. Otevřel oči a několikrát zamrkal, aby zaostřil. Jako obvykle po probuzení měl žízeň, pořádně se proto napil. Třepal s ním nějaký čokl.

"Nech toho! Lehni!" zařval na něho Jakub.

Tvor s ním přestal třást a narovnal se. Exorcista zjistil, že je to člověk s psí hlavou.

"Probudil ses, synu..."

Jakub na něho vytřeštil bulvy.

"To jsem se tak nadral?" zeptal se sám sebe polsky. "Poslyš, ta psí hlava je maska?"

Vylezl ze sarkofágu a napůl omámeně se rozhlédl po kryptě. Tentokrát byla jasně osvětlená a ve stěně byly zlaté dveře. Exorcista povytáhl obočí. Došel ke dveřím a poškrábal je bajonetem. Podle předpokladu zlato tvořilo jen tenkou vrstvičku na dřevěném podkladě.

"Brak," prskl.

"Projdi tou bránou, synu," vybídl ho psohlavec.

Jakub na něho zamračeně pohlédl.

"Mluvíš polsky, takže jsi určitě našinec, asi od Černobyli? To tě tak přeměnilo záření?"

Anúbis se poškrábal na hlavě.

"Od Černobyli?" přeptal se.

"Přece elektrárna. Po výbuchu. Jak jsi starý, co?"

"Jsem věčný..."

"Když je hlavička bolavá, doktor doporučuje přitakávat. Hele, vypadni. Nesnáším otrapy."

Řízl bajonetem do dveří a podařilo se mu uloupnout pořádný kus. V tom okamžiku se otevřely a vyhlédl z nich tvor s ptačí hlavou.

"Co jsi zač ty?" zajímal se Jakub. "Taky černobylský mutas?"

Vetřelec udělal rukou gesto. Muž se psí hlavou se rozplynul ve vzduchu, po chvíli zmizely i dveře. Jakubovi zůstal v ruce kus zlatého plechu. Nacpal kořist do kufru a strčil jej za sarkofág, potom se znovu uložil ke spánku.

Nic se mu nezdálo.

##

Na kamenné podlaze zadupaly boty velkého houfu amerických turistů. Vedl je průvodce, výřečný student archeologie z USA.

"Tady je hrobka faraóna Cheopse. Do tohoto sarkofágu před čtyřmi tisíci lety uložili jeho tělo..." zmlkl v půli věty, protože uvnitř zahlédl spícího Jakuba.

Kolem se tlačili vzrušení turisté.

"To je originální mumie, nebo atrapa?"

"Zvláštní oděv, ten rekonstruovali podle vykopávek?"

Bleskly fleše. Jakub se probral.

"Do očí ne, k sakru!" zaječel.

Vylezl z rakve. Rozhmul turisty a důstojně se vzdálil. Na kufr si vzpomněl až venku. Snažil se pro něj vrátit, ale hlídači u vchodu ho nepustili. Chtěli vstupné a jazyková bariéra byla příliš velká, než aby cokoli pochopil. Zasypal je vybranými polskými nadávkami a otráveně šel dál. Ostatně kufr byl starý a o zlatě se mu v noci jenom zdálo.

##

Asi o čtyři dny později Jakub vystoupil z vlaku na stanici v Luxoru. Gumáky spojené drátem si přehodil přes rameno. Z jednoho trčela papacha, ve druhém měl láhev se zbytkem arabské datlové pálenky. Několik drobností si nacpal do kapes esesácké bundy. Vaťák ležel zahrabaný v písku u pyramid. Jakub ho samozřejmě hodlal při návratu zase vyhrabat. Prozatím zašel sem, protože vyslechl rozhovor dvou amerických Židů, kteří si vyprávěli opravdové zázraky o zdejších hrobkách. Zaujalo ho to. Jak tak bloudil při hledání hřbitova, zašel do Amónovy svatyně. U vchodu prodávali lístky, tak si jeden koupil za stříbrný čtvrtubrl.

Místní peníze, pokryté jakýmsi nesrozumitelnými znaky, se mu nezalíbily, přestože se už trochu orientoval v jejich hodnotě a použití. Ve svatyni očekával náhrobky a mumie, bohužel však žádné nenašel. Zato zde byly nějaké hieroglyfy. Využil časné doby a nepřítomnosti jiných návštěvníků, vymočil se v sále se svatou lodí a vyšel ven.

"Poslyš, kde jsou tady hrobky?" zeptal se inteligentně vypadajícího hlídače, který tento cirkus střežil.

Jako odpověď hlídač vychrlil dlouhou a nesrozumitelnou větu s tázavou intonací.

"Mumie. Rozumíš?" zeptal se Jakub, rozčilen hlídačovou nechápvavostí.

Tentokrát uspěl. Hlídač se chápavě usmál a odpověděl delší větou, ve které se slovo mumies několikrát objevilo.

"Dobře, dobře," ztrácel Jakub pomalu zbytek trpělivosti. "Kde?"

Hlídač mávl směrem k Nilu. Exorcista se poškrábal na hlavě.

"To jste je všechny utopili?" ujišťoval se. Domorodec zase něco zakdáká. Potom špičkou boty nakreslil loď přeplovající na druhou stranu řeky. "Mumies," mávl rukou k horám na druhé straně Nilu.

"Aha," zaradoval se Jakub. "Mám přeplavat na druhou stranu?"

To, co hlídač odpověděl, znělo jako potvrzení. Na druhé straně řeky opravdu byla spousta hrobek. Jejich úplná prohlídka zabrala Vandrovci tři dny, žádné mumie však nenašel. Právě otráveně seděl, když uslyšel tady, uprostřed pouště, známé zvuky. Nepochybně někdo mluvil rusky. Připojil se k výpravě a pozorně naslouchal průvodci. Skupina zakrátko vstoupila do jedné soukromé hrobky. Lepší to být nemohlo. V sarkofágu pod sklem ležela mumie majitele.

"Tohle je písař Neb-ha-amón," vysvětlil průvodce. "Podle nápisu na zdi ho v hádce zabil dozorce Abu-netet-ra, který je pohřben v sousední hrobce."

Výprava odešla a Jakub zůstal uvnitř.

"Určitě tě nepomstili," řekl mumii.

Mumie mlčela jako mumie.

Jakubovi dozrával v hlavě plán. Vždyť sem přijel proto, aby zjistil, jak to s těmi mumii je.

"Klídek," řekl konečně. "To nic. Kousek tvé nenávisti se hodí."

Vytáhl z kapsy bajonet. Vrátil se ke dveřím a podšprajcoval je kamenem, aby ho nikdo nerušil. Potom odšrouboval víko.

Měl s sebou jen tři svíčky, ale rozřezal je na kousky a tak jich získal dvanáct. Nalepil je kolem sarkofágu a zapálil.

Gumáky položil vedle.

"Uhr hakau secech," pronesl důrazně.

Mumie se zachvěla.

"Do háje!" zavrtěl Jakub hlavou. "Podařilo se!"

Nebožtík přešel zamlženým pohledem vyschlých očí okolí. V tom okamžiku skříply dveře. Mumie okamžitě pozbyla známky života. Jakub se ani nestačil otočit, když ho popadly dva páry rukou.

Oba hlídači na něho něco vřískali, ale naprosto nechápal, co chtějí.

##

Blížily se Vánoce a v hospodě bylo dost prázdné, jen několik štamgastů se ohřívalo pomocí procent vlévaných do hrdla. Najednou se otevřely dveře a dovnitř vstoupil spolu s oblakem sněhu Jakub. Uvítaly ho ovace. Exorcista se vrátil z Egypta poněkud změněný. Přišel o gumáky, vaťák i papachu. Vaťák zůstal zakopán v písku u Cheopsovy pyramidy, gumáky zůstaly v hrobce Neb-ha-amóna a o papachu přišel při rvačce s hlídači. Navíc mu pas oštemplovali spoustou jakýchsi ohavností. Když trochu rozmrzl, ukázalo se, že se báječně opálil.

"Tak jak bylo v tom Egyptě?" vyptávali se kámoši.

"Idiotská země. Ve dne vypínají zimu, aby turisté nemrzli, zato v noci bývá friško. Mumie se nesmí prohlížet zblízka.

Našel jsem jednu a protože byla pod sklem, sklo jsem sundal, abych si ji prohlédl, a tu mě chňapli Arabi. A jak vlezete do pyramidy, hned jsou problémy. Oslepí těblesky a nepustí dovnitř. A navíc všichni hrozně blábolí."

"Tak jak ses tam domlouval?" divil se Semen.

"Když vytáhneš nůž, hned rozumí každý, ledaže má nůž taky," pronesl Jakub filozoficky, potom otevřel láhev piva a napil se.

"A pivo tam mají dočista pro kočku," dodal.

##

Doktor Muhamed z káhirského muzea užasle prohlížel zmačkaný kus zlatého plechu s mistrnými náboženskými scénami a hieroglyfy...

"Čtvrtá, možná pátá dynastie," usoudil. "Nádhera, jenže proč to ten vandal tak zničil? Odkud to vůbec pochází?"

Jeho asistent Ahmed se usmál.

"Našlo se to v Cheopsově pyramidě v Gíze," vysvětlil. "Za sarkofágem stál kufr a v něm..."

Položil na stůl koženou potaženou lepenkový kufr. Byly v něm roztrhaná kniha, zbytek svíčky, kus suchého chleba a brzdové lanko se smyčkou. Na dno někdo přilepil mapu Egypta vytrženou ze školního atlasu.

Zubatá

Byl teplý srpnový večer, slunce pomalu zapadalo za obzor. Mezi stromy v Jakubově zahradě hořel malý ohýnek. Na něm na několika cihlách stál a lině klokotal třítalitrový kotel. Z jeho deklu trčela trubička, vybavená starým laboratorním teploměrem. Teploměr byl vadný a už dlouho nefungoval, ale zásluhou jeho přítomnosti to celé vypadalo neobyčejně profesionálně. Trubička se větvila. Rameno směřující k zemi mizelo ve vnitřku vymontovaném ze staré chladničky. Ze spodní části jí vedla gumová trubička, která končila ve vědru. V chladničce něco mírně šumělo. Jakub srdceryvně zívá a přistrčil do ohně kousek dřeva. Vedle sedící Semen zívá také a plechovým hrnečkem nabral kalnou tekutinu. Vypil polovinu a zbytek chrstl do ohně. Vyšlehl modrý plamen.

"Excelentní pálenka," prohlásil. "Šedesát procent jako když vyšije."

Jakub si nabral samohonku do sklínky a napil se také. Zajedli jablky přímo ze stromu.

"A žádní poldové v dohledu," pochvaloval si Jakub spokojeně. "Byl to dobrý nápad."

Závan větru přinesl pach spáleniště. V hospodářství vlevo od Jakubova domu hromada zuhelnatěných trámů označovala místo, kde předevčírem shořela stodola. V hospodářství vpravo hromada cihel a ohořelý vrak traktoru

ukazovaly, kde oheň strávil kůlnu.

"Kon-fi-den-ti," slabikoval Jakub právě osvojené nové slovo. "Za další udání jím spálím chalupu."

"Teď už se určitě neodvážíš. Vidíš, že nemluvíš do větru," uklidňoval ho Semen.

Nabral si znovu.

"Není to moc?" zneklidněl Jakub. "Ve tvém věku?"

"No dobře, dobře. Není mi sto let!"

"Sto šest. Je ti sto a ještě trochu."

"Prdlajs. Důležité je, že nemám sto a to ostatní... Kdo by se staral o takové drobnosti. Mysli radši na sebe."

"Proč?"

"Kolik je ti?"

"Osmdesát šest. To taky není sto."

"Sakryš, to jsi starý paprika. A nechystáš se někdy?"

"Kam?" Jakub neměl rád nesrozumitelné náznaky.

"Na onen svět."

"Co furt máš? Zažil jsem dvě světové války, chci ještě mrknout na třetí. Viš, byl jsem u syna, pustil mi na videlu filmík o atomových bombách. Potom ležely hromady lebek a lítali takoví kovoví roboti jako kostlivci s červenýma očima.

Odrážel se v nich oheň. Vypadalo to parádně."

Semen se zakuckal smíchy.

"Kovoví roboti? Jako kostry? Co ti pitomí Američani z nudy nevymyslí."

Skřípla branka. Pohlédli k cestě. Něco tam stálo. Jakub ztěžka vzdychl a vytáhl z kapsy brýle. Nasadil si je na nos a začervenal se přitom studem. Nosit brýle bylo ve Vojslavicích pokládáno za ostudu větší než znalost čtení a psaní.

"A ku...!" zaklel. "Přivolals to!"

Semen vytáhl vlastní brýle a zbledl děsem.

"Vidíš totéž co já?" vyjechl.

Od branky k nim kráčel kostlivec s kosou na rameni.

"Zajímalo by mě, pro koho jde," poznamenal Jakub. "Kdyby něco, jsi starší o dvacet let."

"Ale vidíme ho oba. To znamená... A vůbec, zajímalo by mě proč. Z čeho jsi udělal tu pálenku, traviči?"

"Pryč od mé pálenky," protestoval Jakub. "Tou jsme se otrávit nemohli. Do prdele. Má bílé kosti, ale oči červené nemá."

"Copak ses nažral blínu? To není filmový robot, ale opravdická zubatá!"

Jakub se podrbal na hlavě a vypil ještě půl sklínky.

"Hele, ty tam!" zavolal na smrtku. "Pro koho dneska?"

Kostlivec zvedl ruku a ukázal dva prsty.

"Pro oba," shrnul Semen.

Najednou vyskočil a rozběhl se do tmy. Ozval se rámus, jako kdyby do něčeho narazil.

"Co je ti?" zeptal se Jakub.

"Stěna. Ve vzduchu. Nepustíš."

Vrátil se k ohni. V očích měl šilenství.

"Udělej něco!" zaječel na exorcistu. "Zaplatím zlatem! Chci žít!"

Jakub flegmaticky vyprázdnil sklínku. Smrtka stála pod stromy, asi čtyři metry od nich. Lebka se usmála žlutými zuby, potom kostra vytáhla z hrudního koše ocílku a začala brousit kosu.

"Nu což, je čas," prohlásil Jakub a zajedl okurkou.

Poodešel od ohně a zvedl omšelý kámen. Ze skryše vytáhl pancéřovou pěst. Položil si ji na rameno a vytáhl závlačku.

"Tohle asi ještě nikdo nezkoušel," řekl žasnoucímu kámošovi. "Jestli se to podaří, budeme první."

Zubatá dál ostříla kosu jednotvárnými odbornými pohyby. Jakub zamířil. Kostlivec zvedl hlavu. Jejich pohledy se střetly.

"Pašla k čortu a přijti tu jesčo raz kak ja těbja uže proklataja!" zařval Jakub. "Nu pagadi!"

Stiskl spoušť. Protipancéřová nálož zasáhla kostlivce do trupu. Výbuch jej rozmetl na cucky.

#

Ráno bylo odporně studené. Starý kozák otevřel oči.

Ohniště vyhaslo. Očouzený kotel se vynořil z mlhy. Semen se doplazil k vědru a vypil hrnek studené samohonky.

Pomalů se mu vracela paměť. Ohlédl se po Jakubovi. Exorcista seděl pod stromem a ocílkou brousil velkou, narezlou kosu. Při pohledu na kámoše se usmál.

"Šikne se při senoseči," zahihňal se. "Nemyslím si, že jsme zubatou zlikvidovali úplně, ale další pokus si rozmyslí."

Semen znovu omdlel.

Výprava

Jakub otevřel papírovou krabici a potěšeně pohlédl na víčka dvaceti sklenic švestkových povidel. Na každém bylo vytištěno datum spotřeby. Všechna byla stará tři roky, to mu ovšem nijak nevadilo. Postupně víčka odšrouboval a starou hliníkovou lžicí vyškrábal obsah do kvasné kádě. První sklenice, druhá, pátá... Na obecním smetišti se vyskytovaly nejrůznější věci, jednou našel dokonce atomovou bombu, ale s tak báječnou kořistí se ještě nesetkal. Deset krabic, zřejmě uklízeli v prodejně sklad. Sto litrů povidel... A sklo vezmou ve sběrně...

Přilil dva litry vody, přidal pět kilo prošlých bonbonů a promíchal obsah kádě dřevěnou kopistí. "Co to bude?" žasl Semen ve dveřích kůlny. Jakub se zářivě usmál.

"Jak co? Slivovice. Třeba se podaří košer..." připomněl si s povzdechem židovský trunk.
"To bys musel napřed nádoby sedmkrát omýt," poznamenal starý kozák. "Poslyš, kámo, přišel jsem v takové záležitosti... Nepřipadá ti nudné sedět pořád na zadku?"
"Ani ne. V hospodářství je furt nějaká práce," zamíchal znovu v kádi.
"A neměl bys zájem o výlet?"
"Kdepak. V Moskvě jsem byl, v Egyptě taky, ve Varšavě, v Lodži... Byl jsem dokonce v Bělorusku a v Peru..."
"A v Norsku?"
Jakub se poškrábal na hlavě.
"Ne. Kde to je?"
"Asi půldruhého tisíce kilometrů tímhle směrem." Semen ukázal přibližně k Lublinu.
"Sakryš, tak daleko?" užasl Jakub. "Možná by to za to stálo... Proč se ptáš?"
"Víš, vyhrál jsem zájezd. Vyplnil jsem v novinách křížovku, poslal ji a najednou báb, výhra. Pro dvě osoby, do Norska s cestovní kanceláří."
"Je to možný?" žasl Jakub.
V duchu se pokáral. Vždyť může luštit křížovky taky... Sice by si musel napřed připomenout všechna písmena, ale to není nic těžkého. Stačí měsíc a vzpomene si... Ostatně od dob carské školy ovládá azbuku líp než latinku. Může použít ruská písmena - oni je určitě přečtou...
"Jestli chceš, skákneme si na výlet," navrhoval kozák. "Uvidíme fjordy, Vikingy, třeba se seznámíme s nějakýma fajn holkama..."
"Fajn!" zaradoval se Jakub. "I dědek může..."
"O té viagře, co ji kupuješ u Ukrajinců, vím," zamračil se trošku Semen. "Tak co, pojedeme?"
"Jasan... Třeba hned," vytáhl Jakub z kapsy pas, mírně okousaný od myši. "Hele. Egyptské vízum," ukázal extradikční razítko, "tady z Peru a tohle z Ukrajiny. Norské ještě nemám, do sbírky se šikne..."
"Dobře. Tak se sbal a zítra ráno nás syn hodí do Varšavy."
Semen odešel. Jakub ještě jednou zamíchal v kádi a přidal kvasinky. Než se vrátí, zákvas dozraje. Zapomněl se Semen zeptat, čím se v Norsku platí. Obešel kůlnu a ze skříň vytahal nějaké prachy. Německé marky z období velké inflace, běloruské ruble, peruánská pesa, dolary...
"Taky by bylo dobré mít mezinárodní měnu," vykopal pod prahem sklenici se zlatými carskými rubly.
Do starého vojenského batohu strčil zelené tričko, kožené bačkory (předtím je přetřel denaturákem, aby nesmrděly), tři ponožky, špagát ke kalhotám... Svlékl se a ze skříň vytáhl teplákovou soupravu a mokasíny od syna. Neraď se parádí, ale kultura musí být... A samozřejmě to nejdůležitější. Zásoby na cestu.

Jakub se opíral o zábradlí prámu a pohlížel do vln.
"Nějak nevidím delfíny," zavrčel zklamaně.
"Tady nežijí," vysvětlil mu Semen. "Zato tuleni jo..."
Exorcista mávl rukou. "Ti nejsou k jídlu... Hele, ostrov!"
Na obzoru se skutečně objevil skalnatý ostrůvek s majákem.
"Osm hodin cesty je za námi, doplujeme..."
"To moře je nějaké malé," vrčel Jakub. "Reklama přehání."
Sestoupil do nitra lodě. Zbytek výpravy se rozlezl do všech koutů, ale u bezcelní prodejny potkali průvodkyni. Právě nakupovala. Vrhla na ně opovrhlivý pohled a kamsi zmizela.
"Nějak nás nemá ráda," staral se Semen. "Zajímalo by mě proč..." pohlédl na přítele. "Nepostrašil jsi ji náhodou svým ptákem?"
"Kdepak," vzdychl exorcista. "Zapomněl jsem si vzít viagru..."
Kozák si přihladil uniformu, která pamatovala Brusilovovu ofenzívu, upravil si stužky carských řádů a posunul papachu švihácky na stranu.
"Vypadáš šik," uklidnil ho Jakub, "to bude asi jen nedostatek úcty ke starším..."
"Tak co, lokneme si ještě před vyloďením?" Kozák pohlédl na dlouhé police bezcelní prodejny, plné lahví alkoholu.
"Proč ne? Jenom ne ten, co smrdí jako stromeček." Gin mu nějak nechutnal. "Hele, kdo se sem připlétl."
U stěny rozmlouval s nějakým děvčetem Velký grafoman.
"Kdo je to?"
"Pas-kvi-lant," procedil nově osvojené slovo. "Tak mě pomluvil v jedněch novinách, že... Tuleni budou mít co žrát..."
"Co hledá blondýnka na dně Atlantiku? Kosmetiku z bezcelního krámu Titaniku?" Grafoman nevědom si ohrožení právě vyprávěl své společníci grafomanský vtip.
"Za pět minut zavíráme," ozvalo se z reproduktoru.
"Vyrovnáte si účty potom." Semen uchopil kamaráda za teplákovou bundu.
"Ale ten hajzl právě přede mnou utíká za hranice..." zakvílel Vandrovec.
"No a? Když víme, do které země utekl, nebude problém ho najít..."

Jakub neměl kontroly rád. Zdědil to po dědovi. Z neznámých důvodů právě on a Semen připadali celníkům podezřelí. Ostatní cestující prošli bez prohlídky...
"Ta ženská nás udala," přemítal. "Nebo nás zahlídl ten čmáral a chce mít víc času na útěk..."
"Nedomlouvat se vy." Celník neuměl moc polsky.
Jakub mu chtěl ukázat mezinárodní gesto smíru, ale přítel mu v tom zabránil.

Semen neměl v batohu vlastně nic podezřelého. Vyšivanou ukrajinskou košili, v novinách zabalený turistický salám, kousek mýdla pro případ, že by se chtěl umýt...

Ani Jakub neměl nic podezřelého. Možná s výjimkou pětilitrového kanystru samohonky: celník nahlédl do pasu.

Pašerákovi je přes osmdesát. Vlastně není důvod dělat skandál.

"Konfiskujeme," rozhodl. "K nám se smí dovézt nanejvýš litr tvrdého alkoholu..."

"Donnerwetter!" rozčilil se exorcista. "To byla zásoba na celý týden, možná dva," dodal plačtivě.

"Takové jsou předpisy," prohlásil celník hrobovým hlasem. "Ale můžete si koupit, u nás máme obchody také," dodal mírněji při pohledu na slzy v dědových očích. Konečně vyšli ven. Průvodkyně na ně čekala u autobusu.

"Byly nějaké problémy?" zeptala se neklidně.

Ne, zřejmě nás neudala, pomyslel si Jakub.

"Připadali jsme jim podezřelí. Čert ví proč," vzdychl Semen.

Žena na něj vrhla záhadný pohled.

"Je fakt, že nevypadáte normálně," prohlásila.

"U nás na vesnici tak chodí všichni," zavrčel Vandrovec. Nastoupili do autobusu.

Tento autobus se Jakubovi zalíbil už v Polsku. Byl docela jiný než ty, které jezdily v okolí Vojslavic. Měl pohodlnější sedadla, navíc nerozřezaná, čistá skla... A dokonce bylo možné sedadla sklopit. Usadili se na svá místa vzadu.

"Sakra, a co budeme pít?!" zaúpěl exorcista. "Než někam dojedeme... Copak to vydržím?"

Pohybem kouzelníka Semen vytáhl z bundy flašku.

"Něco jsem propašoval."

"Žúžo..."

Vypili, zajedli, vypili do druhé nohy. V tom okamžiku před nimi vyrostla průvodkyně.

"Pravidla zájezdu zakazují pít alkohol v autokaru," prohlásila tvrdě. "Sem, dědkové, s tou flaškou... Dostanete ji při zastávce," dodala mírněji při pohledu na zoufalství v očích obou staříků. "Obdivujte místo pití výhledy, ostatně proto tady jste."

Tak se Jakub dozvěděl, proč lidé jezdí na výlety.

##

"Dvacetiminutová přestávka," oznámila žena mikrofonem.

Cestující vypadli z autobusu.

"Kde to k čertu jsme?" rozhlédl se Jakub.

"Ve Švédsku," sdělil mu Semen.

"Měl to být výlet do Norska," lekl se exorcista. "Spletli jsme si cestovní kancelář!"

"Ne, jedeme dobře. Švédsko je cestou," vysvětlil mu přítel. "A hele, obchod! Nedáme si před další cestou dvě piva?"

"Jistě..."

Rozběhli se ke vchodu.

"Hele, skoro jako u nás." Vandrovec uchopil drátěný košík a vyrazili mezi regály. "Ale zboží je jiné," konstatoval. "Jak poznáme pivo?"

"Klídek," ukázal mu kozák list papíru. "Před odjezdem jsem si vypsál ze slovníku nejdůležitější slova."

"Ty máš ale hlavu," řekl Jakub obdivně.

"Pivo mají," ukázal Semen na paletu s plechovkami. "A dokonce balené jako u nás... jenom ty plechovky jsou malé.

Jako pro děti. Hm... mají dva druhy."

"Co tak po dvou od každého?"

Vložili do košíku a zamířili k pokladně. Semen postavil nákup na pás, pokladní něco natukala a vytiskla cenu. Pohlédl na ni lehce ohromen, ale hned odpočítal švédské bankovky...

Vyšli ven.

"Co tě tak zarazilo?" zeptal se exorcista.

"To pítí stojí pětku za malou plechovku." Kozák se ještě docela nevzpamatoval.

"Kolik je to na naše?"

"Po padesáti."

"To teda musí být něco!" usoudil Vandrovec. "Tankujeme..."

Otevřeli a lokli si.

"Co je to?!" zavyl Jakub.

"Nějaké chcanky!" přidal se přítel. "Kolik má procent?"

Otáčel plechovkou, dokud údaj nenašel.

"2,35%," vypískl. "Máš pravdu. Fakt pro děti..."

"Já jim ukážu!" zaťal exorcista pěst a vykročil k obchodu.

V tom okamžiku autobus zatroubil.

"Zapálím na zpáteční cestě," rozhodl.

##

"Konečně civilizace," prohlásil spokojeně Semen. "Tady nakoupíme."

"Nejvyšší čas. Už jsem nepil tak dlouho, že se mi dělá mdlo..."

Stáli s Jakubem uprostřed Osla, u dlouhé promenády, která vede od královského paláce k nádraží. Měli tři hodiny volna. Před spaním vyžahli zbytek piva, do kterého ovšem přilili vodku, aby získalo sílu...

Kráčeli ulicí a každou chvíli nahlédli do krámků na jedné nebo druhé straně.

"Něco neštymuje," vrtěl hlavou exorcista. "Nemají tady prohibici?"

"To by psali v bedekru," zneklidněl kozák. "Hele, prodejna vína."
Opravdu, nápis Vinmonopolet jednoznačně prozrazoval, co bude uvnitř. Vstoupili.
"Sakra, to je nějaká pošta," zavřel Vandrovec rozčarovane.
Napříč místností se táhl stůl rozdělený na několik stanovišť. Nad nimi svítila čísla. Lidé si brali z automatu lístky a čekali, až přijdou na řadu.
"To nebude pošta," zavrtěl hlavou jeho společník. "Vzadu jsou flašky. Zřejmě tady mají takový zvyk." Vyzvedl si číslo a za několik minut přišel na řadu. Jakub čekal a prohlížel si přitom plakáty, odrazující od pití. Po chvíli se před ním objevil kozák. Tvářil se hodně kysele.
"Hotovo," hlásil. "Zásoby máme, teď si najdeme nějaký park."
"Proč se tak šklebíš?"
"Protože čtvrt litru těch chcanek stálo dvě kila." Informace Jakubem tak otřásla, že nebyl schopen odpovědi. S povzdechem vytáhl z batohu rádio "Sokol" a sundal obal. Uvnitř byla místo tištěných spojů a tranzistorů umělohmotná lahvička s pálenkou.
"Fajn," zaradoval se Semen.
"Rezerva pro nejhorské chvíle. Tak jdeme, nebo se zblázním..."
Došli na konec aleje. Dům na vršku obklopoval rozlehlý park. Na střeše vlála norská vlajka.
"Ten park je na draka," sykl Jakub. "Nikde žádný keř a pít všem na očích se nemá..."
"Podíváme se dozadu..."
Obešli dům a pokračovali podél parkánu v zadní části parku.
"To je ono," pohlédl exorcista na záhony, živý plot a lavičky ve stínu.
"Jenže je to oplocené..."
"Prdlajs!" zařval Jakub. "Kašlu na plot, jsem cizinec, takže pro mě platí odvěká práva pohostinství."
Přešel parkán, kozák ho po chvíli váhání následoval. Usedli k rybníčku.
"I lavičky tady mají hezčí." Exorcista se pohodlně usadil.
Vytáhli plechové hrnečky a urychleně načali norskou čtvrtku.
"Lavičky mají prima, ale vodku dělat neumí," vrčel kozák. "Zapijeme tvou..."
Malinová pálenka, dvakrát destilovaná, zrála s dubovými hoblinami hezkých pár let. Sedmdesát procent, barva, chuť, vůně... Ulomili si ze Semenova salámu.
Alejí nečekaně přišel vysoký chlapík s brýlemi a v obleku. Při pohledu na nečekané hosty stanul jako přibitý a něco zakdálal.
"Kuš, co je to zač?" podivil se exorcista. "Rozumíš mu?"
"Kdepak, zřejmě mluví tou svou hatmatilkou. Ale když už je tady, nabídneme mu, protože při zdejších cenách a tak mizerném pití musí mít žízeň..."
Posunuli se a udělali přichozímu místo. Kozák mu podal hrneček a salám. Návštěvník se napil, oči málem obrátil v sloup, ale hned zajedl a chytil dech. Usmál se a opět něco zablábolil.
"Zřejmě mu chutná." Jakub dolil, protože žízniho je třeba napojit.
Vypili do druhé nohy, potom třetí a flaška došla...
"Kruci," pohlížel Vandrovec zoufale na prázdné sklo. "Budou potřeba další dvě kila..."
Záhadný společník vytáhl mobil a něco do něj pronesl. Neuplynula ani minuta a objevili se dva elegantí ve fracích. Přinesli stůlek, přikryli ho ubrusem, postavili na něj chlebičky, láhev koňaku a tři kalíšky. Hostitel nalil. Upili.
"Slušná značka," zhodnotil kozák. "Takový koňak stojí u nás pěknou paletu."
"Zajímalo by mě, co je zač," pohlédl Jakub na svého společníka. "Ale splávek má jako našinec."
"Třeba mu tenhle park patří?"
"Co tě napadá," zavrtěl se exorcista. "Park je přece park, nemůže někomu patřit..."
Výžahli koňak, snědli chlebičky s lososem a uzeným sobím masem. Semen pohlédl na hodinky.
"Do háje," řekl. "Za dvacet minut je sraz."
"Nestihneme to, pořádně to schytáme... Musíme jít," oznámil společníkovi. "Jsi prima chlap, škoda, že nemluvíš po našem."
Neznámý vytáhl mobil a gestem naznačil, aby ho následovali. Prošli bránou, dva hlídači jen zasalutovali. Před domem už čekala limuzína s praporky na masce. Muž jim stiskl ruce a ukázal na auto.
"Zavolať nám prima fáro," zaradoval se Jakub. "Jenže jak povíme řidičovi, kam má jet?"
"Nebudeme mluvit, ale ukazovat."
Za chvíličku uháněli městem. Na parkoviště u nádraží přijeli přesně pět minut před stanovenou dobou.
"Stihli jsme to," oddechl si kozák.
Průvodkyně už čekala v autokaru. Když uviděla potácející se staříky, těžce vzdychla.
"Ještě máme chvíličku času," radoval se Jakub. "Koupíme si nějakou limonádu na zapití."
Zaskočil do krámu. Za chvíli se vrátil s plastovou lahví, v ruce držel vrácené drobné.
"Tak jedeme," nastoupili.
Pohodlně se usadili. Jakub si zamyšleně prohlížel mince. Byly jiné než v Polsku. Na jedné byl portrét norského krále.
"Koukni na toho fešáka," ukázal příteli. "Na první pohled se podobá tomu v parku."
"To se ti jenom zdá," přivřel kozák ospale oči. "Chodí snad po světě málo lidí, co si jsou podobní?"

"Kurva, už nemůžu," zaúpěl Jakub.
Z nedostatku alkoholu na něho šly takové mdloby, že se mu ani fjordy nelíbily.

"Uklidni se, kámo," objal ho Semen. "V příštím městečku musí být nějaký krám..."
Už tři dny projížděli neobyčejně pustou zemí.
V žádné obci neprodávali alkohol. Loď přistála. Autokar v přístavu nebyl. Průvodkyně vyňala mobil a volala.
"Prosím o pozornost," otočila se k výpravě. "Autokar má zpoždění, přijede za dvě hodiny. Máte volno, ve čtyři se sejdem tady..."
Turisté se rozešli po městečku. Také Jakub a Semen se rozhodli, že se rozhlédnou. Alkohol bohužel nikde neprodávali.
"To je zasaná země!" vybuchl nakonec exorcista.
"Počkej," uklidňoval ho kozák, "mysleme logicky. Když tu mají takové problémy, určitě to domorodci nějak řeší..."
"Přece páli," uhodil se do hlavy Jakub. "Musíme je vyhledat. Někáký pajzl tady musí být."
"Jenže jak ho najít?" zamyslel se přítel.
"Odchytíme zdejšího bezdomovce a zeptáme se."
Příští půldruhé hodiny strávili hledáním alespoň jednoho bezdomovce. Marně.
Nakonec se znechuceně zastavili před prodejnou suvenýrů.
"Musíme koupit kámošům nějaké dárky," rozhodl Semen. "Nehodí se přijet s prázdnýma rukama."
"Jo. Dobrý nápad."
Vstoupili dovnitř.
"Tady," přistoupil Jakub ke stojanu s pohlednicemi. "Koukej!"
Na pohlednici byla nějaká parta kolem kotlíku. Evidentně destilovali špiritus.
"To jsou trollové," identifikoval kozák.
"Co jsou zač?"
"Taková zdejší zmutování trpaslíci... Z pohádek."
"Každá pohádka obsahuje zrnko pravdy," podotkl Jakub.
V hlase mu zazněla železná jistota. Z dalších pohlednic na ně hleděl přívětivý obličej muže z parku.
"Ten náš známý bude nějaké velké zvíře," usoudil Jakub. "Když ho dávají na pohlednice..."
"Jo." V Semenovi vzklíčilo jisté podezření.
Nastoupili do autobusu.
"Nyní pojedeme proslulou Zlatou cestou Údolím trollů," oznámila průvodkyně. "Před několika desítkami let nahradila starou obchodní cestu. Sto jedenácti serpentinami překonává výšku tří set metrů..."
"Údolí trollů!" zaradoval se Jakub. "To je něco konkrétního. Konečně mluví k věci."

Sjezd na dno údolí trval dlouho a poskytl spousty nezapomenutelných zážitků. Autokar nakonec zastavil na malém parkovišti u paty vodopádu.
"Půlhodiny přestávka na fotografování," rozhodla blondýnka.
Jakub se Semenem vystoupili.
"Trolly nikde nevidím," zavrčel exorcista.
"Vždyť to jsou jenom pohádky."
"A ten smrad je taky jenom pohádka?" Skutečně, ve vzduchu se vznášela nepatrná lihová vůně. "Tudy," ukázal exorcista před sebe.
Po dřevěném můstku přešli na druhou stranu horského potoku a vnořili se mezi stromy.
"Nějak tu pakáž nevidím. Určitě se schovali," prohlásil Semen.
"Klídek." Vlivem alkoholických výparů byl Jakub schopen myslet střízlivě. "Samozřejmě se musí schovávat. Ale hned je najdeme..."
Vytáhl z kapsy hůlku, kterou kdysi sebral jednomu klučikovi v brýlích.
"Delatorus," pronesl zaklínadlo a mávl hůlkou.
Vzduch zhoustl. Kolem sedělo asi tucet trollů. Byli vysocí asi tři metry a tvářili se nepřívětivě.
"Hele," znejistěl Vandrovec. "Říkáš, že jsou to zmutování trpaslíci?"
"Spletl jsem se," zabručel Semen. "Padáme..."
"Podělíte se o pálenku s poutníky?" přešel Jakub na mezinárodní esperanto páleníků.
Největší troll sáhl pro kyj.
"Alkoholismus," mávl Vandrovec hůlkou. Za chvíli se všichni trollové váleli v trávě, ožrali jako slívy.
Exorcista bezostyšně popadl desetilitrový kanýstr destilátu.
"To máte za to, že jste nechtěli po dobrém," zavrčel.
Přešli můstek směrem k autobusu.
"Slušná kořist," ocenil kozák. "Vystačí nám do konce cesty..."
"Nedopadlo to nejlíp, ovšem zkalili se tak, že tu špetku nebudou ani potřebovat," omlouval sám sebe.
Nasedli do autobusu a na zadním sedadle hned ochutnali trollí pálenku.
"Chutná po rašelině," vzdychl exorcista, "ale pít se dá..."
"Hele," pohlédl na něho zamyšleně kozák, "to zaklínadlo dokáže dočista opít?"
"Jo. Funguje dokonce i na tak velké halamy."
"Ty idiote, tak proč jsme tři dny sušili hubu? To tě nenapadlo očarovat nás?"
"Já jsem idiot?" vzplanul Jakub. "A kdo zařídil pohoštění v parku? Odvolej, nebo ti dám přes dršku!" Průvodkyně zjistila, že se autobus podivně houpá a ohlédla se. Těžce vzdychla. No prosím, ti dva problémoví turisté se právě fackují. Od první chvíle, kdy uviděla ty dva staré otrapy, věděla, že to tak skončí. Ještě dobře, že už jsou v autobusu, alespoň neudělají venku ostudu... Kdo vůbec takové lidi pouští za hranice?

Vánoční povídka

I

Vojslavice 1908

Pavlo Vandrovec zasadil smrček vytržený i s kořeny do kvasné kádě. Přisypal rašelinu a z kýble dolil vodu.

"Ať si přes svátý postojí, pak ho zasadím zpátky před dům," pronesl s uspokojením.

"Bravo," řekl svatý Mikuláš. "Je třeba rozvíjet ekologické myšlení."

"Eko... co?" užasl sedmiletý Kubík.

"Za osmdesát let pochopíš," vysvětlil návštěvník. "No nic, rozdám vám dárky a pojedu dál..." Hrábl do pytle a vytáhl hromádku baličků. "Pro tebe, hospodáři, mám bedničku dynamitu. Bude se té vaší straně hodit. Až budete zase chtít vyhodit policajty do povětří..."

"Tiše!" sykl Pavlo.

"Kdo nás tady uslyší?" pokrčil světec rameny. "A ještě revolver... Zanedlouho bude první světová válka, šikne se ti."

"Možná konečně získáme nezávislost," vzdychl Kubíkův otec. "A bude možné legálně pálit samohonku, protože carský monopol na alkohol svobodný národ okamžitě zruší..."

Mikuláš neodpověděl, jenom se smutně usmál.

"A pro tebe, milý hochu," podal Kubíkovi krabici, "vzdělávací pomůcka. Souprava 'Malý páleník'."

"Děkuji," zaradoval se chlapec. "Vždycky jsem toužil po takové hračce."

"A ještě svitek brzdového lanka na oka. Je lepší než ty dráty kradené z telegrafního vedení."

Hošík se začervenal. Pavlo schoval dynamit a revolver do skříně. Udělal to v poslední chvíli, protože někdo zabušil na dveře a dovnitř vtrhl mladý soused - kozák Semen.

"Svatý Mikuláš?" podívil se. "Zdravstvujtě, podarki jest?"

Setřásl z papachy sněh a zadupal, aby otřepal válenky. Z kapsy mu trčela načatá láhev ruské vodky.

"Pašol durak, k tobě přijdu podle vašeho pravoslavného kalendáře až za dva týdny," zahučel návštěvník. "A vůbec, měli byste to konečně sjednotit, z toho aby se jeden zbláznil, ani práce není jen jednou do roka, dárky musím dělit na dvě části..."

"Tak točno," zesmutněl mladík.

"Mikuláši, kdy zase přijdeš?" zeptal se Kubík a strkal dárek zpátky do krabice.

"Za dlouho... Asi za čtyřicet let," vysvětlil.

"Pročpak?"

"Když jsem začínal, bylo to snadné, obdarovával jsem pár set lidí. Teď už jsou pokřtěné desítky milionů... Přece se neroztrhnu. Rád jsem si s vámi popovídal, ale musím už jít."

Dopil kalnou samohonku z hořčičné sklínky, zajedl paštikou ze sousedova Alíka a vyšel před chalupu, kde už sobi netrpělivě drásali sněh paznehty. Vyškrábal na sáně, trhl opratěmi a zamířil do tmy.

"Když svatí jdou, slyším je jít," zanotoval a mistrně práskl bičem.

"Fajnový host je ten Mikuláš," usoudil otec. "Dá se s ním popít i popovídat. A má smysl pro humor, přinesl dárky..."

"Samo. Škoda, že musíme čekat na příští návštěvu tak dlouho," vzdychl Kubík.

"Dáme do dubového soudku slivovici," napadlo otce. "Až přijde, napije se prvotřídní čtyřicetileté... jenom abys ji nevychlastal, darebo..."

"Ale tati, já alkohol nepiju..."

"Teď jsi malý, ale za půl století budeš určitě větší ochlasta než děda," zavrčel ponuře otec.

II

Vojslavice 1948

Hlavní sál kulturního domu ve Vojslavicích byl přeplněný. Členové strany, policisté, pomocná stráž, svazarmovci... Z okresu přijel instruktor, ale všichni čekali na hlavního hosta. Soustředěně louskali slunečnicová semínka a studovali nápis "Lid jde se stranou".

O kousek dál lid v osobě partyzána Josefa Pačenka právě vykopával židli zpod nohou Slavomíra Bardaka - člena strany a všeobecně nenáviděného konfidenta.

Najednou se dům otřásl, protože před ním zaparkovaly dva tanky. Dveře se rozletěly a dovnitř vmaširovali čtyři strážci v uniformách sovětských výsadkářů, se samopaly. Za nimi vstoupil nenápadný človiček s černou bradkou přistřiženou do špičky. Ochranka obhlédla sál, ale když uviděla samé našince a usoudila, že žádný nepřátelský element na schůzi nepronikl, spustila zbraně.

Instruktor z okresu si odkašlal.

"Soudruzi," začal. "Dovoluji si vám představit našeho hosta z Moskvy, vedoucího Výzkumného ústavu dialektického materialismu, řádného člena Akademie věd SSSR, soudruha Smaragdova."

Přítomní zatleskali. Za okny už nastával časný zimní soumrak. Host vystoupil na pódium.

"Soudruzi," pronesl polsky se silným ruským přízvukem. "Nesešli jsme se zde bezdůvodně. Podle našich informací má právě zde dnešního dne dojít k bezpříkladnému narušení nenarušitelných základů nového řádu. Jak oznámily naše zdroje informací, obyvatelstvo městečka žije v hlubokém a naprosto mylném přesvědčení, že dnešního dne Vojslavice navštíví svatý Mikuláš. Síly reakčního kléru, který je hlásnou troubou klerikálních sil, které, jak víme, jsou ve vaší zemi expoziturou mezinárodního fašismu představovaného takzvanou londýnskou vládou, tyto pověsti přiživují. Také mnozí z vás," upřel na ně zkoumavý pohled, "těmto mýtům podlehli. Navzdory ideologické práci a úsilí, kterými vaše úřady nešetřily, někteří ze zde přítomných ozdobili vánoční stromky už dnes místo na Nový rok."

Několik aktivistů zrudlo a sklopilo zraky. Předseda vesnické buňky základní stranické organizace začal ihned rozdávat

papíry a plnicí pera.

"Napište sebekritiku, lumpové," zašeptal. "Okamžitě!"

Host na ně pohlédl trochu přívětivěji.

"Určité fašistické antisocialistické elementy, podněcované k činnosti mezinárodními imperialisty, nepochybně zatouží využít dnešní příležitosti k tomu, aby vnesly chaos a odtrhly myšlenky dělnickorolnické třídy od blížícího se Nového roku," pokračoval. "Naším úkolem je proto postavit se proti jejich podvratné činnosti. Je možné, že se ještě tuto noc objeví ve vesnici muž převlečený za takzvaného svatého Mikuláše. Naším úkolem bude ho zadržet a předat příslušným orgánům, které odhalí jeho mezinárodní spojení... Dny kapitalistických upírů jsou sečteny!"

Instruktor z okresu vstal.

"Naši přátelé ze Sovětského svazu nám velkomyslně poskytli mechanizovanou techniku a třicet výsadkářů. Zde je plán osady a navržené rozmístění hlídek," rozvinul na stěně mapu.

III

"Kurva, to je zima," otrásl se instruktor.

Smaragdov jenom frkl.

"Jaká zima?" sykl. "U nás na Sibiři bývá zima! Tady je stěží dvanáct pod nulou..."

Přikřčili se za hřbitovní zdí. Před sebou měli silnici do Chelmu. Měsíc všechno osvětloval ponurým a jakoby neskutečným svitem. Na obloze se objevila první hvězda. Ze vzdálených Vojslavic přinášel vítr lidské hlasy. V domech právě večereli a zpívali koledy. Vesnický tajemník se zahalil těsněji do kožichu. Čtyři sovětské výsadkáře bděli opodál a zachmuřeně zírali do prostoru. Mongolské rysy, oči jako škvíry, dlaně svíraly pažby pušek. Tito lidé se nezaletnou ničeho...

"Soudruhu, neřekl jsi nám všechno," oslovil Smaragdova vesnický tajemník.

Rus na něj zamračeně pohlédl.

"Víte všechno, co potřebujete ke splnění úkolu," zavrčel. "Máte ho jenom chytit. Ostatním se budeme zabývat v Moskvě."

"Lidé povídají, že před čtyřiceti lety navštívil vesnici skutečný svatý Mikuláš..."

"Soudruhu, měl jsi si přečíst práci soudruha Stalina 'Kritické hodnocení náboženských předsudků'," ztuhl návštěvníkovi obličej.

Už se neodvážili ani pípnout.

IV

Několik kilometrů odtud uháněl svatý Mikuláš lesním průsekem. Ze zasněžené houštiny nečekaně vyjel na hnědé klisně nějaký chlap.

"Kuš, hitlerovec," napadlo Mikuláše při pohledu na černou bundu, ale hned poznal Jakuba.

Ulehčeně vydechl. Vánoce ve vybrané jednotce SS byly vzpomínkou, ke které se vracel nerad... Proč tam tehdy lezl? Ti pitomí esesáci ho pokládali za maskovaného Žida a nechtěli uvěřit, že je Řek z Myry. Ale podařilo se mu pláchnout, a to dokonce bez úhony. Přitáhl opratě a čtyři sobi zastavili. Vandrovec seskočil z koně.

"Vítej, Mikuláši," pozdravil důstojně.

"Kubík, vlastně už Jakub..."

"Osobně."

"Proč jsi mě zastavil? Něco se stalo?"

"Jistě znáš situaci?" zeptal se exorcista. "Obsadili nás komunisti... Obrazně řečeno 've vsi moskal stojí'."

"Tak ses nakonec přece jen naučil číst," usmál se světec.

"Nemusím nic číst, rádio Svobodná Evropa takové veršičky vysílá... Mikuláši, nejezdí dnes do Vojslavic," zvažněl.

"Připravili léčku."

"Na mě?" svatý zneklidněl.

"Ovšem..."

"Odpusť, ale musím jet. Děti na mě čekají, dospělí ostatně také... Povinnost volá."

"Kuš," zamručel Jakub, ale neodvážil se vůči světci použít násilí.

Vytáhl z kapsy štábní mapu, ještě ze starých dobrých partyzánských dob.

"Tak dobře," kývl. "Když to vidíš takhle, nedá se nic dělat. Ale podívej se na plán. Sedí tady, tady a tady..."

Vyznačoval tužkou místa. "Jediná šance, jak projet," zaťukal násadkou, "je přes louky kolem močálu."

"Od hřbitova mě uvidí," střízlivě odhadl světec. "Jsou moc blízko."

"Odpoutám jejich pozornost," přislíbil exorcista. "Nasedni na mou klisnu a já si vezmu sáně... Počkej asi půlhodinku a jed' přímo do vesnice."

"Dobrá." Mikuláš sestoupil z kozlíku.

Jakub sundal ze sedla těžký vak a na jeho místo pověsil pytel s dárky. Vysadil Mikuláše do třmenů.

V

O dvacet minut později na stanovišti u hřbitova soudruh Smaragdov zvedl hlavu.

"Slyšíte?" zeptal se.

Vzduchem se nesl zvuk stříbrných zvonečků.

"Jede," zamručel vesnický tajemník a odjistil pistoli.

"Nezapomeňte, že ho máme pokud možno chytit živého," vydal dispoziční Rus.

V bledé měsíční záři se na zasněžené silnici objevily sáně.

"Sobí spřežení," šeptl instruktor z okresu.

"To je toho!" prskl Smaragdov. "Určitě je ukradl v zoo."

Vojáci vyskočili.

"Přeběhněte silnici a napadněte ho ze zadu. Tichomnove, radiostanici, přivolej ostatní hlídky."

"Rozkaz!"

"A máme ptáčka," broukl Rusák. "Lovím toho dědu už dvacet let... Vperjod!"

Vyskočili z příkopu a rozběhli se k saním. Silnice je úzká, neuteče...

"Proč je ten Mikuláš oblečený do černého?" podivil se v duchu vesnický tajemník. Postava na saních zvedla samopal...

"K zemi!" zařval Smaragdov, ale bylo už pozdě.

Zarachotila dávka a po chvíli se vrátila ozvěnou.

"Pal!!!" křikl Rus a skulil se do příkopu.

Vojáci přikrčení na druhé straně silnice začali střílet. Domnělý světec seskočil do sněhu a skryt za saněmi vytáhl z tašky pět granátů... Opodál zaduněl motor tanku. Ostatní rudoarmějci spěchali na pomoc.

Najednou, jako naschvál, začal hustě padat sníh. Během několika minut vše zahalila neprůhledná metelice.

Vědec sprostě zaklel a po hmatu zamířil k saním. Zakopl o instruktora z okresu, který ležel na silnici. Držel se za prostřelenou nohu a tiše úpěl.

"Jen klid, do svatby se zahojí..."

"Jsem už ženatý," vyjekl funkcionář.

"Hned se pro tebe vrátím, musím se podívat po ostatních."

O několik metrů dál narazil na vesnického tajemníka. Ten také žil, byl jen lehce zasažen do ramene.

"Kurva, co to bylo?" ptal se udiveně.

"Jak to, co? Imperialistická fašistická léčka," zahřměl Rus. "Případá vám, že klerikální síly lidi jenom ideologicky narušují? Na každé fáře, pokud se dobře hledá, se najde radiostanice, dynamit, kulomet... Boj s náboženstvím je bojem o přežití komunistické společnosti. Sám vidíš. Převlékl se za svatého Mikuláše, ale pro všechny případy si vzal samopal..."

O chvíli později dorazil k saním. V palbě zahynuli všichni čtyři sobi. Rozsvítil baterku a postupně je prohlížel. Nos jednoho byl nepřírodně červený.

"Tedy přece," ucedil.

U saní se tlačili výsadkáři. V rukou se jim nebezpečně blýskaly bajonety.

"Ani stopy, soudruhu Smaragdove," hlásil jeden z nich. "Utekl..."

"Daleko neuteče," objevil se v Rusově obličejí odporný úšklebek. "Dopadneme ho ve vesnici..."

VI

Svatý Mikuláš strčil do mírně rozvrzaných dveří a vstoupil do teplého nitra chalupy. Poslední... Splní povinnost a smí se vrátit... "Vítejte, hospodáři," pronesl a nečekaně zmlkl v půli slova.

Mířily na něj samopaly dvanácti vojáků. Ze zadu ho postrčily dvě hlavně pistolí.

"Mám tě," sykl akademik Smaragdov. "Pouta."

Za dvacet minut seděl svatý Mikuláš ve sklepě. Nejprve ho chtěli dát pod dozor bezpečnosti, ale posléze zvolili sklepení banky se silnými, ocelovými dveřmi... Pro všechny případy.

A ihned první výslech. Ve sklepě se sešli nejoddanější, nejzasvěcenější soudruzi. V budově nad nimi hlídalo třicet vojáků. Nikdy se nic neví jistě, co kdyby se Polákům zachtělo svatého Mikuláše osvobodit? Bojovníci položili na parapety pytle s pískem a namířili zbraně na všechny strany. Okna ovšem zavřeli, protože mráz štípal...

VII

Jakub dorazil do vesnice přes ploty. Všude panovalo ticho, jen z domů zaznívaly hlasy. Lidé zpívali koledy. Nahlédl opatrně oknem do jedné chalupy, potom do další. Mikuláš tady byl... Odkud jinud by se totiž vzaly na stolech radiopřijímače Philips, flašky Johnnyho Walkera, konzervy šunky a další vymoženosti kapitalistického původu? Jenže kam se poděl? Vždyť mi musí vrátit koně... Od pomníku se oddělil stín.

Semen.

"Jakube," pronesl vážně. "Komunisti chytili svatého Mikuláše..."

"Do háje," vzdychl exorcista. "Kde ho drží? Musíme ho vytáhnout..."

"V bance. Hlídá ho třicet Rusáků... Nezvládneme to."

Exorcista se poškrábal na hlavě.

"Vzpomínáš si na soudek?"

"Který? Aha, ten... jasně."

"Zakopali jsme ho u tebe, aby mě nezlákal... Sto dvacet litrů čtyřicetileté slivovice. Teď je vhodná příležitost."

"Půda je tvrdá jako kámen, ale mám krumpáč. Padáme ke mně."

Za několik minut zaklepali na dveře banky dva zasněžení domorodci.

"Co chcete?" zavrčel zevnitř velitel.

"Holá, holá, kozák volá!" křikl vesele Semen. "Přišli jsme za vámi oslavit váš velký úspěch, soudruzi. Přinášíme soudek pálenky od vděčných obyvatel vesnice."

Velitel se pokusil protestovat, ale když jeho podřízení uslyšeli o soudku pálenky, vytáhli bajonety. Kapituloval a otevřel dveře.

Jakub a Semen vkutáleli soudek.

"Čtyřicetiletá slivovice, kterou jsme uchovávali speciálně pro takovou příležitost," vykládal Jakub. "A salám na zakousnutí se najde taky..."

Vyrazil zátku. Bankovní halu zalila líbezná vůně. Ihned se objevily i skleničky.

"Přijijeme na vaše úspěchy v boji s náboženskými pověrami," navrhl Semen.
Napili se, potom do druhé nohy... Najednou se objevila garmoška a za chvíli ze třiceti hrdel vytryskla píseň
Vstavaj strana ogromnaja
Idi na svjatyj boj...
Další sklenice klokotaly v žízňivých hrdlech. Salám mizel po metrech, na kamnech se pekly brambory na zakousnutí.
VIII
"Tak se přiznej, ptáčku," zavrčel Rusák.
Svatý Mikuláš na něj udiveně pohlédl.
"K čemu se mám přiznat?" podívil se.
"Ty reakcionáři..." prskl Smaragdov. "Hned ti ukážeme..."
Světce se usmál.
"Udělalí jste vážnou chybu," řekl. "Pokládali jste mě za svatého Mikuláše..."
"Ty ho jenom předstíráš?" nevydržel vesnický tajemník.
"Kdepak. Já jsem Děda Mráz."
"Cože?!" užasl instruktor z okresu.
"Tak proč jsi přišel na Vánoce a ne na Nový rok?" zařval Smaragdov.
"Za prvé jste po revoluci změnili kalendář a Nový rok je teď později," vysvětlil světec. "A kromě toho, soudruhu akademiku, četl jsi referát soudruha Stalina 'O problémech boje s náboženskými predsudky na zabraných územích'?"

"Samozřejmě, dokonce jsem jej napsal," pokrčil rameny.
"Znáš tedy postulát, že změny se mají zavádět postupně? Nejprve bude chodit místo svatého Mikuláše Děda Mráz, potom se Vánoce přesunou na Silvestra a teprve pak se ztotožní obsah s formou..."
"Sakra... Fakticky. Vždyť jsem to sám vymyslel. Jenom jsem netušil, že se už přistoupilo k realizaci..."
"Navíc vezměte v úvahu, že svatý Mikuláš byl biskup. Kde mám v tom případě berlu?"
Fakticky, zatčený u sebe berlu neměl. Nevěděli, že zůstala v saních...
"Ale Děda Mráz také neexistuje," protestoval nesměle vesnický tajemník.
Vězeň se jen zasmál.
"Zřejmě jsi nečetl dílo soudruha Lenina 'Materialismus a empiriokriticismus' na téma bytí, které určuje vědomí," řekl.
"Vždyť je jasné, že když patřičný počet lidí něčemu věří, stane se to realitou... Teze - antiteze - syntéza - dialektika... Sami nejlépe víte, že Lenin je opravdu věčně živý," obrátil se rusky na Smaragdova.
"Jak to víte?" užasl akademik. "To je nejpřísněji střežené státní tajemství..."
"Jsem emanací víry milionů sovětských dětí, oživený tvůrčím aktem komunistické strany," prohlásil důstojně. "Jsem ztělesněním samotného komunismu. Neuvažovali jste o tom, proč mám rudý plášť?" Svatý Mikuláš s uspokojením zjistil, že jím použitá metoda praní mozku začíná přinášet očekávaný efekt. "Jsem lepším komunistou než vy! Mám světový názor vrozený, vy si jej musíte teprve osvojovat..."
"Jú..." uniklo instruktorovi.
"U lesa došlo ke střetu s reakčními silami. Někdo převlečený za svatého Mikuláše se snažil proniknout do vesnice jen proto, aby se mě zmocnil a zlikvidoval mě. Nebylo to poprvé... A vy, břídilové, jste místo něho chytili mě..."
"Omlouvám se." Rus mu sundal pouta. "Bravo. Dialektické myšlení je základ," obdařil ho vězeň úsměvem.
Teprve nyní zahlédli, že má část zubů podle sovětské módy ze zlata.
"A teď je řada na mně," řekl. "Rád si popovídám, ale jistě chápete, děti čekají..."
Sáhl do pytle pohozeného v koutě. Pytel vypadal zdánlivě prázdný, ale domnělý Děda Mráz z něj vytáhl dvanáct tlustých knih vázaných ve zlacené kůži.
"Stalinova díla, luxusní vydání, jen pro nejužší vedení a členy politbyra," pochlubil se. "S autorovým autogramem. To je pro tebe, soudruhu Smaragdove... A ještě nepatrný dárek pro rozvoj Výzkumného ústavu dialektického materialismu..." vyňal dvacet balíčků storublových bankovek s bankovními páskami. "Jenom mi to potvrďte," přisunul blanket. "A pro vás," obrátil se k vesnickému tajemníkovi a instruktorovi z okresu, "po lahvičce stoličné."
Lahvičky byly dvoulitrové a měly zlatem zdobené prolisované etikety k příležitosti dalšího výročí Říjnové revoluce.
"Mějte se," usmál se Mikuláš a odcupital po schodech nahoru.
Oslava v bankovní hale právě končila. Sovětští výsadkáři leželi jeden přes druhého. Jakub se Semenem se jen stěží drželi na nohou, ale těžkou zkoušku udatně zvládli. Není snadné přepít třicet ruských vojáků...
"Vy jste tady?" podívil se Mikuláš, když vyšel ze sklepa.
"Přišli jsme tě zachránit," vysvětlil Jakub.
"Vím." Světec použil telepatickou sondu a bleskově zhodnotil situaci. "Na tebe, Jakube, se dá vždycky spolehnout. Stejně jako na tvého otce, vzpomínám si, jak jsme spolu vyklouzli z raze Ochranky... Ale riskovali jste zbytečně... Jak vidíte, také si umím poradit."
"Zastřelili ti soby," oznámil vymítač.
"Co se dá dělat, dostanu nové..."
Vyšli na mráz. Vandrovec podal návštěvníkovi láhev slivovice.
"Víc toho na dně soudku nezůstalo," omlouval se.
"Díky. Vypiji na vaše zdraví. A teď musím jít," loučil se světec. "Ale za tu námahu vám něco dám."
Sáhl do pytle a vytáhl novoučké gumáky.
"Provodník z Rigy?" užasl Jakub. "Předrevoluční, už třicet let se takové nevyrobějí."

"Přece bych ti nedal nějakou veteš," usmál se Mikuláš. "A to je pro tebe, Semene." Vytáhl kompletní bělogvardějskou uniformu. "Ale nezapomeň, vzít si ji na sebe můžeš až na pravoslavné Vánoce 6. ledna..."

"Oblíknou se hned, už dávno jsem změnil vyznání," nesmírně se zaradoval kozák.

"Tak co, uvidíme se zase až za čtyřicet let?" zesmutněl Jakub.

"Bohužel. Taková jsou pravidla..."

IX

Akademik Smaragdov seděl v černé volze. Vzrušením nedokázal klidně myslet... Děda Mráz fakticky existuje! Rus už nanečisto sepsal zprávu pro Výzkumný ústav dialektického materialismu... Pootevřel kufík a dojatě pohladil kožené hřbety tlustých svazků. Krásné vydání. Exkluzivní. Celá Akademie věd bude závidět. A navíc autogram samotného Autora! Vedle ležely srovnané balíčky sovětských bankovek. Automobil přibrzdil. Hranice. Kontrola, je třeba vystoupit a zajít do budovy. Vědec podal celníkovi pas.

"Vracíte se z Polska?" pohlédl na něho zamračeně strážný.

"Ano."

"Otevřete kufík, soudruhu," přikázal.

Akademik jej klidně postavil na stůl pobitý pocínovaným plechem. Zvedl víko. Celník nahlédl dovnitř a okamžitě odjistil samopal. Černou zoxidovanou hlaveň přitiskl vědci na prsa.

"Ke zdi, hajzle!" zařval.

"Co se děje?" vyjekl vyděšeně vědec.

Strážný však už držel telefon.

"Kapitáne? Hlásím, že jsem chytil špiona. Má kufr plný Trockého spisů. S autogramem a věnováním! Fuj! A půl krychlového metru amerických dolarů..."

X

Vesnický tajemník a jeho kumpán si nalili další skleničku z památeční láhve od Dědy Mráze.

"Do háje, lítají mi před očima nějaké mráčky," postěžoval si instruktor z okresu.

"Pijme rychleji, začíná se stmívat..."

XI

Za čtyřicet let

Jakub se Semenem seděli u kvasné kádě a koštovali zákvas - jestli už dozrál. Záhy se jich zmocnila naprostá lenost a už po druhé sklínce zjistili, že pálit samohonku není v podstatě nutné, protože je možné pít desetiprocentní tekutinu přímo z kádě...

"Viš, v té knížce science fiction, co jsem četl, měli umělou vlašтовku a v ní kameru s motorkem," vysvětloval Semen.

"Takový špionský letadýlko."

V tu chvíli na zasněženém parapetu kůlny přistál havran. "Poldové poslali špehovat letadlo," zavyl exorcista a šestkrát vypálil z revolveru.

Rozbitým oknem zavál chlad, takže ucпали díru hadrem a znova se napili.

XII

Jakub se probudil ráno v kůlně na podlaze, okousané od myši.

"Je to tak," řekl si. "Vlastně jsem policejního havrana ještě nikdy neviděl... Kameru vyndám a spálím, a s ptákem do hrnce."

"Není opravdový, ale umělý," zablábolil starý kozák.

Surový zákvas s ním příjemně zasloulmal. Jakub vyšel ven a sněhem se probrodil k oknu. Pták, lépe řečeno to, co z něho zůstalo po šesti zásazích z naganu, tu opravdu ležel. K vymítačovu údivu však uvnitř kameru neměl.

"Kruci." Byl rozčarovaný.

Nenadále vjel na dvůr policejní gazík. Zakvílela siréna. Jakub byl tak zdrcen záležitostí s ptákem, že ani neutíkal. Z gazíku vystoupil rázně Bírski.

"Kontrola!" houkl.

Exorcista měl tolik duchapřítomnosti, že ptáka nenápadně upustil do závěje. Policajti sebou hodili.

"Sto dvacet litrů zákvasu v sudu," ohlásil Rowicki, když vyšel z kůlny.

"Občane Vandrovče, jste nenapravitelný hříšník," pronesl tvrdě okrskář. "Hotovou pálenku jste nenašli?"

"Ani kapku. Ale leží tam Semen. Zřejmě se v noci zmrskali tím zákvasem... Tenhle taky sotva stojí na nohách..."

"Za samotný zákvas mě nemůžete zavřít," vyblekotal Jakub.

"Ne, ale přijít zítra, nebudete mít zákvas, ale pálenku, že?" hádal polda.

"To mi nedokážete..."

Okrskář se ušklíbl.

"Kdy budou Vánoce? Pozití. Hoši, vylijte ten sud do příkopu a důkladně posypte chlorovým vápnem. Nový zákvas už nestihne udělat. Letos budou mít tady na Majdanu suché svátky."

"Čert tě vem, ničemo...!" zavyl Jakub. "A vůbec, kdo mě udal?"

"Josef Bar... Copak, Vandrovče? Chcete, abych vyžradil služební tajemství?"

XIII

O hodinu později seděli oba staříci na lavičce a zachmuřeně pohlíželi na mrznoucí louži zákvasu.

"Chlorovaný se nedá destilovat?" zeptal se Semen.

"Kdepak, otrávil bych lidi... Holt budeme muset napojit vesnici z rezervy... Ale těm pacholkům to ještě ukážu," pohrozil pěští k městečku a policejní stanici.

"Co jim můžeme udělat?" vzdychl Semen. "Nezbyla ti po tatíkovi ta bedýnka dynamitu?"

"U mě se vždycky něco najde, ale..." Jakubovi zle blýskly oči. "Který máme rok?" zeptal se.

"Rok? Nejspíš 1988," zabručel Semen. "No jo, nedávno mi bylo pětadvadesát. Proč se ptáš?"

"To je rok svatého Mikuláše," připomenul mu přítel. "Aspoň to slíbil."

"Tý, fakticky!" zaradoval se Semen. "Zapomněl jsem jako na smrt... Zajímalo by mě, kdo na něho ještě věří. Asi přijde jenom k nim..."

"Ne, chodil vždycky ke všem," vzpomněl si Jakub. "No nic, musím napsat dopis."

"Svatému Mikuláši? Tomu píšou jenom děti."

"A já snad nesmím?" ohradil se exorcista. "Každý může..."

Jakmile se Semen odklátil do své chalupy, Jakub se pohodlně usadil ke stolu. Prohledal zásuvky a našel v nich násadku po dědovi a kalamář se zbytkem ještě předválečného inkoustu. Z pudy přinesl balíček, důkladně zabalený do voskovaného papíru. Pečlivě zakryl okna a z balíčku vyndal... slabikář. Paměť neselhala. Na jedné z posledních stránek byla celá abeceda a dokonce i obrázky, jak se kreslí písmena při psaní rukou.

Nožem uřízl kousek balicího papíru, naslinil násadku a začal soustředěně čmárat. Kolem půlnoci skončil. Dopis se mu líbil, měl plné čtyři řádky. Ještě se podepsal, aby Mikuláš věděl, kdo mu píše. Dopis položil na parapet. Sice by bylo lepší poslat ho poštou, ale neznal adresu. Ostatně ani neměl obálku.

XIV

Ráno na Štědrý den před Jakubovým domem zastavily sáně zapražené za čtyři soby. Svatý Mikuláš seskočil z kozlíku a vešel do chalupy.

"Jakube, neviděli jsme se takovou dobu!" pozdravil.

Stiskli si ruce. Exorcista postavil na stůl lahvinku slivovice. Napili se, zajedli, cvakli si do druhé nohy, protože po první se nezajídá... Potom vypili třetí, protože i Boh trojcu lubit, po ní čtvrtou, protože chalupa má čtyři kouty a kůň čtyři kopyta. Následovala pátá, protože ruka má pět prstů a v tanku byli čtyři a pes, potom šestá, týden totiž původně měl šest pracovních dní, a sedmá, protože týden přece jen má sedm dní a poklad leží vždycky sedm kroků od místa, kde ho hledají...

"To, co jsi chtěl, je proti předpisům," řekl Mikuláš po osmé. "Sákryš, ale ty a tvůj otec jste mě dvakrát zachránili od zkázy, takže přimhouřím na paragrafy očí."

"Nejde o to, co je legální, ale co je možné," zaradoval se Jakub.

"Tak dobře, pytel funguje tak: sáhneš dovnitř..."

XV

Birski seděl zamračeně na okrsku. Docela sám. Ale co nadělá? Losovali, kdo bude mít službu na Vánoce, a padlo to na něho. V okolí je klid, výtržností nebudou, ale policie musí pro jistotu bdít. Vlastně měl Vandrovce zadržet pro vysvětlení - teď by seděl v cele a bylo by si s kým povídat, dokonce by mohli, i když je to proti předpisům, něco popít... A navíc ty nesmyslné klepy, že se prý objeví svatý Mikuláš. Opravdický. Slýchal o tom odjakživa. Zdejší lid je hrozně pověřivý.

Nečekaně někdo zaklepal na dveře.

"Dále," houkl Birski.

Zavál chlad a ve dveřích stanul svatý Mikuláš.

Opravdový, ne takový, jaký bývá na pohlednicích. Červený plášť ze zlatohávu, na hlavě biskupská mitra, v ruce berla, na zádech pytel. Jeho postava byla hodně povědomá.

"Zdravím tě, poldo," pronesl návštěvník. "Hodně štěstí."

"Kdo jsi?" uchopil Birski zbraň.

"Nic si nenalhávej, komunisto-ateisto. Dobře víš, kdo jsem... A nesu dárek..."

Mikuláš sáhl do pytle. "Tady," položil na stůl novoučkový samopal Uzi. "S tou svou hračkou se můžeš dloubat v uchu a ne honit zločince."

"To není možné," ohmatával policista zbraň.

Byla skutečná, prsty se do kovu nebořily. Mikuláš postavil na stůl ještě láhev čokoládového likéru.

"A tohle máš na čtení ve volných chvílích..." Před odchodem položil na polici štůsek knih. "A propříště si pamatuj, že nemáš obtěžovat Jakuba Vandrovce, jinak ti přinesu rákosku," poučil ho světec a zamířil ke dveřím.

Zpitomělý okrskář prohlížel zbraň. To je něco, kámoši budou závidět... Ale vždyť... Mikuláš neexistuje! Kurva! Uzi nemizel. Ale co když Mikuláš přece jen existuje? Vypil skleničku likéru. Měl vynikající chuť. Nalil si ještě jednu.

XVI

Uplynula asi hodina, když před stanicí zakvílely pneumatiky a zastavilo policejní auto. Přepadovka z Lublinu. Dva inspektoři vstoupili bez klepání dovnitř.

"Kontrola," ukázal jeden legitimaci.

"Okrskář Birski hlásí..."

"Pohov. Co to k čertu je?" Inspektor pohlédl na zbraň, která pořád ještě ležela na stole.

"Hlásím, že samopal."

"Vidím. Co tady dělá? Ve výzbroji jej nemáte!"

"Přinesl ho svatý Mikuláš," usmál se radostně poldo.

Inspektor jeho radost nijak nesdílel. "Svatý Mikuláš?" procedil. "Foukněte do balónku. No jasně, kvér načerno a ještě přes tři promile. Půjдете s námi."

Druhý prohlížel knihy, které zde zanechal svatý Mikuláš.

"Protistátní živel Janusz Koerwin-Mikke," konstatoval. "Z nějaké tajné tiskárny. Vy na vlastním okrsku provádíte antikomunistickou propagandu?"

Rozčileně uhodil knihou o regál. Z knihy vyletěla členská legitimace Unie reálné politiky a - jako hejno motýlů - dvacet stodolarových bankovek...

XVII

Blížil se Nový rok, takže hlavní sál hospody byl plný. Jakub a Semen seděli ve svém koutku. Společnost jim dělala nějaký cest'ák ve velkém šedém plášti z velbloudí srsti. Široký kovbojský klobouk mu stínil obličej, husté bílé vousy zakrývala kravata a límec kostkované flanelové košile.

"Zdarovja," zvedl Jakub püllitr a vypili sedmé pivo.

Dveře do ulice se otevřely a stanul v nich Bardak.

"Jožko, co se ti stalo?" zeptal se jeden z flinků při pohledu na kámoše. Bardak vypadal opravdu zbědovaný. Celý potlučený, s rozbitou hubou...

"Zmlátil mě," řekl.

"Kdo tě tak zřídil?"

"Svatý Mikuláš mi přinesl rákosku," postěžoval si konfident. "A hned ji vyzkoušel..."

Tři hosté u stolku v koutě jen stěží potlačili výbuch smíchu.

Jakub Vandrovec a sedm trpaslíků

Les byl temný a tichý. Motor starého motocyklu vesele drnčel. Jakub a Semen popíjeli s kamarády, které už dlouho neviděli, a teď se trochu namazaní vraceli domů... Vypili toho přibližně stejně jako jindy, takže s řízením neměl exorcista žádné problémy. Zvolili však cestu lesem, protože na silnici by mohli narazit na poldy. A proč hned foukat do trubičky? Kromě toho ti ubozí poldové... jsou hrozně naivní a nešikovní... Jakub si dodneška pamatoval, jak ho jednou nechali fouknout do takové elektronické pitomosti a ukázalo to sedm něčeho, procent nebo promile... Málem je trefil šlak. Přesto si o nich myslel, že občas bývají užiteční, takže se v návalu dobráctví rozhodl, že je dnešní noc ušetří stresu. Navíc je na silnici touto dobou dost nebezpečno. Mohli by se dostat pod kola nějakého ožralého Rusáka...

###

Vesnický čaroděj v obnošeném černém hávu stanul na prahu kovárny. Kovář i Senko vypili spousty mizerné kořalky, ale smutek jim to z rozdrásaných duší nezahnal. Mág k nim přisedl a také nalil si kalné samohonky. Dlouze si lokl a hned ji vyplivl do výhně.

"K čertu! Královský lihovar je už docela na draka."

Kovář jenom vzlykl.

"Poslyš, mistře Matěji," otočil se k němu návštěvník. "Tvá dcera určitě ještě žije. Od jejího zmizení uplynuly dva dny, a ona je odolná d'ouče..."

"Já je hned..." Senko ztěžka vstal z lavice a položil dlaň na dýku za pasem.

"Blázníš jako náš král," zamručel Mág. "To zkoušeli už jinačí fořti. Tady se musí chytrostí, ne silou. Ve dne šance není, les pořád někdo hlídá, a to i daleko od jejich sídla. Musí se v noci, až se napijí a usnou, jenže tehdy je možné šlápnout do oka nebo jiné pasti... A co je nejhorší, ti neřadí vidí v noci jako kočky."

"Magické brýle," oťel si řemeslník oči. "Míval jsi je..."

"Jistě, ale před půl rokem mi je agenti Obskury zkonfiskovali. Král se zřejmě dlouho připravoval, i rádce měl dobrého, když ho to napadlo," dodal zachmuřeně.

Kovář zamířil do kouta a vrátil se s těžkým džbánem. Vysypal na stůl hromádku zlatých a stříbrných mincí.

"Kolik stojí nájem rytířů?" pohlédl na Mága.

"Tohle odhadem postačí pro tři..."

"Tři odborníci pobijí sedm trpaslíků?" zeptal se pochybovačně Senko.

"Rozhodně mají šanci. Problém spočívá v tom, že nejbližší jsou až v Dolonu. Počítejme čtyři dny cesty na každou stranu. Osm, možná deset dní, než přijdou."

"Dalších deset dní znásilňování nepřežije," usoudil Senko. "Půjdu v noci. Sám. Třeba uspěju."

"Mám jiný návrh," zadržel ho Mág. "Povoláme bojovníky z jiného světa."

"Z toho, ze kterého přišel rytíř Mitrofanov?" podivil se kovář.

"Ano. Odborníky na zabíjení, s jejich magickými brýlemi, mnohostřily, samovozy a dalšími zbraněmi..."

"Dej se do díla," posunul kovář hromadu zlata k Mágovi. Ten mince odstrčil.

"Matěji," pokáral ho, "schovej to."

###

"Prosím, zopakujeme celou proceduru ještě jednou," řekl dvorní astrolog.

Z okna komnaty byla vidět vesnice a za ní rezervace. Stužka kouře stoupající k obloze vyznačovala místo, kde se usadili trpaslíci.

"Dobře."

Král spočíval na pohovce. Vypadal jako prasnice; růžové tváře a maličká, podezíravá očka tuto podobnost jen zdůrazňovaly.

"Pane, vstoupíš do lesa. Nasadíš si magické brýle," ukázal na ruský nohtovizor. "Najdeš trpasličí domek. Na schody oltáře položíš patnáct kuší s otrávenými šipkami. Chalupu jim zezadu zapálíš a jak budou vyskakovat, postupně je postřílíš. Potom dobiješ raněné: každý musí dostat kontrolní ránu do srdce. Pak rozbiješ skleněnou rakev a přivezeš princeznu ke mně, já ji probudím z letargie..."

"S družinou bych se cítil jistěji," napil se panovník vína. "Ta střelba z kuší mi připadá nebezpečná. Co se stane, když se netrefím?"

"Nevadí," uklidňoval ho astrolog. "Máš patnáct střel a jejich je dohromady jen sedm."
"Přesto je to riskantní," vrčel král. "Střílím špatně... Navíc můžou být také ozbrojení..."
"Počítám s tím, že je požár zmate a vyskáčou z domu jen ve spodkách."
"Přesto si myslím, že to musíme udělat jinak," zaduněl král. "Podpálení domu mi naprosto vyhovuje, ale dveře bych raději zapřel kulem a pro všechny případy postavil na palouk baterii sedmi kartáčových děl. Ostatně o trpaslíky se můžou postarat mí strážci, já mezitím zachráním princeznu."
"To neodpovídá tradici," poznamenal astrolog.
"Na tradice seru. Nastal čas zavést nové, vždyť je přece hloupé, aby člověk v mém postavení honil v lese jakési připosražené."
"V dobách děda Vaší Výsosti chodili členové královského rodu do lesa jen s bederní rouškou a s kopím v ruce..."
"Pohádky pro hloupé dětičky. V noci je přece v lese chladno..." zahalil se panovník ještě těsněji do kožešiny. "Kolik je hodin? Co nevidět bude poledne. Dej přinést oběd, mám hlad..."

Jeli a jeli, nakonec Jakub motorku zastavil. Rozhlédl se.
"Něco neštymuje," řekl Semenovi.
"Zabloudil jsi?"
"Blázníš, ve vlastním lese?" urazil se exorcista.
Potom se však bezradně rozhlédl.
"Nu... skoro," přiznal. "Opravdu něco neštymuje," opakoval.
Také kozák se rozhlédl.
"Máš pravdu. Tohle místo nepoznávám. A stromy by měly být jinačí." Tady býval vždycky listnatý les, ale teď je obklopovalo husté houští. Kolem rostly buky, ale mezi nimi se pořád častěji objevovaly...
"Co to je, k čertu?" pohlédl exorcista podezíravě na nejbližší strom. "Není to jedle?"
"Mně to připomíná libanonský cedr," odpověděl nejistě jeho společník. "Ale ten v našem podnebí vůbec neroste."
"Že by sibiřský cedr?" nabídl Vandrovec. "Když roste na Sibiři, vydrží i u nás. A šišky má dobré, s oříšky uvnitř..."
Došel k nejbližšímu stromu a natáhl ruku, aby sáhl na kůru. Prsty vklouzly do jakéhosi rosolu.
"Fakt cizí," zabručel. "Ty zahraniční stromy jsou snad z hoven," odplivl si opovržlivě.
Kozák pohlížel mlčky na oblohu.
"To nejsou naše souhvězdí," prohlásil.
Jakub zatřepal hlavou, aby se trochu vzpamatoval. Naprosto klidně se rozhlédl. Některé stromy rostly skrz sebe.
"Prolínají se dvě reality," pronesl vážně. "Náš les s tím lesem."
"S jakým tím?" zneklidněl Semen.
"Nu, s libanonským. Proto mi ruka vlezla do kmene: proces je postupný. Cizí se stává pořád materiálnější a naše pořád mívá..."
V tom okamžiku mu ruka prošla řídítky. Semen stačil vyskočit z přívěsu a za chvíli byla motorka jen mizejícím fantomem zavěšeným ve vzduchu. Les řídil před očima, mizely vojslavické buky a duby.
"Zdá se, že jsme tady uvázli," usoudil exorcista. "Jak mluví v té Libyi?"
"Arabsky," vysvětlil kozák. "Jenže my jsme v Libanonu."
"Jak tam?"
"Taky arabsky," pokrčil rameny. "Tak je to v pořádku..." vydechl Jakub s úlevou. V dálce zavyl vlk. Oba vytáhli pistole. "Za prvé musíme najít civilizaci, za druhé polské vyslanectví a vrátit se domů," rozhodl kozák. "Nějak se domluvíme, na vyslanectví určitě budou umět polsky."
"A kudy na to vyslanectví?" Semen pohlédl na oblohu a poškrábal se na hlavě. "Sakra," řekl, "nemám potuchy, půjdeme tedy pořád dopředu. Tady na jihu jsou noci kratší." Vyrázili.
Vlčí vytí znělo střídavě zleva i zprava. Měsíc pomalu zapadal za les a oni neúnavně putovali. Nakonec vyšli na neveliký palouk. Uprostřed stál jakýsi oltář a na něm rakev.
"Hele," zaradoval se Jakub, "starobylá památka. Zajímalo by mě, z jaké kultury."
"V Libanonu z řecké," vysvětlil kozák. "Nebo možná židovské... Když už jsme tady, koukneme se." Vyšli po schodech. Měsíc zašel za mrak. "To bude určitě tělo Alexandra Makedonského," usoudil kozák. "Toho pohřbili ve skleněné rakvi."
"Sakra, a já si myslel, že je to Lenin." Vandrovec se zastyděl za svou nevědomost. "A co byl zač, ten Makedonský? Jméno má skoro polské."
"Kdepak, to byl Řek, který se pokusil dobýt celý svět..."
"Ambiciózní chlápek." Jakub vytáhl z kapsy zápalky, jednu rozžehl a posvítil si.
Ve skle bylo vyvrtáno několik děr kvůli dýchání. V rakvi ležela na atlasovém prostěradle nahá mladičká blondýnečka. Jakub si olízl rty. "Spletl ses. To bude dcera toho Makedonského... A asi žije, když dýchá," vytáhl z kapsy balíček padělané ukrajinské viagry. "Nemáš šroubovák?"
V tom okamžiku padlo na palouk žluté světlo. Vylouplo ze tmy kamennou zeď nevelikého domku na okraji palouku. Světlo přicházelo z okna. Zaskřípaly okované dveře.
Oba starci stačili zalehnout. Nad hlavami jim zasvištěly šipky z kuší.
"Ti si tu Makedonskou ale hlídají," zavrčel Jakub. "Mízíme!"

Po dvou hodinách úprku naslepo pronásledovatelům konečně unikli.
"Uf," tiskl si Semen ruku k srdci. "Blondýnek se ti zachtělo, dědku."

"Nemluv, sám by sis s takovou..." funěl Jakub. "Ale jen tak mimochodem, v tom Libanonu jsou hodně pozadu, když neznají střelné zbraně. Ale pro nás je to lepší."

Semen pomalu zavrtil hlavou.

"To nebude Libanon," řekl. "Tam by nás složili dávkou z kalašnikova..."

Delší chvíli mlčeli.

"Není to paralelní svět?" zeptal se posléze nejistě exorcista.

"To se nedá vyloučit. Musíme si prohlédnout faunu, když tu budou draci, bude to možné."

Chvilku mlčeli a potom pokračovali v cestě. Les pomalu řídł a konečně vyšli na okraj srázu. V širokém údolí viděli nevelikou vesničku, šindelové chalupy, křivé ploty, na obzoru zámek...

"Fakticky jako jiný svět," zhodnotil Jakub. "Musíme něco slupnout a vymyslet, jak odtud zmizet."

##

Na vršku u lesa stála chalupa s děravou střechou. Poutníci se přiblížili k plotu spletenému z roští.

"Vyměníme zapalovač za něco k jídlu," rozhodl exorcista.

V tom okamžiku se otevřely dveře a stanul v nich vysoký chlap v dlouhém hábitu, hubený jako tříška.

"Hele, transvestita," zaradoval se Semen.

"To není transvestita, ale čaroděj," opravil ho Jakub. "Tak mi připadá, že jsme se tady neocitli náhodou."

"Vítejte, návštěvníci z jiného světa," usmál se Mág ve dveřích.

V následujícím okamžiku přišel o úsměv i vědomí, protože Vandrovec mu jednu ubalil.

Mág se probíral až ve své pracovně. Ležel nepohodlně na kamenné podlaze. Jakub před chvílí vložil do ohniště pohrabáč a nyní s uspokojením sledoval, jak železo získává tmavě višňovou barvu. Starý kozák postupně otevíral láhve se záhadnými elixíry a přičichával. Hledal alkohol.

"Do hajzlu," zavrčel zneuctěný čaroděj.

"Vidíš," usmál se exorcista na kamaráda. "Říkal jsem, že v těch paralelních světech mluví po našem. A teď pověz, broučku, proč jsi nás sem přitáhl? Na náhody nevěřím, takže bude líp, když všechno poctivě přiznáš."

"Dobře," odpověděl Mág. "Ale bude to dlouhé povídání."

"Nespěcháme," přiložil exorcista uhlí do ohně. Kozák konečně našel soudeček s alkoholem, nalil si a usadil se pohodlněji, aby vyslechl povídání.

"Začalo to venerickou nemocí, která zdecimovala princezny. Problémy bývaly i předtím, ale teď to byl definitivní malér."

"No a co?" pokrčil rameny Jakub. "Vesničanek a městek ubylo taky?"

"To ne, ale princ se přece nemůže oženit s městkou nebo selkou..."

"A co tak vyvolat revoluci a zřídit republiku?" zamyslel se Jakub.

"Zbláznil ses?" zaburácel Semen. "Jednu revoluci jsem už zažil a úplně mi to stačí!"

"Tak dobře, povídej dál."

"Existuje precedens, dost odporný, ale jisté možnosti otevírá..." navázal Mág. "Víte, je jistý zvyk, že trpaslíci..."

"Máš na mysli takové skrčence s kušemi, mrňavé, se zarostlými bradami a hromsky agresivní?" chtěl se ujistit Jakub.

"Přesně ty. Tedy platí zákon, hrozně starý a vyplývající z dávno zapomenutých zvyků... Trpaslíci jsou totiž vždycky mužského rodu..."

"Jak se tedy rozmnožují?" Semen kdysi studoval biologii a nyní snadno odhalil lež.

"Přinášejí je černí čápi. Pokusili jsme se tu opeřenou verbež vyhubit, ale není to vůbec snadné."

"V pořádku," mávl Jakub rukou. "Povídej dál."

"Trpaslíci tedy nemají ženy, ale zato mají příšerně silný pohlavní pud. Takže nám unášejí děvčata, která uvedou do letargie a znásilňují, dokud to jde... Většinou to trvá dva týdny."

"Fuj!" odplivl si exorcista s hrůzou.

"Ovšem taková divčina, když ji z jejich rukou vyrve král nebo princ, je pokládána za princeznu. Taková je naše tradice. A takovou je možné si vzít."

"Hm," zamručel Vandrovec. "A váš král se rozhodl využít tohoto privilegia."

"Přesně tak. Víte, trpaslíky se v poslední době podařilo skoro vyhubit, ale ten lump vydal nařízení, že les je královskou rezervací a nikdo tam nesmí chodit. Stačilo pár měsíců a rozmnožili se..."

"Něco nechápu." Kozák odložil sklenici se samohonkou na stůl. "To všechno je moc hezké, ale proč jsme se k čertu tady ocitli my?"

"Přece proto," sklopil čaroděj zrak. "Víte, je jich tam podle mých výpočtů sedm. Jsou to odolné potvory a není snadné je zabít. Když je člověk sám nebo i v počtu dvaceti, nemá to ani cenu zkoušet. Bylo by potřeba svolat všechny chlapy z okolí, vyzbrojit je a pročesat les. Jenže král je hajzl, kdyby se to dozvěděl, tak..." přejel si prstem pod krkem. "Ale mě napadlo, že kdyby zmizeli za nejasných okolností... A tak jsem přivolal vás: bojovníky z jiného světa."

V tom okamžiku někdo zabušil na dveře. "Otevři, zasranče!!!" ozvalo se. "Nebo tě vykouríme jako lišku z kurníku!"

V tom okamžiku někdo vystřelil z hákovnice do zámku a dveře se rozlétly dokořán. Dovnitř vtrhlo několik mužů v šedých kožených přšpláštích. Všichni měli černé brýle a byli po zuby vyzbrojeni. Muž v čele vytáhl odznak.

"Obskura," houkl.

"Královská tajná policie?" vyděsil se Mág.

"Jsi zatčen za použití kouzel v královské rezervaci. Všechno jsme viděli, chtěl jsi otevřít bránu mezi světy, aby trpaslíci zabloudili a uvízli tam... Odpovídáš za ohrožení života rozumných bytostí."

"Každý soud mě osvobodí," odsekl čaroděj. "Trpaslíci nejsou rozumní..."

"Seberte ho!" houkl velitel. "A co vy jste zač?" pohlédl podezíravě na Semen a Jakuba.

"Klienti z vesnice," zalhal exorcista. "Přišli jsme pro prášek proti pohlavní nemoci."

"Fuj, dědci oplzlí, sypte do chalup pod peřiny!" zařval. "Holčiček se vám zachtělo!"

Agenti odtáhli vzdorujícího čaroděje. Nacpali ho do neoznačeného černého kočáru, který zamířil k zámku, až se za ním zvedal nazlátlý prach.

"No tohle..." vrčel Semen. "Nemohli počkat pět minut? Už ty jeho řeči začínaly dávat smysl. Ted' zase nevíme, na čem jsme."

"Co se dá dělat," podrbl se Jakub na hlavě. "Musíme ho vytáhnout z basy, doufejme, že ho nepověsí hned... Navíc mi připadá, že ještě před odchodem tady budeme muset udělat trošku pořádek..."

Ochutnal čarodějovu samohonku.

"Ubohost," zhodnotil. "I v destilaci by potřebovali vzdělat. Ale nejdřív se rozhlédneme po okolí."

Výrazili do vesnice.

###

Na kraji osady stála kovárna. Zřejmě fungovala už dlouho, protože půdu kolem pokrýval rezavý nálet. Oba poutníci hledali hospodu a kovárnu by minuli, kdyby nezaslechli zevnitř vzlyky.

"Někdo pláče," poznamenal Semen.

"Nemůžeme ponechat bližního bez duchovní podpory," potřásl Jakub soudečkem, který sebral u Mága.

V kovárně na kovářině napůl ležel muž v kožené zástěře. "Co tady bečíš?" šťouchl do něho exorcista. "Dospělý chlap a dočista se sesypal."

"Úúú... jediná dcerka..."

"Od oka patnáct let, světlé vlasy, piha na tváři?" ujišťoval se kozák.

Jako odpověď se kovář rozvzlykal ještě víc.

"Kurva, chlape, nevypadá to dobře," vzdychl Vandrovec. "Trpaslíci ji drží v bedně..."

"To není všechno," protřel si kovář zarudlé oči. "Slyšel jsem, že ji král dnes v noci půjde vysvobodit," a rozbřečel se definitivně.

"Něco nechápu," svařtil Jakub obočí. "Když ji vysvobodí, to snad bude dobře? Ti pazgřivci ji přestanou znásilňovat..." Pozdě se kousl do jazyku. "Staneš se královým tchánem, a to už je něco."

"Prdlajs!" vyjekl kovář. "To, že ji zneužívají trpaslíci, nic není, oni vždycky své oběti uspí. Až se probudí, nebude si na nic pamatovat, panenství felčar napraví, ale jestli ji osvobodí král, může si ji vzít," a zase se rozplakal.

"Zbláznil se žalem..." usoudil Jakub.

"Vůbec ne. Vy jste asi neviděli našeho nového panovníka," zavrčel kovář.

"Jak vypadá?"

"Sto dvacet kilo sádla, zrzavé lokýnky, šilhá, navíc je to hajzl a čachrář..."

"Je ještě mladý," uklidňoval ho Jakub, "vyroste, zhubne, povaha se mu zlepší."

"Mladý?" podivil se hostitel. "Má na krku čtyřicítku! A vůbec," pohlédl na ně překvapeně, "co jste vlastně zač?"

"Kapitán svobodné divize 15. pluku osobní gardy kozáků svaté Niny Semen Omeljanovič Korčaško."

"A Jakub Vandrovec, exorcista," doplnil skromně jeho společník. "Jak bych to tak řekl, přicházíme z jiného světa..."

"Konečně!!!" zajasal kovář. "Neohrožení bojovníci z jiného světa! Putujete mezi realitami, abyste pronásledovali zločince, osvobozovali otroky a navraceli spravedlnost? Slyšel jsem takové legendy..."

"Zdá se, že to jsme my," zabručel Semen. "Jaká je ve vsi nálada? Můžeme počítat s vaší pomocí?"

###

"Něco mě trápí," svěřil se král a ukousl si notný kus pečinky. "Problém tak říkajíc ekonomický. Jaký je deficit princezen v císařství?"

"Myslím, že jich chybí dvacet, možná třicet. Ta nemoc byla hodně zlá..."

"A co tak trpaslíky nezabíjet, ale krást jim další děvčata?"

"Proč?"

"Na export, tupče!"

###

Jakub se Semenem tankovali importovanou slivovici z císařské palímy. Zajídali pozůstatkem voskové pečeti, použité jako kolků.

"Je tady jeden takový pasáček... Mág ho měl naučit bojovat, chtěl totiž osvobodit mou dceru," vysvětloval kovář.

"Jestli ji pasáček osvobodí a ona se stane princeznou, smí si ji vzít nebo se bude jednat o mezalianci?" zeptal se Semen.

"Můžou se vzít. Pasáčka povýší do knížecího stavu... A může se stát králem. Ovšem jen tehdy, když se uvolní trůn," pohlédl směrem k zámku.

"Chytře to vymysleli," usoudil exorcista. "Tak dobře, kde ho najdeme? Za prvé musíme probrat strategii. A za druhé osvobodit Mága. Může se nám hodit."

"Pase s ostatními ovce na kopci," vysvětlil kovář. "Jmenuje se Senko."

V tom okamžiku se před kovárnou ozval dusot koňských kopyt. Do dveří vtrhli muži v šedých kožených pláštích.

"Obskura," houkl velitel patroly. "Jsi zatčen."

"Nemůžu být zatčen, když se mám stát královým tchánem," protestoval kovář. "Budu mít imunitu..."

"Až ji dostaneš, tak si promluvíme," prskl velitel.

Kovář se snažil dál protestovat, ale neposlouchali ho. Spoutali mu ruce na zádech a strčili ho do vozu.

"A co tady hledáte vy?" pohlédl velitel podezíravě na Jakuba a Semen. "Přišli jste chystat spiknutí?"

"Kdepak," pokrčil rameny Vandrovec. "Jsme zákazníci, chtěli jsme koupit podkůvky na boty."

"Dejte si pozor, nějak se tady moc motáte."

Agenti odešli. Oba poutníci se podrželi na hlavách.

"Musíme si promluvit s tím pasáčkem," poznamenal exorcista.

"A když ho sbalí taky?"

"Tak budeme muset dostat z basy všechny tři."

##

Pastýřské salaše stály na horské pastvině nedaleko zámku. Oba přátelé tam dorazili právě v době oběda.

"Je tady Senko?" nahlédl Jakub do nejbližší koliby. "Promiňte," zabručel při zjištění, že načapal pasáčka s kozou in flagranti.

"Obědvá," odpověděl mladík a pokračoval v díle.

Jakub si odplívl.

"Je tady veselo," zavrtěl hlavou. "Jako v americkém filmu."

V sousední salaši vládlo horečné hemžení. Jakmile však zaklepalí, všechno utichlo.

"Jestli zrovna obědvají, třeba nám dají taky?" poznamenal exorcista a strčil do dveří. Pohlíželo na něho dvacet pasáčků.

Každý z nich držel nataženou kuši. Jakubovi na hrud' mířilo dvacet šipek.

"Dobrý den, je tady Senko?" vydechl.

"To jsem já," prohlásil mladík s největší kuší. "A kdo jste vy?"

"Agenti Obskury," nadhodil jeden pasáček.

"Kdepak, tváří se moc inteligentně..."

Vyložili situaci.

"Tak dobrá, hoši," otočil se pasáček k ostatním. "To jsou našinci, čaroděj je přivolal, aby zlikvidovali ty připosražené."

Kuše klesly. Pastýři pokračovali v jídle. Hosty samozřejmě počastovali také.

"Situace je následující," vysvětloval Senko. "Král se objeví na okraji lesa hned po setmění. Má magické brýle velkého rytíře Mitrofanova..."

"Moment?" podivil se Jakub. "Co je to za rytíře?"

"Přišel sem před dvaceti lety a zabil draka magickou trubkou. Potom se bohužel uchlastal. Pohřbili jsme ho v kurhanu," ukázal na hromadu kamenů na louce. "Čaroděj si vzal jeho magické brýle a já hromovou hůl," ukázal ke stropu, kde visel kalašnikov. "Jenže s ní neumím zacházet..."

Jakub sáhl pro samopal. Zkontroloval zásobník.

"Musí se odjít," řekl vyčítavě a vypálil na zkoušku do stropu.

"Zbylo patnáct nábojů," ohlásil Semenovi, "to už něco je... Promysleme, co dál..."

"V noci trpaslíci spí a jen v noci se dají zaskočit," vysvětlil hoch. "Bohužel mají jistou magickou schopnost, která se jmenuje ohňovize."

"Vysvětlí to?" požádal kozák.

"Pokud v okruhu dvou kilometrů kolem jejich sídla někdo vykřeše oheň, okamžitě se probudí... Dalo by se tam proniknout potmě, ale může tam být spousta trpasličích nástrah, je to zatracené riziko."

Zavládlo chmurné mlčení.

"Znáte elektřinu?" zeptal se exorcista.

"Znali jsme. Rytíř Mitrofanov měl baterku, ale baterie už dávno došly."

"Chce to elektrický článek," usoudil Semen. "Dá se udělat, jen jestli mají příslušnou kyselinu..."

"Stačí octová?" zeptal se jeden pastýř.

##

"Nech mi trochu sírové," připomenul Jakub.

V laboratoři vesnického mága to odporně smrdělo. Semen obratně vložil do hrnce dvě kovové desky a dolil kyselinu. Dlouhé měděné dráty, izolované navoskovaným papírem, sahaly až k Mitrofanově baterce.

"Zapni," přikázal Senkovi.

Pasáček cvakl vypínačem a baterka se rozzářila.

"Elektřina," zašeptal Senko nadšeně.

##

Kočár vjel do písku na kraji lesa. Sluhové postavili stolek, slunečník, lehátko. Teprve potom z vozu vystoupil panovník. Hedvábný oděv přemalovaný na maskáče mu dodal vzhled nebojácného lovce trpaslíků. Vedle něho přešlapoval dvorní astrolog. Vychlazené víno už čekalo.

Král se svalil do lehátka.

"Mapu," přikázal.

Podali mu štábní mapu, nakreslenou průzkumníky, kteří zkoumali les z balonu. Na pergamentu byla pečlivě vyznačená cesta.

"Postačí, když půjdu celou dobu touto pěšinou a vyjdu přímo na jejich palouku," ujišťoval se.

"Ano, Vaše Výsosti."

Král se podržel ve vlasech.

"Podle měřítka budu muset projít asi tři kilometry potmě, než se dostanu na místo... Hm. Chce to lektiku. Úplně postačí, když ujdou na vlastních nohách posledních dvacet, nu, padesát metrů. I riziko, že zabloudím, bude menší..."

"To neodpovídá tradici," poznamenal astrolog. "Ale myslím si, že k tradicím je třeba přistupovat pružně..."

"Jsem rád, že jsi konečně nabral trochu rozumu," upravil si panovník zrzavé lokýnky. "Až trpaslíci shoří, co mám

udělat?"

"Vaše Výsost diamantovým prstenem prořízne sklo na sarkofágu, vydá dívku, zabalí ji do pokrývky a přinese sem..."

"Diamant se může zničit!" pohlédl nedůvěřivě na spoustu prstenů na svých prstech. "Nebude lepší rozbít sklo obyčejným kamenem?"

"Střepiny by mohly princeznu poranit."

"Ale, nic se jí nestane. Je to kovářova dcera, žádná urozená šlechtična," bagatelizoval postup. "Tak dobře, uvolním ji a co dál? To ji sem mám přinést?"

"Z letargie ji mohu probudit jenom já."

"Tři kilometry lesem," uhodil se král najednou do hlavy. "Poručím těm s lektikou, aby počkali. Jak dlouho mi to může trvat? Půl hodiny a vrátím se..."

"O tom tradice dohromady nic neříká," souhlasil astrolog.

##

"Zahajují první valnou hromadu místní společnosti." Jakub promlouval z tribuny zhotovené ze sudů po kořalce.

Stodola byla plná: na nelegální revoluční manifestaci svolali všichni obyvatelé vesnice.

"Program jednání. Za prvé: případ Mág a kovář. Má někdo nějaký návrh?"

Vesničané po sobě pohlédli a začali se škrábat na hlavách.

"É," vyjádřil jeden společný názor.

"Žádné protinávhrhy nejsou," prohlásil Jakub. "Osvobodíme naše přátele silou. Je někdo proti?"

Nikdo se nehlásil.

"Schváleno jednohlasně," rozhodl Vandrovec.

Pro zdůraznění tohoto faktu Semen uhodil holí na sud.

"Druhý bod: otázka vašeho krále. Má někdo nějaký návrh?"

Tentokrát sál reagoval velice živelně.

"Utopit ve studni!"

"Oběsit!"

"Upálit lumpa na hranici!"

"Navrhuji tedy zajmout ho živého a způsob likvidace vylosujeme později z předložených návrhů," dokončil exorcista skoro vesele. "Bod třetí: následnictví. Tvrdím, že republika znamená anarchii a je třeba uchovat monarchii. Kdo je proti? Schváleno jednomyslně."

"A kdo bude králem?" zajímal se jeden z přítomných.

"Je navržen jen jeden kandidát, pasáček Senko."

"Je možné navrhnout ještě někoho?" zajímal se mlynář.

"Demokratická procedura předpokládá, že kandidáty registruje dvacetičlenná volební komise," prohlásil Jakub.

"Registrovala se jen jedna, složená z pasáčeků. Termín registrace komisí už uplynul, stejně jako termín registrace kandidátů... Máme tedy jen jednu kandidaturu. Je někdo proti? Děkuji, schváleno jednomyslně."

"Hm," zahučel jeden stařec. "Tradice ovšem příkazuje počkat s tím až do svatby s princeznou."

"V tom případě bude Senko regentem a zítra zlegalizujeme suverénní rozhodnutí vašeho lidu."

"Co když se naše jednání nebude líbit císaři?" staral se pekař.

"To je toho, svolá se manifestace a císař se sesadí," pokrčil Vandrovec rameny. "Svá práva dobudete bojem."

Když Semen uslyšel heslo eserů, ušklíbl se svým vzpomínkám. V roce 1905 těch sociálních revolucionářů pobíl spousty, a prosím, jeho kamarád je...

"Je třeba jmenovat zvláštní skupinu, která se zmocní krále a osvobodí politické vězně," zahřměl Jakub. "Kdo se hlásí dobrovolně?"

"My!" Senkovi pasáček hrdě předstoupili. Vrata stodoly najednou zaskřípala a otevřela se. Stanuli v nich tři agenti Obskury. Ve větru vlály šedé, kožené pláště.

"Co tady kujete?" zaduněl nejvyšší z nich. "Nelegální shromáždění?"

Zmlkl v půli slova, protože pasáček ho zlikvidoval výstřelem z kuše. Oba zbylí se pokusili zmizet, ale pláště jim ztěžovaly pohyb. Než doběhli ke kočáru, schytali tolik šipek, že připomínali ježky.

"Teď už je to zjevná vzpoura," hleděl mlynář zamračeně na mrtvolu.

"Není návratu," vzdychl pekař.

"Rychle do díla," zammul si Jakub ruce.

##

Zblízka nevypadal zámek nijak hrozně - cihlové zdi, na cimbuří desítky ozbrojených strážců. Vlajka byla spuštěna na půl žerdí - na znamení, že král opustil rezidenci.

Dva trhani přitáhli k bráně vozík se soudkem a utíkali nazpátek. Stráže u brány nedůvěřivě pohlížely na opuštěný náklad.

"Hm," zabručel jeden. "Sud."

"Tak," přidal se druhý. "S vínem?"

A skutečně, na dřevěných lubech byl nápis "vino". Přikutáleli jej na zámecké nádvoří.

"Holá, kamarádi!" zvolal vyšší. "Koukejte, co máme!"

Asi za minutu jednoho z osmdesáti strážců napadlo vyrazit víko kamenem. Jakub, Semen i pasáček zalehli, avšak na vzdálenost půl kilometru nebyla rázová vlna už nijak nebezpečná. Kolem padaly úlomky cihel.

"Co to bylo?" vydechl jeden ovčák.

"Soudek nitroglycerinu," vysvětlil Jakub. "Hezky to pšouklo!"

Ze zámku toho moc nezbylo.

"Zdá se, že Senko nebude mít po svatbě kde bydlet," poznamenal jeden pastýř, "ale co se dá dělat. Tat'ka vždycky říkal, že vláda má žít blízko lidu..."

"Rázová vlna šla stranou," řekl Jakub vážně. "Musíme vykopat vstup do sklepení a osvobodit našince."

"Kupředu, hoši!"

Pasáci s krumpáči a lopatami vstali z příkopu a celá skupina zamířila na místo katastrofy.

Pozůstatků strážných na zbořeníšti si nevšímali a rychle se zakousli do cihlových stropů. V prvním sklepení, do kterého pronikli, stály ve značném počtu buclaté dubové sudy.

"No tohle," zašeptal jeden pasáček. "Opravdová importovaná kořalka, ne ty chcanky, kterými nás napájí..."

"Vypijte to později, při králově korunovaci," zchladil ho Jakub. "Hledáme dál."

Z vedlejšího sklepa osvobodili kováře a Mága...

##

Když pasácci s osvobozenými vězni dorazili na místo srazu v Mágově chalupě, Senko tam už nebyl. "Kam se poděl?" znervózněl Jakub. "Měl na nás počkat."

"Svlékl se do slipů, vzal kopí a šel do lesa," vysvětlil pekař. "Řekl, že volby jsou sice volby, ale aby panovník získal podporu společnosti, musí prokázat odvahu a úctu ke tradicím."

"Hm, na tom něco je," připustil Semen. "Jenže to bude zlé, jestli ho ti skrčenci zabijou..."

"Což je značně pravděpodobné," přikývl mlynář. "Pár našinců se už s nimi utkalo."

"Neviděli jste krále? Na zámku nebyl," přerušil učenou disputaci Semen.

"Táboří za tím hájkem," ukázal jeden vesničan na březový lesík. "Na palouk odtud vede pěšinka."

"Senko má časový náskok," prohlásil kozák. "Ale musíme mu pomoci nebo ho alespoň chránit, jinak to může dopadnout všelijak."

"Vezmete si mnohostříl?" podal jim jeden pasáček kalašnikov.

"Může se hodit," přikývl Jakub. "Vyrážíme..."

##

Nastával pozdní letní soumrak. Víno v kameninové láhvi definitivně došlo.

"Je čas vyrazit," prohlásil astrolog vážně.

"Dám si ještě jednu na cestu," rozhodl král.

Vyzunkl sklenku pálenky a kývl na sluhy. Ti přistavili lektiku k lehátku, stačilo se překulit stranou.

Čtyři olivrejovaní nosiči uchopili držadla a nesli lektiku po pěšince. Trochu se udýchali, ale donesli krále docela blízko palouku.

"No tak dobře," vyhrabal se panovník z přikrývek. "Počkáte tady, za chvíli se vrátím s princeznou. A máte zákaz kouření. Celou noc."

Uchopil pytel s kušemi a toulec plný šípek. Zamračil se.

"Je to těžké," zavrčel. "Ale co by člověk neudělal pro dobrou věc."

Jen co zmizel v hustém lese, nejvyšší nosič šťouchl do společníka.

"Máš cigára? Jaká?"

"Extra Silná, z dovozu, z císařského tabáku."

"Hele, dej nám, prubneme."

"Ale král zakázal..."

"Ať nám políbí prdel. Naval, dám ti za to zítřejší moučník..."

Nosič vytáhl z kapsy balíček cigaret. Rozkřesali oheň a za chvíli se už všichni čtyři opájeli vonným dýmem.

"Doktoři říkají, že z kouření se dá i umřít."

"To jo, když tě budou upalovat na hranici, tak tě její kouř opravdu zahubí," rozesmáli se všichni.

Zašlukovali ještě jednou. Nečekaně mezi stromy něco zadupalo. Trpaslíci jako na povel uvolnili tětiny kuší a bezděčně tak potvrdili názor lékařů...

"Hele, v těch nosítkách sem někoho přinesli," usoudil jeden trpaslík. "Dnes v noci zřejmě uspořádáme hon... Čtyři doleva, ostatní za mnou doprava," křikl.

Ozvěna opakovala jeho slova, až dolehla ke královým uším.

"Do hajzlu," vyjekl panovník, "vždyť mají spát!"

Poplašeně se rozhlédl, ale v noktovizoru viděl jen stromy. Přibližně tušil, kterým směrem je vesnice, odhodil tedy do křoví pytel s kušemi i toulec, přikrčil se a rozběhl se tam.

"To mně čert nakukal lézt v noci do lesa beze strážců..." vrčel. "Za takový nápad dám astrologa narazit na kůl..."

##

Semen svítil baterkou, Jakub nesl kalašnikov. Les byl prázdný a tichý.

"Zvláštní," ucedil Semen.

"Vzpomínáš si, co řekl Senko? Z míst, kde jsou trpaslíci, zvířata utíkají," připomenul mu přítel.

"Fakticky..."

Z ničeho nic se opodál ozval třesk lámaných větví. Někdo nebo něco se prodíralo křovím. Vandrovec odjistil. Dali se po zvuku. Najednou přímo narazili na tlust'ocha s noktovizorem. Jakub mávl pažbou a král se svalil na zem jako pytel brambor.

"Kohopak to tady máme?" zaradoval se exorcista, stáhl mu z hlavy brýle a nasadil si je.

"Baterie skoro došla," vzdychl.

"Připojíme tu z baterky?" zašplouchal kozák hrnečkem s kyselinou.

"Ne, tady je potřeba osmnáct voltů a my máme stěží 3,5... Ale posviť, koho jsme omráčili."
"Hele, to bude ten, kterého jsme měli chytit," konstatoval Semen. "Tak co, odtáhneme ho zpátky do vesnice?"
"Kdepak, musíme najít Senka a zajišťovat ho... A tenhle ať si tady poleží, dokud se nevrátíme. Pro všechny případy ho připoutám ke stromu," zavakl jeden díl pout na králově zápěstí a druhý k tenké břízce. "Aby potmě neutekl," vysvětlil.

Panovník se probral dost brzy. Strašlivě ho bolela hlava.
"To mám kocovinu?" podivil se.
Ne, moment, jak to bylo? Šel nočním lesem... potom vyskočili ti dva a praštili ho do hlavy.
"Bestie," zavrčel. "Obskura je najde. Útok na člena vládnoucího rodu, nezákonný vstup do rezervace, krádež noktovizoru... Přinejmenším trojnásobný trest smrti," prohlásil spokojeně.
Trhl rukou, ale pouta držela pevně.
"A navíc zbavení panovníka svobody a vystavení téhož nebezpečí ztráty života."
V dálce zavyl vlk.
"Nebezpečí ztráty života," opakoval ve tmě nějaký hlas. "To se dá zařídit..."
"Kdo je to?" vyblábolil král.
"Když nebudeš hodný, připojíš se k nám..."
Ve tmě zazářila vlčí světla, potom další a ještě jedna...
"Vlkodlaci?" ujišťoval se panovník.
"Správně. Pokud vím, nechal jsi nás lovit a ještě jsi pustil do lesa trpaslíky."
"Uvědomuji si své omyly a chyby. Nedomluvíme se nějak? Rezervace, zákaz lovu a vymítání, ovce, ochranná pásma..." navrhl.
Odpovědělo mu ponuré zavytí.

"Trošku jsme sice bloudili, ale zřejmě jsme u cíle," řekl Jakub spokojeně.
Palouk, kamenný oltář a skleněná rakev vypadaly stejně jako minulé noci. Přikradli se k chalupě.
"Trpaslíci spí," prohlásil Semen. "Co uděláme?"
"Tohle." Exorcista pažbou kalašnikova vyrazil sklo v okně.
Potom vytáhl granát, odjistil a hodil ho dovnitř. Lesem otřásla strašlivá exploze. Výbuch vyrazil všechna okna a shodil střechu. Zdi popraskaly. To víte: trpasličí šmejdi...
"To není moc čestné," pronesl starý kozák.
"A jsou snad oni čestní? Unesli a znásilnili patnáctileté děvče." Jakub se nečekaně stal neúprosným strážcem morálky.
"Ostatně se nejedná o lidi."
Při výbuchu vypadly dveře. Vstoupili dovnitř.
"A sakra!" sykl exorcista. "Nejsou tady!"
Vyběhli na palouk a prohledávali okolí, svítili si přitom baterkou. Kolem vládla naprostá tma. Baterie docházela.
"Vykfesej oheň!" navrhl kamarád. "Vzpomínáš si, co říkali? Že se probudí, když někdo poblíž zapálí oheň."
Odjistil samopal a přešel hlavní po porostu. Prázdné. Ticho. Mrtvo. Začíchal. Pach krve? Vykročil a za chvíli zakopl o první mrtvolu.
"Co tam máš?" zeptal se Semen.
"Chlapa v livreji s vyhaslým žvábem v hubě," vysvětlil. "A tady jsou ještě tři... Co to přinesli, postel s baldachýnem?"
"To je lektika," vysvětlil kozák.
Nečekaně o něco zakopl a upadl.
"Koukej, ten mrtvý je nějaký krátký."
Posvítili si pochodněmi.
"Hele, trpaslík," zaradoval se exorcista. "A propíchnutý kopím... Náš pasáček si nevede špatně."
Vrátili se na palouk. Po několika minutách prohledávání křoví našli ještě šest mrtvol. Teprve potom si posvítili do skleněné rakve. Byla prázdná.
"Pašák, naši pomoc vůbec nepotřeboval," pokýval Vandrovec hlavou. "Ale zaskočíme ještě na chvíličku do té chalupy..."
"Co hledáš?" zeptal se přítel při pohledu na Jakuba, jak si svítí pochodní při prohlížení truhlic.
"Jak to, co? Zlato. Vzpomínáš si, co říkal kovář? Trpaslíci žijí z loupeží..."
Opravdu ho trochu našli. Nacpali si kapsy a vydali se lesem do vesnice. Vyšel měsíc a bylo mnohem líp.
"Někde tady jsme nechali toho mizeru krále... Musíme ho přivést, aby s ním lid mohl podle tradice skoncovat..." bručel Vandrovec. "To bude tady..."
Roztrhaný hedvábný plášť vedle hromádky kostí. Na pahýlu větve visela lesklá koruna. Jakub ji sebral.
"Myslíš, že jsou v tomhle lese divoká zvířata?" podivil se kozák.
"Určitě."
"Ale sám jsi říkal, že zvěř utíká z míst, kde žijí trpaslíci."
"Zřejmě jsem se spletl... Nebo převzal to, co povídal pasáček. Ostatně," zatřásl kalašnikovem, "jen ať se nějaká zkusí objevit..."

Senko vyšel z lesa s princeznou přehozenou přes rameno.
"To jsi ty?" podivil se astrolog.
"Já," odvětil pasáček.

Položil dívku na zem a pevně sevřel ratiště kopí. Z ostří odkáplo něco červeného. Astrologovi se udělalo špatně. "Co je? Chceš mě zabít?"

"Vlastně proč ne?"

Senko ho chtěl jenom polekat, ale myšlenka na likvidaci se mu velice zalíbila.

"Byl jsem pouhým slepým nástrojem v rukou toho tyrana..." koktal mudrc.

"Víš co? Nepřesvědčil jsi mě," ucedil pasáček a bodl.

Jednou a pořádně, aby nemusel opravovat.

##

Jakub se Semenem vyšli z lesa právě ve chvíli, kdy začínaly oslavy. Doprostřed vesnice přivalili víno ze zámeckých sklepů, na rožních se opékaly ovce ze stáda nového panovníka. Senko uvažoval logicky a rychle se smířil se ztrátami. Ostatně král nemá pást jiné beránky než své poddané... Kovářova dcera, probuzená z letargie, seděla u stolu v modrých šatech. Koukala trochu zmateně, ale několik doušků laskavce, který jí aplikoval Mág, ji rychle vrátilo ke správnému posouzení situace. Jakub se Semenem ochutnávali nápoje umírněně, protože chtěli zkusit nejméně jeden doušek z každého sudu, a těch bylo přes dvacet. Jejich myšlenky začaly být teplé a méně průzračné, země pod nohama se kolébala... Zamířili k Senkovi a Mágovi.

"Škyt, tady máš svatební dar," podal Jakub mladíkovi korunu. "Je sice trošku od krve, ale to se umyje teplou vodou..."

"Pro fide, rege et lege." Semen pronesl royalistické heslo a zasalutoval.

"Cože?" podivil se mladý vládce.

"Za víru, krále a právo," vysvětlil Mág. "Budeš se muset přiučit trošku latinsky... Ale napřed začneme čtením a psaním."

"Moment, to v dohodě nebylo."

"A jak podepíšeš korunovační listinu?"

"Nestačily by křížky?" Poplašený Senko zatoužil po návratu ke klidnému životu pastýře.

"Kdepak. To je oficiální dokument. A vůbec, bude třeba pozvat kněze bohyně Nefet a obětovat deset ovcí..."

"Celých deset?" přepočítal budoucí král rožně.

Ze stáda mu toho moc nezůstalo.

"U příležitosti korunovace..."

"Hoši, půjčíte mi jich pár?" obrátil se zaraženě k pastýřům.

Přikývli, ale tvářili se rozpačitě.

"No dobře, nejsme zvědaví na vaše pohanské obřady, své jsme udělali, pošli nás zpátky," otočil se Jakub k Mágovi.

Bylo mu na zvracení, medovina se sladkým vínem mu pořádně zasloumaly žaludkem.

"Samozřejmě... Okamžik."

Zmizel v chalupě a po chvíli vyšel ven s velkým zrcadlem. Opřel je o strom.

"Rád jsem se s vámi seznámil."

"Vaši zásluhou jsme se hodně naučili o demokracii a svobodných volbách," řekl Senko. "To jsou hodně důležité vědomosti. Použiji je v praxi... Děkuji za všechno."

"Maličkost," usmál se Jakub. "To nestojí za řeč."

"Když nás budete potřebovat, vždycky rádi přijdeme na pomoc," dodal Semen.

"Postavte se před zrcadlo," přikázal čaroděj. "Hotovo."

Něco blesklo jako fleš a vědomí obou přátel zhaslo jako sfouknutá svíce.

##

"Do háje," vzdychl Vandrovce a protíral si pálicí oči. "To byl ale nápad, lézt v noci do lesa."

Vstal z vlhkého mechu a protáhl se. Semen dřímající v přívěsu se probudil také.

"To jsme se ale včera napili," vyjekl. Zřejmě ho trápila kocovina. "Zdál se mi takový zmatený sen... Byli jsme v jiném světě a lovili trpaslíky."

"Ty máš ale fantazii," zavrtěl hlavou Jakub. "Místo žvanění mi raději pomoz."

Vkleče sbíral šperky, které se mu ve spánku vysypaly z kapsy.

Matrice

Den byl nějaký divný. Jakub měl od rána pocit, že se něco stane. Kolem poledne se konečně vyhrabal ze svého brlohu a stanul na prahu chalupy. "Kurva," zavrčel při pohledu na zataženou oblohu. Potom sklonil hlavu a pro změnu zamyšleně zkoumal dvorek. Šedé bláto - přitom je značně obtížné získat takovou barvu ze spráše - vadné díly zemědělských strojů, rozbité láhve jako obrana proti nepříteli, který by sem chtěl proniknout v noci naboso, ohryzané psi kosti... Všechno bylo v pořádku. Nečekaně jeho pohled narazil na něco cizího. Malý bílý králíček strčil nosem do nakousnuté cibule a odhopkal ke kůlně.

"Hele, paštika," identifikoval zvíře starý pytlák. Vnořil se do chalupy a za tři sekundy už stál na prahu vyzbrojený puškou značky Mosin, ještě z první světové války. Nabil. V ústech se mu sbíhaly sliny, jenže... králíka už nikde neviděl.

Exorcista se rozběhl, nahlédl do kůlny a potom za ni. Zhlédl koneček bílého ocásku mizející v lánu kopřiv. Vypálil, nabil a vystřelil znova. Chybil.

"Kurva, kopřivy zabláňejí," zavrčel a vytáhl z kapsy granát.

Hned se však vzpamatoval.

S hlavní sklopenou k zemi vykročil starou, v plevu stěží viditelnou pěšinou. Po několika minutách ho dovedla k sousednímu hospodářství. Chalupa opuštěná před několika lety se nakláněla k zemi, ve stěnách zely průstřely od

protipancéřové pušky. Vandrovec si už ani nepamatoval, oč tehdy šlo. O plot, nebo snad o mez? Vyvrácené dveře byly pohostinně otevřené, králík právě zmizel uvnitř. Jakub vložil do flinty další dva náboje a vkročil dovnitř. Kuchyně, vlevo pokoj. Strčil do dveří a zaskočen stanul na prahu.

"Sakra, cizinec ve vesnici!" zafuněl.

Uprostřed pokoje stálo pohodlné křeslo, na první pohled zahraniční a zatraceně drahé. Bylo z jemné kůže a Jakuba hned napadlo, že by se mu hodila na záplaty na kolena kalhot. V křesle seděl mulat s černými brýlemi, také v jemné kůži.

"Co jsi zač?" zajímal se exorcista.

Vetřelec něco zakládal cizím jazykem.

"Kurník, černošsky nerozumím," naštvál se Vandrovec. "Chceš vodku?"

Cizinec vypadal docela sympaticky. Slovo "vodka" nejspíš znal, protože zavrtěl odmítavě hlavou.

"Se mnou se nenapiješ?!" zavrčel Jakub a strčil neznámému hrnek. Nalil z placatice nejlepší slivovici. Návštěvník váhavě polkl doušek a potom s úsměvem pronesl delší tirádu, ukončenou otázkou.

Jakub nerozuměl ani slovo, ale nechtěl sympatického míšence peskovat. Přehrabal paměť při hledání pokud možno mezinárodních slov.

"Okej," řekl.

Odpověď návštěvníka evidentně uspokojila. Vytáhl z kapsy krabičku. Uvnitř byly dvě tabletky: červená a modrá.

Usmál se a podal je Jakubovi.

"To mám polknout?" ujistil se páleník.

Muž pronesl další tirádu, která zřejmě znamenali souhlas, a sáhl za křeslo. Vytáhl starý, předválečný telefon na kliku a přiložil sluchátko k uchu. Potom zmizel.

"Sakra," vydechl Jakub. "Vždycky jsem si myslel, že telefon je ďáblův vynález, ale že by polykal lidi?" Přesným kopancem přístroj zničil, a potom ruiny opustil. Krabičku s tabletkami strčil do kapsy.

##

Exorcista hrdě vkročil do krčmy, široce se usmál a přejel pohledem sál.

V okamžiku však nahradil úsměv grimasou hnusu. Místnost rozdělával na dvě poloviny provaz. U několika stolů seděli největší vojslavičtí otrokové. K opěradlům židlí byly uvázané balónky z prezervativů, ze stropu viseli papíroví hadi.

Uprostřed sálu kraloval Petr Bardak. Jeho kumpáni mu právě připíjeli.

"A takovou jsem měl dobrou náladu," prskl Jakub, když usedal do menšího šálku ke stolku přátel. "Co je to za cirkus?"

"Slaví narozeniny," procedil Semen. "Dneska hostí své kumpány zadarmo."

"Na ty sračky, co jim dává, má každý," zachechtal se Jakub. "My máme na lepší. Krčmáři, padesát piv! Na můj účet!"

"Úvěr je vyčerpán," prohlásil hostinský za výčepem. "Visíš už týden za bednu pití..."

"Zaplatím zítra."

"Lituji. Prachy na stůl."

Vandrovec zaklel a vytáhl rezervu. Za chvíličku stála před každým sklenice a uprostřed - láhev jablečné ambrózie.

Semen z výše svého vzdělání jednou zapochyboval, zda olympští bohové opravdu pili tento sířený mok, ale nápis na etiketě hovořil jednoznačně...

Nalili si a přitukli.

"Sto let, sto let!" dolehlo z vedlejší místnosti.

"Ach, až mě srdce bolí," zamručel Jakub. "Musím polknout něco na uklidnění."

Josef, který ho pochopil nesprávně, naplnil sklenici. Exorcista vytáhl z kapsy krabičku s tabletkami a naráz spolkl obě. A pořádně zapil.

"Uf," zatřepal hlavou. "Něco nehraje..."

A propadl se do tmy.

##

Probuzení nebylo moc příjemné. Probral se ve vaně plné nějakého růžového rosolu. Prudce usedl, až z něho odpadlo několik trubiček, a rozhlédl se. Vany vyrůstaly z rozvětveného sloupu; byly jich stovky.

"Co to je?" užasl. "To mě taky vcucl telefon, nebo nákej čert?"

Ne, čerta rozhodně vyloučil. V pekle už přece byl a tam to vypadalo jinak... Se zájmem si prohlédl červenou trubičku, která mu spadla od levé ruky. Prýštila z ní bezbarvá tekutina. Olízl.

"Jé, chápu," pocítil výraznou likérovou chuť.

Nahlédl do sousední vany. Petr Bardak ležel v rosolu s blaženým úsměvem v hloupém obličejí.

"Hm," zamyslel se Jakub a potom se zlomyslně ušklíbl. Natáhl ruku a vytrhl z nepřítelovy ruky trubičku přivádějící alkohol.

"Já ti dám narozeniny, hajzle," zavrčel.

Potom se pohodlně uvelebil ve vaně a připnul si všechno, co spadlo. Jako poslední připojil přívod alkoholu.

##

Tentokrát nebyl otřes silný.

Opět seděl k krčmě, vlastně ležel s obličejem v talíři. Namáhavě se zvedl a zhluboka vydechl.

"Jakube, padl jsi hubou na řízek tak, že jsme mysleli na infarkt..." vítal ho Semen.

"Zatočila se mi hlava," vysvětlil exorcista. "Už je mi líp."

O hodinku později příjemně nametení opouštěl hospodu. Oslava narozenin právě končila. Oslavenec pil další sklenku vodky.

"Tak co?" ptali se kámoši.

"Zase nic," odpověděl zoufale.

Petr Bardak se dožil vysokého věku. Jeho případ se stal v medicínských kruzích proslulý. Zblízka i zdaleka přijížděli vědci, aby spatřili opravdový zázrak nad zázraky: muže, který dokáže vypít kanystr alkoholu a přesto mu v krvi vždycky naměří 0,0 promile.

Hrnc z zlata

Jednoho jarního jitra přijel k Jakubu Vandrovci na kole Tomáš Česlák. Jakub právě štípal dříví, ale při pohledu na přítele odložil dřinu na později.

"Dobře," pozdravil Tomáš a sundal si čepici.

Záležitost, se kterou přišel, byla zřejmě oficiální. Naznačoval to jeho výraz.

"...brej. Co tě přivádí?"

"Tak jsem seděl a přemýšlel, a došel jsem k závěru, že je čas zbohatnout."

Jakub sevřel topůrku silněji. Když je člověk proslulým exorcistou, o kterém se lidé domnívají, že mnohaletou praxí zbohatl, a po ránu se objeví blízký přítel se slovy, že zatoužil po zbohatnutí, je opatrnost nezbytná. Tomáš si jeho pohybu nevšiml.

"Víš, Jakube, tak jsem si ukazoval v dědově zápisníku a našel jsem zajímavou informaci."

"Hm?"

"Víš, on pocházel ze Sielce..."

"Trošku si na něho vzpomínám. Co je s ním?"

"Měl pole. A s tím polem souvisí legenda, že je na něm zakopaný hrnc z zlata."

"Hrnc z zlata?" zpozorněl Jakub.

Byl sice dost bohatý, ale zpráva o hrnci zlata na něj zapůsobila. Veškeré jeho zlato se vešlo do čtyř sklenic od džemu.

"Hrnc," potvrdil Tomáš. "Napadlo mě, že bys mi ho mohl pomoci vykopat."

Jakub nečekaně zstražitěl. Hrnc se zlatem se přece zakopávají i samotě a stejně tak se vykopávají. Každý ví, že když stoupne do hlavy zlatá horečka, lidi napadají ošklivé věci.

"To je od tebe hezké," řekl. "Ale proč ho nevykopeš sám?"

"Mám tě prostě rád, Jakube..."

"Jako psi žebráka. O co jde doopravdy?"

"Ten hrnc hlídá velký černý pes. Tedy duch psa. Prý ho v noci vídají. Potřebuji proto odborníka."

Exorcista se zamyšleně podrbal na hlavě.

"Značit o tom hrnci a psovi ví víc lidí?"

"Jo. Ale my nad nimi máme převahu."

"Převahu?"

"Ano. Za prvé budeme kopat ve dne a za druhé mám detektor kovu."

Jakubovi blesklo v očích. Začínalo to vypadat reálně. Detektor...

"Dobře. Zbývá otázka, kdy."

"Myslel jsem dneska, jestli neděláš něco zvlášť důležitého."

Exorcista pohlédl na přítele. Zaznamenal jeho únavu, maskovanou nervózním vzrušením, a nevyspáním zrudlé oči.

"Našel tu informaci včera večer," usoudil. "A vzalo ho to tak, že celou noc neusnul."

"No, žádný problém," pokrčil rameny, "můžeme i dnes. Jeď domů a připrav detektor, přijdu asi za hodinu. Kdy odjíždí autobus z Vojslavic?"

"V jedenáct čtyřicet."

Ujížděl, jako by ho hnali čerti. Jakub nespěchal. Obul si vysoké boty. Do holeně pravé furiantsky zastrčil bajonet, ostrý jako břitva. Kolem pasu si omotal řetěz s olověnou koulí na konci. Na krk si pověsil malý stříbrný křížek a oblékl si kabát. Do kapsy vložil placatci se svěcenou vodou a naproti kvůli rovnováze placatci s pálenkou. Do vnitřní kapsy zasunul odřený, ale pořád funkční revolver. Hledat budou v poledne. Tomáš to možná neví, ale existují různá neřádstva, která ráda škodí lidem právě v této době. Například polednice. Podíval se do zrcátka pověšeného na zdi kůlny. Vypadá dobře. Jako by právě vylezl ze skládky odpadků. Rukou si uhladil zcuchané vlasy a svižně vykročil přes pole.

##

O hodinu později oba milovníci zakopaných pokladů vystoupili z autobusu na malé zastávce uprostřed vesnice Sielec.

"Tak jsme tady," řekl Jakub. "Veď mě."

Tomáš se rozhlédl a vykročil k lesu. U lesa, nalevo od silnice, leželo opuštěné hospodářství.

"To bude asi tady," vytáhl kus balicího papíru, na který si udělal potřebné poznámky. "Teď se podíváme, kde je tady pole se stromem uprostřed."

Pole našli rychle. Strom byl přestárlá hrušeň, bylo tedy pravděpodobné, že právě ji měl Tomášův děda na mysli. Půda byla čerstvě zoraná. Tomáš vytáhl z batohu detektor a zapnul jej. Když namířil přístroj na Jakuba, ozvalo se odporné bzucení.

"Hele!" zaradoval se exorcista.

"Máš pod kabátem něco kovového?"

Rozepnul se a ukázal řetěz.

"Nač to máš?" podívil se spolupracovník.

"Pro případ, že potkáme konkurenci. Tak co, začneme?"

"Ano. S pomocí Boží."

Udělal dva kroky, ale exorcista jej gestem zadržel.

"Něco nehraje?"

"Nejprve musíme zastrašit zlé duchy a přivolat si špetku štěstí."

Jakub z kapsy vytáhl podkovu a vložil ji Tomášovi do horní kapsy bundy. Potom ze své zmačkané občanky vytáhl dva čtyřlístky. Jeden podal kamarádovi, druhý si vložil do úst.

"Co to děláš?" podivil se jeho společník. "Mám ho sníst?"

"Jo. To je pro čtyřlístky nejlepší. Máš jistotu, že ho neztratíš. Jez, neotrávíš se."

Polkli, zapili pálenkou a vykročili. V poli moc kovu nebylo. Za prvních deset minut našli jen jednu nábojnici a střepinu granátu.

"Hele," šťouchl Jakub Tomáše do zad a ukázal na venkovský dům, vzdálený asi dvacet metrů.

Za plotem vykukovala hlava nějakého domorodce.

"Ať čumí, lont'ák."

Z blíže neznámých důvodů se obyvatelé Vojslavic, přestože jejich městys už víc než sto let nemá městská práva, pokládají za něco lepšího, odlišného od obyvatel okolních vesniček. Tomáš poklidně zkoumal zemi. Po chvíli jej společník šťouchl znovu.

"Co zase vidíš?"

"Podívej."

Za plotem vyčnívaly už tři hlavy. "Ten tvůj řetěz budeme nejspíš potřebovat," řekl „ženista“ podrážděně a pokračoval v práci.

Další Jakubův šťouchanec patřil k těm silnějším. Tomáš se otočil, aby mu vynadal, ale to, co uviděl, mu vzalo řeč. Po poli běžela horda vesničanů. Většina z nich něco nesla: vidle, plaňky, kravské řetězy a podobně.

"Pryč!!!" vytrhl exorcista přítele z tranzu. Vrhli se na útěk. Běželi dost dlouho, až je konečně před pronásledovateli skryl les. Padli do mechu a těžce funěli. Jakubovi táhlo na osmdesátku, Tomáš měl předloni infarkt. Nyní byl zřejmě na nejlepší cestě k dalšímu.

"Zatracení divoši," zamručel. Jeho společník neodpověděl. Odšpuntoval láhev se svččenou vodou a podal mu ji.

"Napij se."

"Ale to je pálenka..."

"Ne. Tu mám ve druhé flašce. Napij se, vypadáš špatně."

Tomáš upil. Pomalu se mu vracela barva do obličeje.

"Musíme utíkat dál," mručel.

"Šetři silami. Až si odpočineš, půjdeme."

Odpočívali hodinu. Potom šli.

"Kde je tady asi sever?" zamyslel se Tomáš.

"Nejspíš rovně. Vyjdeme na Růžovou Senici. Nebo na Vrchoviny."

"Kdepak. Ty jsou jinde."

Vyšli na silnici u Královských Depultic. Právě po ní jel autobus. Zamávali na něj.

"Dva lístky někam," požádal Jakub řidiče.

"Copak nevíte, kam jedu?"

"Je to jedno, hlavně daleko odtud."

"Dobře. Až dojedu na konec, povím vám."

Jakub strčil lístky do kapsy. Asi za deset minut autobus zastavil na zastávce v Sielci. Oba společníci padli na podlahu a nezvedli hlavy, dokud se autobus nerozjel.

"Zase jsme přežili," zhodnotil Jakub.

Zamyšleně zíral zadním oknem na vesnici mizející v dálce. Houf vesničanů, vyzbrojených plaňkami, vidlemi atd., který stál na zastávce, při pohledu na něj zavyl a rozběhl se za ujíždějícím vozidlem. Řidič zaznamenal skupinu opožděných cestujících a zpomalil. Jakub se rozběhl, přišlápl přitom pořád ještě ležícího Tomáše, přiskočil k řidiči a vytáhl z kapsy pětistácorku.

"Víš, co to je?"

"Jistě."

"Je tvá. A teď dupni na plyn."

Řidič si to nenechal opakovat dvakrát. Šlápl na plynový pedál. Jakub přeběhl dozadu a ukázal pronásledovatelům několik nepěkných gest. Hned však přestal, protože jeden z nich mrštil vidlemi. Ty rozbily sklo a zapíchly se do sedadla. Exorcista pro jistotu znovu zalehl vedle svého společníka. Vyraženou dírou vletlo dovnitř jako oštěpy několik planěk. Kameny ještě chvíli bubnovaly na karosérii, potom se oba ocitli mimo dosah nepřátel. Jakub znovu došel dopředu.

"To je za sklo," podal řidičovi další bankovku.

Do Vojslavic dojeli bez problémů.

"Sakra, škoda toho zlata," vzdychl Tomáš.

"Nestačilo ti to?"

"Zlato neroste na stromech, a ti divoši..."

"Opravdu je chceš?"

"Říkám snad něco jiného?"

"Připrav motorku. Vrátime se pro ně v noci."

"A strašidelný pes? Nebojíš se?"

"Jsem přece exorcista."

Noc byla příjemná, i když trochu chladná. Motorku zaparkovali na kraji lesa a došli na pole z druhé strany. Vesničany nikde neviděli. Ve vsi nesvítala žádná světla.

"Tak do díla," řekl Jakub. "Nesníme čtyřlístky?"

"Ne. Už žádné nemám."

"Ale co, třeba ty první ještě působí."

"Určitě se vyčerpaly. Všimni si, že nás vytáhly z pořádného maléru."

Vykročili po poli.

Potmě každou chvíli zakopli o hroudy. Byla tma jako v pytli, potom vyšel z mraků měsíc a udělalo se trochu jasněji.

Hned na kraji pole spadli do velké díry. "Co je to za past?" zneklidněl Jakub.

"To je naše díra. Tady jsme vykopali tu patronu. Byla hned na kraji."

"Nepovídej. Za prvé jsem ji zasypal a za druhé byla na druhé straně."

Děrašli celkem dvanáct. Jedna byla tak hluboká, že Jakubovi vyčuhovala sotva ramena, když se postavil na její dno.

Foukal odporně studený vítr. Někde u lesa zavyl pes. Podle hlasu musel být hodně velký. "Slyšel jsi?" drkotaly

Tomášovi zuby.

"Jo. Něco štěkalo."

"Není to ten duch, co hlídá poklad?"

"Moment. Tvrdil jsi, že straší na tomto poli. Ale nezmínil ses, že hlídá náš hrnec."

"Jak to, že ne? Řekl jsem ti to hned ráno."

"Kašleme na psa."

V lese něco zářilo. Svítlna nebo něco ještě horšího. Jakub se otřásl.

"Bojíš se?"

"Ne. Jenom mi to něco připomnělo."

"Hm. Raději to rychle najdeme."

V tom okamžiku detektor zapískal. Jakub se sklonil a rozsvítil na okamžik baterku.

"Jsme na dobré cestě."

"Máš něco?"

"Podkovu, kterou jsme ztratili na útěku. Teď nám bude zase přát štěstí."

Tomáš se ušklíbl, ale ve tmě to nebylo vidět. Pohrdal lidmi, kteří věří podobným pověrám. Potom opět zavyl pes a už nebyl tak sebejistý. Pokračovali. Ve tmě něco běželo. Hodně rychle, opisovalo to kruh.

"Něco k nám běží," poznamenal.

"Musím se připravit." Jakub vytáhl z kapsy brzdové lanko a placatci se zbytkem svěcené vody.

Učinil to v poslední chvíli, protože ze tmy na ně vyskočil velký černý pes.

"Ach, job tvoju," zaúpěl Tomáš. "Přivolal jsem to."

"Je to tak."

Pes byl strašlivý. Velký a černý jako saze. Oči mu svítily podivnou září. Z huby se mu kouřilo, nebo to byla pára?

"Hodný pejsek, domluvíme se," navrhl Tomáš. "Co si přeješ, abys odešel?"

Pes hrdelně zavrčel.

"Po dobrém nepůjde," podotkl Jakub. "Uvidíme, co umí svěcená voda."

Prsty ztuhlými strachem odšpuntoval placatci a polil psa jejím obsahem. Ve spěchu se však spletl. Místo vodou polil psa špiritusem.

Pes zakňučel a skočil na něho. Povalil ho na zem, ale Jakub byl natolik zkušeným pytlákem, že se nenechal zakousnout. Zablokoval tlamu loktem, vytrhl z kapsy brzdové lanko, hodil je psovi kolem krku a začal ho škrtit. Pes byl velký a silný, ale nakonec padl mrtvý. Exorcista ho ze sebe shodil a vstal. Tomáše nikde neviděl, zřejmě utekl. Detektor kovů i lopatka ležely na zemi. Zvedl je a právě v tom okamžiku mu zasvítily do očí dvě baterky. Zaclonil si oči rukou. Před ním stáli dva poldové.

"Copak tu děláte s lopatou uprostřed noci, občane?" zeptal se jeden z nich. "Ukažte doklady!"

"A neviděl jste náhodou našeho psa?"

V tom okamžiku pohled druhého muže padl na uškrcené zvíře. Později se ještě ukázalo, že se nejedná o Sielec, ale Sielce. Tomáš to zřejmě přečetl špatně.

Veselý špitál

Pijatyka v hospodě pomalu končila. Však také k ní byl pořádný důvod...

"Sakryš, doktůrku, ale splávek máš," chválil Jakub, když smetl ze stolu další prázdnou láhev od piva. Hromada rozbitého skla už sahala po kotníky. Na stole přistály další láhve. Tři muži je přelili do püllitrů a přitukli si. Lékař vyžahl obsah a padl na židli.

"Pro dnešek dost," zablábolil. "Zítra musím do lublinské nemocnice... Mám operovat, víte..." Hlava mu klesla na stůl a usnul. "Kdo je to?" zeptal se z kouta Josef. Tomáš pohlédl na Jakuba a Semena, kteří právě vyprazdňovali další dvě láhve.

"Doktor. Po válce, když byl ještě malý, bydlel ve Vojslavicích. Potom odjel s rodiči do Ameriky. Teď přijel na návštěvu. Je to prý vynikající odborník... Opravdový profesor přes medicínu."

"Je docela fajn. Povídá se s ním hezky a umí pít," pohlédl Josef na rozházené flašky. "Jenže bude s to zítra operovat?"

"To není naše starost," dopil Tomáš pivo.

"Ale pacientů je mi líto, jsou to taky lidi..." zabručel jeho společník.

Jakub zvedl doktorovi hlavu.

"Vyřízen," usoudil. "Nevíš, kde bydlíš?"

"Nemám potuchy."

"No nic, přespíš u mě, ráno zaběhnu do nemocnice a vysvětlím, že nemůže přijet," prohlásil exorcista.

Vzali muže pod paži a vypotáčeli se na ulici. Stál tam doktorův mustang. Za půl hodiny našli dovnitř. Auto bylo velké, vešla se tam i Jakubova motorka, jenom Semenova klisna se nenechala vecpat na zadní sedadlo.

"To nic," zavrčel po čtvrtém pokusu starý kozák a poplácal ji po hřbetě. "Když nechceš, syp domů po svých."

Jakub otočil klíčkem a vůz vyrazil. Dvanáctiválcový motor si tiše broukal.

#

Jakub se probíral v šest ráno. Doktor pořád spal a nevypadalo to, že se hned tak probudí.

"Tak musím jít," řekl si exorcista.

Postavil se před zrcadlo a zkontroloval své oblečení. Nevypadalo dobře. V noci se hrozně zmačkalo, navíc ty fleky od včerejšího piva...

"Kuš," vzdychl. Potom zahlédl na opěradle židle doktorův oblek.

"Než se probereš, půjčím si ho," prohlásil.

Doktor otevřel jedno oko, nepřítomně na něho pohlédl a hned je zase zavřel. Jakub se oblékl, oholil, pojedl kousek studené pečinky z vlčáka. Za chvíli zasedl k volant a nastartoval.

Řízení silného vozu na klikaté silnici rychlostí 120 kilometrů za hodinu bylo děsně fajn. Motor jen švelel, Jakub jel velice jistě. Zatáčky řízl jen párkrát, přední sklo znečistily přejeté slepice... Na silnici z Krasnostavu do Lublinu to rozpálil rychleji. 180 za hodinu, 200, 230...

"Nas nědogonjať," zpíval při pohledu na velký policejní fiat, který zůstal daleko vzadu...

Opravdu ho nedohonili, a barikádu o třicet kilometrů dál prostě prorazil...

O půl hodiny později předjel frajersky před nemocnicí v Lublinu.

Vystoupil, nonšalantně zabouchl dveře a vyběhl po schodech.

"Kde je tady sekretariát?" zeptal se dozorčího lékaře.

"To jste vy, pane profesore!" zaradoval se felčar. "Pojďte dál, čekáme už jenom na vás!"

Než se Jakub ohlédl, už se účastnil u ředitele banketu na svou počest. Nějací lidé mu tiskli s úctou ruce a představovali se. Jeho příjezd všechny tak potěšil, že mu připadlo hloupé vyvádět je z omylu... Vypili po skleničce koňaku. Potom vytáhli další láhev...

"Dost," pokrotil ředitel nemocnice jejich choutky. "Prozatím žádný chlast, pacoši čekají. Pane kolego," otočil se k Vandrovci. "Přislíbil jste nám pomoc..."

"Sem s nimi," souhlasil Jakub.

Nemocní leželi ve velkém sále. Lékaři se zastavili u prvního.

"Co je mu?" zeptal se Jakub.

Ředitel pohlédl do karty.

"Plynatost zažívací soustavy."

"Má oblíbená nemoc," usmál se Jakub.

Opravdu, než se v obci usadil veterinář, páleník zachraňoval krávy před důsledky spásání čerstvé trávy...

"Připravíme operační sál," nabídla ošetřovatelka.

Udiveně na ni pohlédl.

"Proč?!"

Ze záhlaví lůžka utrl tenkou hliníkovou trubičku. Z kapsy vytáhl nůž a jediným pohybem odřízl její konec. Odhodil příkrývkou stranou, zamířil na žaludek a silně udeřil. Nemocný zařičel, z konce trubičky vytryskly trávicí plyny. Jakub je zapálil zapalovačem.

Pacient divoce zavyl. Plyny vzplanuly. Po chvíli naduté břicho splasklo. Exorcista jediným pohybem vytrhl trubičku a podal ji ošetřovateli.

"Desinfikujte ji, ještě se může hodit. A toho pána ovažte."

"Hhm..." zamručel ředitel. "Pane kolego, používáte dost radikální, řekl bych přímo drastické metody. Člověk není kráva..."

"Proč má blokovat lůžko? Rychlost a účinnost jsou dnes základem hospitalizace," pronesl Jakub odborně. "Co je tu ještě?"

"Salmonela," stanuli u dalšího nemocného. "Aplikovali jsme kapačky..."

"Sestro, trychtýř," požádal Jakub. "A vy ho držte," přikázal ostatním lékařům.

Po chvíli strčil pacientovi trychtýř mezi zuby a nalil mu do krku čtvrt litru nejlepší osmdesátiprocentní slivovice z vlastní placatice. Nemocný obrátil oči v sloup, ale po chvíli se spokojeně usmál.

"Díky, pane doktore."

Oči mu už začínaly plavat.

"Není zač. Uzdrav se rychle," usmál se s uspokojením Jakub. "Co je dnes ještě v plánu?" otočil se k lékaři.

"Resekce slepého střeva, trepanace lebky a dozor na chirurgii," vysvětlil doktor.

"Tak čím začneme?"

Začali slepým střevem. Jakub poklepem zjistil, kde to pacienta bolí nejvíc. Potom do toho místa silně udeřil. Když pacient omdlel, rychle a obratně mu rozřízl břicho a vyňal chorý orgán.

"A anestezie?" zaúpěl ředitel.

Jakub zrozpačitel.

"V Kanadě jsem slyšel, že tu anesteziologové stávkují," řekl, "tak jsem si myslel, že je tu dnes nemáte. No nic, stejně je

už pozdě," usmál se. "Jdeme na tu trepanaci."
Pacienta uspali už předtím. Na lebce měl hrozivé promáčknutí.
"Udělalí jsme rentgen a tomografii, kost je vmáčknutá skoro do mozku," vysvětloval jeden lékař. "Podívejte se," podal exorcistovi snímek.
Ten zamyšleně prohlížel čárky, tečky a vlnovky.
"Tak do toho řízeme," usmál se.
Osahal pilku, kterou mu podali, prstem zkusil ostří.
"Kdepak," ušklíbl se. "Starý krám. Jak je možné být sto let za opicemi?"
Vytáhl z boty židovský vlas - předválečnou pilku na mříže. Rychle vyřízl otvor. Vytahování úlomků z mozku svěčil řediteli. Ať má taky zásluhu.
Nastalo poledne. Lékaři se rozešli po svém a exorcista se rozhodl, že si prohlédne špitál. V jedné místnosti našel sklad, ve kterém se motala sestra.
"Co je tohle modré?" zajímal se při pohledu na tabletky v otevřené zásuvce.
"Viagra," vysvětlila. "Poslali nám ji k vyzkoušení."
Ukrajinská viagra, kterou používal k vylepšení muskulatury, měla jinou barvu i tvar...
"A co, funguje?" zajímal se Jakub.
"Upřímně řečeno, nenašli jsme nikoho, kdo by to chtěl vyzkoušet," vysvětlila s úsměvem.
Exorcista polkl hned tři kousky a mrkl na ni...

###

Loučení bylo velice vřelé. Všichni lékaři i uzdravení pacienti tiskli Jakubovi ruce a děkovali za návštěvu. Sestřička ho dokonce políbila na tvář.
"Takového chlapa jsem ještě nikdy neměla," šeptla mu do ucha.
Také Jakub se s nimi srdečně rozloučil a slíbil, že zase někdy přijde. Když se s kvílením pneumatik rozjel, ředitel těžce vzdychl...
"Viděli jste? Tak pracuje skutečný odborník," pronesl ke spolupracovníkům. "Všimli jste si, jak operoval? Ruka se mu vůbec netřásla. A ta rychlost, jenom koukl a hned věděl co a jak! Dívejte se, pánové, a uče se..."

###

Jakub dojel do Starého Majdanu večer. Doktor seděl u studny a léčil si kocovinu. Pil už třetí vědro vody.
"Kolikátého je?" zaúpěl. "Měl jsem být v nemocnici."
"Netrap se," uklidnil ho Jakub. "Zaskočil jsem tam a udělal jsem všechno za tebe. A jen tak mimochodem, můžeš se kouknout na tohle?"
Vytáhl z kapsy krvavý kousek nějaké tkáně.
"Vypadá to na slepé střevo," zhodnotil profesor.
"To je skvělé, doktůrku, nebyl jsem si totiž úplně jistý, jestli řezu správně..."

Hlava

Furgon uháněl spící zemí. Řidič s kamenným výrazem sledoval silnici osvětlenou reflektory. Vzadu, na bedně plné lahví s vodkou, seděl známý politik - emigrant. Zamyšleně čmáral po čistých stránkách silného sešitu.
Nahoře na stránce byl prostý nápis: "Poselství k národu".
"Opouštím svou vlast, protože nechci být svědkem, jak se mění v židovsko-zednářskou kolonii," četl spokojen sám se sebou.
V tom okamžiku řidič prudce dupl na brzdy. Politik narazil plnou vahou na přepážku. Sešit odlétl na podlahu.
"Co se stalo?"
"Zatraceně, málem jsem ho přejel," vyjekl řidič. Politik otevřel dveře a vyhlédl. Na krajnici kousek za nimi ležel Jakub Vandrovec, nejlepší civilní exorcista střední Evropy a pravděpodobně i světa, a tulil hlavu k patníku. Znamý politik ho samozřejmě nepoznal.
"Nějaký krapet ožralý ctitel Bakcha," vyjádřil svůj názor. "Musíme ho hodit do pankejtů, jinak ho opravdu někdo přejede."
"A co když omdlel? Nebo je zraněný?" nadhodil řidič.
"Zjistíme to."
Vystoupili z vozu a šli k ležícímu muži. Několik metrů kolem se vznášela vůně levného jablečného vína. Politik nostalgicky vzdychl.
"Připomíná mi to doby, kdy jsem byl malý a s otcem jsme dělali turistické varianty."
"Co je to?" podivil se řidič.
"Výborná zábava. Sebere se opilec z příkopu u Zakopaného a vyloží se v příkopu například u Štětina."
"Hahaha," zasmál se řidič.
"Jezdívají jsme taky furgonem... Je hezké vzpomínat na dávné časy."
"Šéfe, neuděláme takovou turistickou variantu, jakou na této planetě ještě nikdo nezažil?"
Politik pohlédl na řidiče, kterému plály v očích plamínky extáze. Dábelsky se zasmál.
"To je opravdu skvělý nápad. Ale nebudou potíže s celníky?"
"Myslím, že ne. Rozhodně to můžeme zkusit."
"Nakládáme!"
Hodili bezvládné tělo do auta a zmizeli ve tmě. O dvě stě kilometrů dál přestoupili do malého letadla. Před svítáním

odstartovali...

###

Jakub Vandrovec se probral. Byla mu zima a ležel v příkopu. Navíc byl střízlivý a měl kocovinu. Sáhl k pasu, kde měl čturu s vysokoprocentní pálenkou.

Několikrát si lokl. Měl úspěch. Odporně zelená barva před očima zmizela. Pálení v krku přestalo a myšlenky se opět uspořádaly. Otevřel oči ještě víc a rozhlédl se.

"Ó, job tvoju," vydechl.

Místo, kde se nacházel, přibližně připomínalo to, kam se při návratu do chalupy unaven uložil. Byla tu asfaltová silnice i příkop. To souhlasilo. I plochý kámen, který si dal pod hlavu, jenže místo mírných kopečků vojslavického okolí se kolem zvedaly srázné horské štíty. Hned za příkopem začínala velice hluboká propast, a na druhé straně se pásli nějací podivní chlupatci, trošku podobní ovcím, ale s delšími krky a bez rohů.

"Asi budu v Tatrách," usoudil. "Sakryš, nesmím tolik pít. Takový kus odlézt od chalupy..."

Dolů vedla úzká stezka. Protože nevěděl, kam jít, vydal se po ní. Za dvě hodiny dorazil na dno údolí, přešel řeku po mostě upleteném z pouhých provázků, a pustil se do výstupu nahoru na druhé straně. Mezitím mu mysl pracovala na zvýšené obrátky.

"V Tatrách nejsou listnáče," dedukoval. "To budou Beskydy, nebo možná ještě něco jiného."

O zeměpisu měl jen matné ponětí: za cara, kdy chodil do školy, mu toho učitelé vtloukli do hlavy jen málo. Za další dvě hodiny se vyškrábal až na louku, kterou viděl předtím. Zvířata zastříhala ouškama a se zájmem na něj pohlédla. Jakub přišel blíž. Ovcím se vůbec nepodobala.

"Když mi bylo sedm, viděl jsem takové v lvovské zoo," vzpomněl si. "Nazývají se myslím lamy."

Napil se. Něco mu neštymovalo.

"Že bych byl v opilosti přešel na Ukrajinu?" přemítal. "Ale na Ukrajině jsou stepi a ne hory. Co tak Československo?"

Je blízko Ukrajiny, takže se tam lamy můžou vyskytovat, a hory mají taky. Ty, jak se to, Sudety."

Podrbal se na hlavě. Nedokázal nic vymyslet, tak se posilnil dalším douškem.

"Polsko bude nejspíš na sever," rozhodl posléze. "Hned zjistím, kde je sever. Je deset, možná jedenáct dopoledne. Nakreslím na zem kruh a postavím se doprostřed. Zjistím, na kterou stranu padá můj stín, přidám dvanáctinu kruhové úseče, samozřejmě na pravou stranu linie vyznačené padajícím stínem. Získaná čára bude označovat sever s chybou řádově deseti stupňů čili tří, možná čtyř radiánů."

Co řekl, také udělal. Nakreslil kruh na kousek holé země a postavil se doprostřed. Potom zjistil, že vůbec nevrhá stín. Otočil se, ale ani za ním nebyl.

"Že bych se upil a umřel?" zamyslel se. "Duchové stín nevrhají. Ovšem ve dne nejsou duchové vidět."

Zvedl jednu nohu a pohlédl pod ni. Chodidlo stín vrhalo. Doušky byly pořádné, stěží se udržel na druhé noze.

"Co je to za čertovinu?" podivil se.

Pohlédl nedůvěřivě vzhůru a zjistil, že má slunce přímo nad hlavou.

"Svítil přímo na mě?" podivil se.

Potom doušky převládly a ztratil vědomí.

###

Známý polský politik a Antonio Hererra, potomek jednoho z místních rodů, se příjemně nadrali polskou vodkou. V jedné chvíli začal politik vyprávět, jakou turistickou variantu připravil jednomu svému rodákovi. V místnosti plné hustého cigaretového kouře a alkoholových výparů padlo jméno. Antonio se probral.

"Jakže se jmenuje?"

"Jakub Vandrovec. Co má být?" Politik vytáhl z kapsy zmačkanou Jakubovu občanku, připomínající hadr. "Vzal jsem si to na památku."

Antonio překonal odpor a uchopil dokument do ruky. Doklad nesl známky máčení v různých látkách a jeho obal byl tak vyšisovaný, že znak i nápis byly skoro setřeny. Jméno však čitelné bylo.

"Carramba," zaklel zuřivě. "Víš, koho jsi přivezl?"

"Koho?"

"Ten Vandrovec je nejlepší polský specialista na strašidelné domy! Nedávno o něm promítali film. Vyřešit náš problém je pro něho stejně snadné jako si odplivnout. Chtěl jsem pro něho do Evropy poslat..."

"A sakra."

"Pamatuješ si, kde jsi ho zanechal?"

"Asi dvacet kilometrů od haciendy."

"Vezmeme lidi a pročešeme okolí. Musíme ho najít! A ty, pokud chceš být dál mým společníkem, musíš přistě víc myslet!"

###

Jakub se probral s jistou námahou. Hrozná vzpomínka mu postupně pronikala do paměti. Rozhlédl se. V první chvíli si myslel, že je v hrobce, ale po chvíli pochopil, že to, co pokládá za zeď krypty, jsou ve skutečnosti stěny nevelikého domku, postaveného z kamene. U jeho lůžka někdo seděl. Byl velice starý a vypadal jako Indián.

"Dobře, že ses probudil," uslyšel uvnitř hlavy. "Jsi Jakub Vandrovec?"

"Přibližně ano," odpověděl nahlas polsky.

Indián porozuměl. Zavřel oči a soustředil se.

"Hledá tě Antonio Hererra. Nesmíš tady zůstat."

Jakubův mozek se příliš nehodil k vysílání telepatických signálů, ale exorcista upil z láhve pálenku a zvládl to.

"Hned půjdu, jen mi pověz, kde je tady sever."

"Na sever jít nemůžeš."

"Chci se vrátit domů. To je tím směrem. Do Polska..."

"Cestou na sever se domů určitě nedostaneš. Musíš chytit letadlo do Evropy a teprve potom hledat svou zemi."

"Kde to k sakru jsem? Vždyť je to Slovensko."

"Jsi v Peru."

"Jak to, v Peru?" znervózněl Jakub. "V jakém Peru. Kde jsem se vzal v Peru?"

Na šamanův pokyn vstoupili dovnitř dva mladí Indiáni v džínách. Na hlavách měli legrační černé klobouky. Popadli Jakuba a odnesli ho přímo do srdce hor.

###

Z oblohy se sypal sníh. Byl pořádný mráz, okna pokryly ledové květy. V hospodě byl příjemný, teplý smrádek. Pach mokrých kožichů a zimníků bojoval s puchem starých ponožek, onucí a výparů nejrůznějších trunků. Semen vлил do krku šestou flásku piva.

"Pánové," pronesl k mužům u stolu. "Shrneme to. Jakub je pryč už třetí měsíc."

"Jo," souhlasil Josef. "Tentokrát už je asi po něm. Nikdy nezmizel na dyl než na týden. Neoznámíme to poldům?"

"Oznámení přijato," pronesl okrskář Birski, který seděl o tři stolky dál.

Ten chlap má opravdu kočičí sluch.

"Můžeme uspořádat pohřeb," nadchl se Tomáš. "Když nežije, nemusíme čekat na tělo, ostatně se neví, jestli je najdou."

"Copak se dá dělat pohřeb bez těla?" podivil se Semen.

"Vezmeme nějaké použité," navrhl Jan, který býval kostelníkem. "V kryptě pod kostelem je jich tolik, stačí si jen vybrat. Dá se najít i dost podobné."

"Bez těla se může," vmísil se farář, kterého v první chvíli nepoznali, protože byl v civilu. S pouhým kolárkem kolem krku pojídal u vedlejšího stolu párek s hořčicí. "Bez těla to bude dokonce lepší, protože takového hříšníka bych do svatyně nepustil, kdežto nad prázdnou rakví můžu přimhouřit oko."

"Jakub by radši v pravoslavném chrámu," řekl Semen. "Ale prázdná rakev fakticky může být i v kostele. Všechno jedno."

Tu se otevřely dveře a na prahu stál listonoš pokrytý vrstvou sněhu. Všichni na chvilku ztichli.

"Je tady Semen Korčaško?"

"Zde," vyskočil od stolu, ale zbytečně, protože listonoš ho už zahlédl a zamířil k němu.

"Mám pro vás dopis. Z ciziny. Podepište se."

Semen vykreslil na blanket své jméno. Azbukou, ta mu šla lépe.

"Číšniku, teplou vodku pro listonoše," poručil.

Hostinský za pultem sprostě zaklel.

"Semene, řekl jsem ti přece, že nejsem číšník! Jsem tady hostinský!"

"Ticho, nebo nedostaneš spropitné," odsekl kozák, načež bělogvardějským kordíkem, který nosil u pasu, rozřízl dopis. Z obálky vylovil pohlednici. Těžce vzdychl a vytáhl z kapsy brýle s obrubami ze želvoviny. Zrudl studem. Nosit brýle bylo ve Vojslavicích pokládáno za ještě větší hanbu než znalost čtení a psaní. Na pohlednici byla lama pasoucí se u zdi postavené z obrovských balvanů. Informace na druhé straně byla krátká a obsažná:

Řiju. Vytáhnitě mně vocad'

Jakub

Pod tím byla naškrábána zeměpisná délka a šířka, nepochybně místo Jakubova pobytu.

"Hm," řekl Semen. "Zajímalo by mě, kde to je." Rozhlédl se po hospodě a uviděl učitele zeměpisu, kterého vyhodili ze školy kvůli alkoholismu. Vzal láhev piva a přisedl k němu.

"Mám dotaz z oblasti zeměpisu." Učitel se odtrhl od přepočítávání posledních grošů, které vytáhl z kapsy. Semen zamával vábivě lahví. "Perla," odhadl učitel. "Je tvá." Ruka najednou vystřelila, ale stařík měl také reflex a zachytil ji.

"Napřed odpověď."

"Dotaz?"

"Kde je to?" přistrčil mu lístek od Jakuba.

"Asi dvacet kilometrů jižně od Cuzca."

"A kde leží to Cuzco? Jméno zní domácky, ale ta zvířata nejsou kozy."

"V Peru."

Semen podal učiteli láhev a dokonce mu ji pomohl otevřít. Potom se vrátil k ostatním.

"Všechno je jasné," řekl. "Musíme jet a zachránit ho."

"A kdo pojede?" podivil se Tomáš. "Nemluvíme peruánsky."

Pohrdavě na ně pohlédl.

"Tak dobře, pojedu sám."

"Ty, Korčaško, jsi už čtyřicet let příliš starý," prohlásil přesvědčeně Martin Bardak, který popíjel u pultu.

"Nedělej ze mě mrzáka jen proto, že je mi sto let!" rozzuřil se Semen.

"Padneš stářím dřív, než se stačíš uprdnout," vyjádřil Martin svůj názor.

Kozák si svlékl kabát a odmotal čtyřmetrový kravský řetěz, který měl kolem pasu.

"Opakuj to."

Bardak toho večera už vypil tolik, že nedokázal přesně vyhodnotit situaci. Opakoval.

Semen zařval a mávl řetězem. Za chvilíčku nepřítel s polovinou zubů v hrsti s řevem běžel vesnicí a krev z rozbitého čela mu zalévala krhavé oči.

"Fajn," zavrčel Jakubův kámoš a svinul řetěz. "Co tak čumíte?" zeptal se skupinky hostů, kteří seděli v koutech, pojídali párky a popíjeli. "Hleďte si raději svých koryt," citoval větu, kterou někde zaslechl.

"Pane Korčaško," znervózněl hostinský, ale stařec na něho zamračeně pohlédl a hostinský zmlkl. Semen těžkým krokem zamířil ke stolku, u kterého seděl okrskář Birski.

"Poslyš, poldo, potřebuju pas."

Birski si odkašlal.

"Semene, nemůžou ti vystavit pas, protože už čtyřicet let žiješ bez osobních dokladů a přihlášky k pobytu," řekl opatrně.

S člověkem, který drží v ruce čtyřmetrový řetěz, se nežertuje, což ovšem okrskář nevěděl. Kozák praštil řetězem do stolu. Stůl praskl. Potom vytáhl z kapsy pečlivě složený a plátnem podlepený papír.

"To je můj důstojnický patent, který podepsal samotný car," pronesl klidně. "Na jeho základě žádám o vystavení pasu."

"Hm, to musím zařídít na kraji."

"Spěchá to," zdůraznil Semen.

"Bude za měsíc."

"On prostě nechce, aby se Jakub vrátil," procedil k mužům u stolku.

Birski uslyšel typický zvuk, jaký vydají láhve, když jim po silném úderu odpadne dno. Opatrně se ohlédl. Jeho zrak se setkal s pohledem dvaceti očí. Světlo žárovky nad barem pableskovalo na dvaceti lahvích, odborně přeměněných v "tulipány".

"Vynasnažím se pozítří," slíbil.

Znělo to přesvědčivě. Láhve klesly a plameny zuřivosti v očích pohasly.

##

"Počkej, ještě jednou a pomaleji," poprosil Jakub.

Šaman se usmál a opakoval. Mluvili jazykem kecu, ve kterém Jakub za poslední tři měsíce udělal značné pokroky.

"Existují tři druhy partyzánů. Světla stezka tady chce vybudovat komunismus. Tupac Amaru chce rozdělit půdu a vyhnat boháče, a my jsme Inkaria. Oni k tomu, aby přesvědčili o svých názorech, potřebují pušky, my ne."

"To chápu," souhlasil s ním Jakub.

"Hererra, ten, který tě hledá, uchovává v jeskyni pod vlastní haciendou hlavu Tupaca Amaru. To je naše zbraň."

Jakub si to chvíli skládal dohromady.

"Chcete bojovat tou hlavou?" zeptal se.

"Musíme ji od něj dostat. Potom najdeme zbytek těla a spojíme je."

"Rozumím. Chcete je pohřbít?"

"Ne. Hlava našeho vůdce pořád žije."

"Nerozumím."

"Když ji odráželi, tělo zemřelo, ale hlava ne. Španělé ji nedokázali zabít, takže ji zavřeli do sklepení. Pokud tam zůstane, tak se za čtyři a půl tisíce let tělo znovu zrodí a tehdy bude narušena pacha. Dojde k velkému pohybu a nastane doba všeobecného blaha."

"Asi tomu rozumím. Když ji vytáhnete rychleji, tělo ožije hned. A nebudete muset čekat?"

"Ano."

Jakub se napil chichy. Nápoj byl slabý, mnohem slabší než pivo. Měl podivnou chuť, ale po smísení s místní dvacetiprocentní pálenkou mu dokonce chutnal.

"Nač mě potřebuje Hererra?"

"Jakube, jsi odborník na zlé duchy. Umíš s nimi bojovat."

"Dejme tomu."

"Víš to z televize, a já čtu ve tvých myšlenkách zvláštní věci. Velice zvláštní."

"Ale neřekl jsi, k čemu mě potřebuje."

"Hledá lidi, kteří hodně umí. Z Limy přivezl mnichy a z džungle šamany. Chce, aby někdo hlavu zabil."

"Aha. A co bude potom? Nastane všeobecné štěstí?"

"Hlava je ve sklepení společně s naší relikvií, zlatým obrazem boha Inti. Hererra se jí chce zmocnit, jenže nemůže vstoupit dovnitř, dokud hlava žije, ona totiž každého zabije."

"Rozumím. Myslím, že zbývá jen jedna možnost, přestanu se skrývat."

"Až bude po všem, zabijí tě."

"Život je jenom jeden. Dá se prožít celý nebo jenom napůl. Napojili jste mě a pohostili. Pomůžu vám, pokud to svedu."

##

Semen zašel do Jakubovy chalupy. Z kamen vytáhl sklenici s Vandrovcovým pasem, nadzvedl ledničku a z díry v podlaze vytáhl další zavařovačku. Vyňal z ní svitek dolarů. Odpočítal pět tisíc, zbytek vrátil a schoval. Vyšel před dům. Jeden z jeho vnuků čekal s autem. Semen usedl vedle něj.

"Paječali!" přikázal.

Automobil ostře vyrazil. Do hlavního města.

##

"Jdi," řekl známý polský politik a postrčil Jakuba. "Až budeš hotov, ozvi se."

Za chvíli za exorcistou zabouchly těžké kovové dveře. Vykročil a záhy se ocitl ve velkém sále ozářeném neobvyklým světlem. Vycházelo ze zlatého slunečního kotouče, opřeného o stěnu v koutě. Podlaha byla plná koster. Jakub jich napočítal ke dvaceti. Uprostřed, na nevelikém dřevěném sloupku, ležela lidská hlava. Zdálo se, že spí, ovšem když vstoupil, otevřela oči.

"Ty jsi Tupac?" zeptal se Vandrovec keču.

Nebožtíkova mysl ho udeřila jako rána kladivem. Padl na podlahu a svinul se do klubička.

"No tohle," řekl polsky. "Takový tedy jsi?"

Usedl na podlahu jako Turek a soustředil se. Protože už dlouho nepil, soustředění se dostavilo ihned.

"Zkusíme to," pronesl.

Hlavě z očí vyšlehly plameny. Zapálily Jakubovy šaty a poškodily stěnu. Soustředil se ještě víc. Hlava se kousek pozvedla.

"Chytáš mou sílu a využíváš ji pro vlastní cíle," konstatoval exorcista. "Proti mně."

Potom zablokoval výron síly.

"Jako ve vašem zápase aikido," odpověděla hlava a klesla na podstavec.

"To je japonský zápas. No dobře, snad se domluvíme."

"Situace je patová," prohlásila hlava. "Když odtud vyjdeme spolu, zabijí tě. A potom mě. Tady mám dobrý prostor k palbě."

Hlava zhmotnila malý blesk a střelila po exorcistovi. Stačil uhnout.

"A nemůžeš je pobít jako tady ty?" ukázal na povalující se kostry.

"Má síla závisí na intí," řekla hlava.

Exorcista pohlédl na zlatý kotouč opřený o zeď.

"A bez toho jsi kaput?"

"To nevím, ovšem většina síly prochází pouze mnou. Nemůžeš odnést současně mě i slunce, ostatně oni čekají jen na to."

Jakub přimhouřil oči. Slíbil šamanovi, že pomůže hlavu osvobodit, ovšem pokud si to zemřelý vládce nepřeje, nemá tu co pohledávat.

"Tak dobře," kývl. "Dělej si co chceš, já jdu pryč."

Zamířil ke dveřím, ale nečekaně ho zastavila jakási neviditelná stěna. Udiveně se otočil.

"Co to vyvádíš?" zeptal se.

Hlava se usmála vlastním myšlenkám. Jakub usedl na podlahu v lotosové pozici. Jeho revma energicky protestovalo, ale po chvíli se vzdalo. Jakubovi blýskly oči. Hlava se vzpamatovala. Z otevřených úst vytryskl proud ektoplazmy.

Vandrovec ji odrazil otevřenou dlaní. Ruka začala krváčet, ale ektoplasma se rozlila na podlaze a ztuhla.

"Copak?" otázal se. "K vytvoření hmoty spotřebováváš jinou. S takovou za hodinu zmizíš."

"Kdo vlastně jsi?"

"Hádej nebo čti."

Jakub otevřel mysl. Naučil se to kdysi u běloruských kněží Svantovíta. Tupac mu pronikl do mozku. Jeho nápor byl zbytečný, Jakub se totiž nehodlal bránit. Má myšlenky příliš jedovaté, než aby se jimi mohla sytit něčí mysl. Připadalo mu, že se mu v mozku někdo přehrabuje. Indiánský vládce zřejmě našel, co chtěl, protože spěšně vycouval. Odporně se zašklebil. "Tak co?" zeptal se exorcista. "Jak se ti líbí mé vzpomínky?"

"A takovou spodinu poslali, aby se mnou bojovala?" podivila se hlava. "Přišel sem leckdo, šamani i duchovní, taky několik šarlatánů, ale nikdo takový jako ty."

"Nemyslíš, že mi to jde docela slušně? Ale teď vážně. Já chci odtud odejít. Ty chceš zůstat. Nepustíš mě, než některý z nás dojde k úhoně? Jen na okraj, kdybych byl jedním z těch chlapů nahoře, nalil bych sem napalm, a potom odnesl přetavené zlato."

Kolem hlavy se objevila zvláštní aureola, podobná těm na obrázcích svatých. Tento úkaz Jakub znal. Hlava kumulovala energii. Na Sibiři vídal podobné věci. Aureola mírně zasvítla, potom se rozzářila víc a pohlasla. Jakub se sarkasticky ušklíbl. Když zableskla znovu, uskočil stranou. Blesk narazil do stěny, ze které odlétlo krupobití do ruda rozpálených skalních úlomků.

"Připrav se, protože přecházím do protiútoků," oznámil Jakub klidně.

Oběhl hlavu a položil ruku na sluneční kotouč. Hlava se pomaličku otočila.

"Neopovažuj se znečišťovat podobu našeho boha dotykem svých špinavých, svatokrádežných prack!"

Jakub položil na kotouč druhou ruku. V místnosti se zvedl uragán. Hlava slétla z podstavce a odkutálela se ke stěně.

Opět se zhmotnil blesk, ale Jakub se kryl slunečním kotoučem a výboj udeřil do stropu, kde vypálil v kameni díru.

Exorcistovo tělo začalo svítélkovat. Odložil kotouč a došel k hlavě. Popadl ji za vlasy a zvedl do výše svých očí.

"Teď vidíš, idiote, že tě nechci zabít," řekl. "A pusť mě, jestli nechceš jít se mnou. Ať se o tebe postarají zdejší Indiáni."

"Kdyby to bylo tak jednoduché, přišli by sami," řekla hlava. "Ale běloši tě odtud živého nepustí."

"Přesto to zkusím. Nemyslíš, že vy všichni v těchto horách se bojíte střelných zbraní? Inkaria tenhle kurník dobude docela snadno. Jsou tu jenom tři chlapi, plus ti dva troubové."

"Když jsou taková troubová, jak to, že tě chytily?"

"Hledali mě, tak jsem se nechal najít."

Odložil hlavu na podstavec a přistoupil ke kovovým dveřím. Dotkl se jich špičkami prstů. Jejich bříška zazářila jako acetylénový hořák a začala krájet kov.

"Slušné," podotkla hlava. "Docela slušné. Náš bůh tě má rád."

Jakub prskl.

"Nedělá se ti občas šoufl?"

"Hleď si svého," vyzvala ho hlava a začala za jeho zády něco kout.

#

Šaman ukázal Semenovi bílé domky haciendy.

"Víš určitě, že je to tady?" zeptal se Semen španělsky.

Pamatoval si tento jazyk ještě z doby, kdy skoro před sto lety studoval v Petrohradě.

"Ano," odpověděl Indián. "Raďej počkej na pomoc. Jdou sem tři tisíce pastýřů."

Semen pokrčil rameny, odjistil samopal a vykročil. Strážci usedlosti nebyl příliš odvážní, nechali se poslušně svázat a omráčit pažbou. Trošku větší potíže byly s polským politikem, ale když mu prostřelil koleno, nechal se přesvědčit také. Semen stanul přede dveřmi do sklepení. Někdo je zevnitř řezal acetylenovým hořákem nebo něčím podobným, vlastně už končil. Semen trhl dveřmi k sobě a ty padly k zemi. Z otvoru se vynořil Jakub. Vypadal o deset let mladší. Obličej mu zářil.

"Tak jsem tady," hlásil Semen. "Prý potřebuješ pomoc."

"Jo."

Vstoupili spolu do sklepení. Hlava zlostně loupala okem na nového návštěvníka.

"Klídek, ňoumo, to je našinec," prohodil exorcista. "Zvedni tohle, já ponesu kotouč."

"Co je to?" podivil se Semen při pohledu na hlavu, která dělala ksichty.

"Říkají mu Tupac. Byl tady králem nebo něčím takovým. Neboj, nekouše, ale musíme ho odtud odnést."

Semen pohlédl na těla kolem.

"Víš určitě, že nekouše?"

"Čestné slovo."

"Čestné slovo," řekla hlava polsky. "A kdo podle tebe vyřídil tady ty všechny?"

"Umřeli na zlatou horečku," popadl Jakub desku.

Byla z ryzího zlata a měla značnou váhu. Semen zvedl hlavu za vlasy a vyšel ven. Exorcista si hodil podobu Slunečního boha na záda a následoval ho. Vylezli na velký kopec za haciendou. Indiány nikde neviděli. Zmizel i šaman.

"A co dál?" zeptal se Jakub.

"Pusť mě," přikázal vládce.

Semen uvolnil sevření. Hlava zůstala viset ve vzduchu.

"Nyní začnu vyměřovat spravedlnost nepřítelům mého národa," prohlásila. "Musíte co nejrychleji opustit tuto zemi."

"Rádi," zavrčel Jakub. "Tak na shledanou."

Hlava odletěla směrem k jihu.

"A co s tímhle?" zaklepal Jakub na zlatou desku.

"Když spatřil skutečné slunce, zřejmě přestal potřebovat tohle. Nevím, co s tím."

"Vezmeme to s sebou."

"To se ti řekne. Nesl jsi jenom toho panáka, já kotouč. Ten krám má nejmíň třicet kilo."

"Ale je ze zlata."

"Kašlu na zlato," rozčilil se exorcista. "Máme snad zlata zahrabaného ve sklínkách málo? S tímhle na zádech nás stejně do letadla nepustí, zavazadlo smí mít nejvíc deset kilo. Veď mě."

"Kam jdeme?"

"Jak to, kam? Nejkratší cestou na letiště a do Vojslavic. Už mám celé té ciziny po krk. Všude dobře, ale v hospodě nejlip."

"Tak co s tím uděláme?"

"Tohle!" Jakub strčil do kotouče, který se začal kutálet k nedaleké hluboké propasti. Letěl dolů, odrážel se a převracel, až o kilometr níž zmizel v lese.

"Pořád nic z toho nechápu," vrčel Semen cestou na nádraží.

"Co tady chápat? Chlap si zřídil ve sklepě soukromé muzeum. Dal tam zlaté kolo, potom přidal hlavu. Při styku s relikvií hlava ožila a začala řídit. Tak hledal někoho, kdo by si s tím poradil. A padlo to na mě."

"Co se stane teď? Hlava vyměří spravedlnost?"

"Bůhví," podrbl se Jakub na hlavě. "Myslím, že až slunce zapadne, hlava chcípne."

"A co když ne? Co když začne zabíjet bělochy."

"Tak se o tom dočteme v novinách..."

Tunel

Jakub Vandrovec stanul před informační tabulí Místního kulturního střediska ve Vojslavicích a zahleděl se na vylepený bílý papír s velkým počtem červených písmen. Tištěná slova nikterak nemiloval. Sice mu v dávných, dobrých carských časech vtloukli do hlavy určitý počet písmen, ale ta patřila do trochu jiné abecedy. Protože po získání nezávislosti nepokračoval ve vzdělávání, měl určité problémy se čtením a psaním podle nových pravidel. Obsah lahví rozlišoval hlavně podle etiket. Tentokrát však musel. Při pohledu na červená písmena se ho zmocnilo podezření, že vývěska slouží socialistické propagandě a zatoužil po její neprodlené likvidaci. Nejdříve však musel mít jistotu. "Přednáška na téma 'Zemské jádro podle nejnovějších výzkumů'," přeslabikoval pracně. "Vstup volný."

"Zemské jádro," řekl si. "To by mohlo být zajímavé."

Pohlédl na hodinky. Sice už léta stály, ale návyk zůstal.

"Aha," vydedukoval.

Zpaměti určit přibližně sever. Potom zkoumal, kam padá jeho stín. Vnesl opravu na roční dobu a na odchylku od poledníku v Greenwichi.

"Šestnáct hodin patnáct minut," usoudil. Nastavil čas na hodinkách a zaskočil do hospody ještě na jedno. Pil čtvrté, když přišli kámoši Semen a Josef. "Tak jak je?" zeptal se Jožka.

"Dobrý. Pohlíďte stůl, za hodinu se vrátím."

"Jdeš někam?"

"Bude přednáška o zemském jádru."

"No ne! Země má jádra?" podivil se Josef.

"Jádra ne, jenom jedno jádro," opravil ho Semen. Kdysi studoval na univerzitě v Sankt Petěrburgu a ještě všechno nezapomněl. "Jako je pecka ve švestce."

"Až se vrátíš, povíš nám to..."

Ale Jakub už byl fuč. Ve dveřích střediska bůhvíproč stál hlídač. Pozorně si vesnického exorcistu prohlédl.

"Dýchněte na mě, občane."

Jakub dýchl. Koktejl "Sněhurka a čtyřicet loupežníků", zhotovený z jogurtu, lihu, sody a dalších podezřelých ingrediencí, prokázal svou sílu. "Nepustím."

Hlídač byl hrozně umíněný a Jakubovi se ho nechtělo uplácet. Vstup měl být volný. Místo toho obešel budovu a vlezl dovnitř zezadu záchodovým okénkem. Přednáška začala vzápětí. Exorcista se usadil v zadní řadě, nadšen sledoval diapozitivy a popíjel z placatice. Popíjel a popíjel, přitom se dozvídal pořád zajímavější věci, nakonec ho však ten mizera hlídač vyslídl a vyhodil ze sálu. Jakub si pomasíroval bolavý zadek, do kterého jej hlídač nakopl. Hlídačovi slíbil, že ho uřkne, a zamířil do hospody. Přátelé tam ještě seděli. "A já tvrdím, že je lepší napřed vypít pivo, zajist, potom vypít vodku, a tak nemíchat jedno s druhým," rozkládal Semen.

Přisedl.

"Tak co?"

"Vyhodili mě."

"A co zajímavého ses dozvěděl?"

"Představte si, že jádro naší planety je koule z niklu a železa, rozpálená do ruda."

"Z niklu?" podivil se Josef. "Nikl je zatraceně drahý."

"Jo, ve sběrně v Růžové Senici platí za kilo stejně jako za čtvrt litru," doplnil Semen.

"A kde je ta koule zakopaná?" zajímal se Josef.

"Všude pod náma," vysvětlil Jakub. "Povídali něco o čtyřiceti, ale nevím, jestli metrů nebo kilometrů."

"Určitě to nebylo čtyřicet kilometrů, kde by se jinak vzal nikl na mince?"

"Čtyřicet metrů to taky nebude, dolů ve Slezsku jsou hlubší."

Josef se napil.

"Ty, a co tak trochu vykopat?" navrhl. "Aspoň pár kilo."

"Ale je to do ruda," oponoval Jakub.

"Nevadí. Polejem to vodou."

"Bude potřeba kopat dlouho."

"A spěcháme někam?"

"Můžeme si to ulehčit. Vím o vyschlé studni. Vezmu žebřík a lopaty."

"A taky vůz. Musíme ten nikl na něco naložit. A kbelík vody, budeme chladit."

Za hodinu už byli na místě. Spustili do studny žebřík a protože studna byla hodně hluboká, žebřík v ní zmizel celý.

Jakub tedy zajel domů a vrátil se s pořádným lanem a kanystrem pálenky, aby se líp pracovalo. Hodiny plynuly.

Zavedli směny. Jeden kopal dole, dva tahali kýble s hlínou a vysypávali ji hned vedle. Hromada narůstala.

Konečně přišla řada na Jakuba. Osvěžil se dvěma loky a slezl dolů. Jen zarazil lopatu, ztratil rovnováhu a padl hlavou do kýble. Před očima mu zakroužily hvězdy a propadl se do tmy.

##

Když se vzpamatoval, ležel na louce. Otevřel oči. Slunce stálo vysoko. Usedl a dezorientovaně se rozhlédl. Vypadalo to tady jinak než ve Vojslavicích. I vůně byla jiná. Opodál se páslo nějaké podivné zvíře. V první chvíli mu připadalo, že má tři nohy. Ale hned zjistil, že to vzadu je masivní ocas. Také uviděl, že má na břicho vak a v něm mládě.

"K čertu," podivil se.

Z hlubin paměti mu vyplynul podobný obrázek z nějakého časopisu. Ale nepamatoval si, jak se tyto tvorové jmenují.

"Zajímalo by mě, jestli jsou chutní."

Začal prohmátávat kapsy, hledal brzdové lanko určené k pytláckým účelům. Nenašel. Ale podařilo se mu uspořádat myšlenky natolik, že byl schopen vlastní interpretace.

"Ve Vojslavicích ani v okolních vesnicích taková zvířata nežijí. Určitě mám derilium."

Nejistě vstal a rozhlédl se. Nedaleko zahlédl silnici a obchod, celý ze skla.

"Napiju se, a potom několik dní ani kapičku," zařekl se a vykročil k obchodu.

"Taky by mě zajímalo, jak se dostanu domů?" zamyslel se, což ovšem nemělo význam.

Když se patřičně opil, zapnul se mu naváděcí smysl k pálenici pod chalupou. V obchodě seděl nějaký hlídač a blábolil tak nesrozumitelně, že mu Jakub nerozuměl ani slovo.

"Poslyš, potřebuju vodku," řekl.

Chlap nechápal. Jakub se plácl hranou dlaně do krku. Muž pořád nechápal. Jakub na něho nakonec dýchl a to pomohlo. Sundal z poličky buclatou láhev a zase něco zakdákával.

"Hele, zapiš se na logopedický kurz," poradil mu exorcista.

Prohmatával kapsy, jestli nenajde nějaké peníze, až narazil na železnou zásobu v podobě zlatého pětirublu. Muže to nadchlo. Hned za dveřmi si Jakub láhev prohlédl. Na etiketě uviděl stejné zvíře, jaké bylo s tou v kapsou na břiše. "Sakra, to jsem se dostal daleko od chalupy," podivil se. "Nejsem v zoo?" Odšpuntoval a napil se. Obsah měl sílu, ale byl cítit podobně jako eukalyptové bonbony. Upil ještě trochu a znovu ztratil vědomí.

###

"Ožrali se do němoty při kopání v této studni," ohlásil aspirant Rowicki okrskáři Borskému, který přijel policejním vozem.

Kolem studně ležela tři namol opilá těla.

"Nevadí. Nějak je naložíme."

"Jenom aby nepozvraceli auto."

"Třeba ne."

Rowicki se sklonil.

"Podívejte, takoví hadrníci, a co pijí."

V ruce se mu žlutě a modře zaleskla láhev s nádhernou etiketou: AUSTRALIAN DRY GIN.

Setkání s národem

V domě Velkého Grafomana zazvonil telefon.

Grafoman se odtrhl od sepisování 37 dílu své sagy a líně sáhl po sluchátku.

"Haló? Je tam Vynikající Spisovatel z Varšavy?" zaskřehotal na druhé straně něčí hlas.

"Ano," odvětil důstojně Grafoman. "Kdo volá?"

"Jožka Bardak, ale to není důležité. Nabízím práci."

Literát povytáhl obočí. Práce... Menší hotovost by neuškodila. Na bankovním účtu zůstalo jen 17 zlotých, v peněžence to nebylo o nic lepší.

"Za kolik?" zeptal se konkrétně.

"No, s bráchanci dáme tisícovku." V hlase mluvčího zazněly rozpaky.

"Málo," konkretizoval umělec. "Obvykle беру tolik za stránku," zalhal.

"A kurva," vyjekl muž. "Ale co, zavolám někomu jinému..."

Grafomanovi vstaly hrůzou vlasy na hlavě. S nadlidským úsilím potlačil paniku.

"Moment, moment," řekl. "Nač ten spěch. Povídám obvykle, ale jestli není práce těžká, můžu slevit. A co konkrétně bych měl udělat?"

"Chceme objednat text o jednom chlapovi, který se nám pořád plete do cesty..."

"To opravdu nezní moc složitě. Ale zřejmě musím přijet na místo..."

"Jistě. Všechno je připraveno, stačí chodit po vesnici a sbírat materiál..."

"Budiž. Co je to za vesnici?"

"Vojslavice v chełmském okrese..."

Grafomana zamrazilo.

"Ne," vyjekl, "jenom ne Vojslavice. Tam je spousta sígrů!"

"Neboj, spisovateli. Nejhorší sígrí v okolí jsme my..."

###

Velký Grafoman vystoupil z autobusu a se zájmem se rozhlédl. Stál před obstojným obchodním domem, na druhé straně ulice se táhla řada úhledných domků, které by měl někdo natřít. Ušel několik kroků. Dům s podloubím a s průčelím obloženým štipanou břidlicí, za ním tři docela nové domy, vestavěné do uliční fronty bývalého náměstí. Chodníky čerstvě zametené. Otřel si pot z čela, sluníčko připalovalo. Usedl na lavičku, rozhlédl se a začal psát do sešitu:

Po celonočním lijáku vypadaly Vojslavice ještě hůř než obvykle. Cákance bláta z četných děr ve vozovce zvolna zasychaly na špinavých, křivých zdech. Silnice byla hojně posetá kravinci, jejichž smrad soupeřil s puchem venkovských záchodků a hromad smetí vyhazovaného na ulici... Na zastávku před ruinou, která bývala obchodním domem, se skřípáním dávno nenamazaných os přijel prorezavělý autobus.

Ulicí kráčel malebný otrhanec ve vytahané teplákové soupravě.

Doprovázela ho rozšklebená, nevyvinutá holčinka s baseballovou pálkou, nepochybně zhotovenou z násady lopaty. Její křivé zuby...

"Pan spisovatel? Martin Bardak," představil se muž. "Telefonoval můj bratr. Omlouvám se za zpoždění. Gabro, kytici pro hosta."

Okouzlující šestnáctka, která ho doprovázela, podala Grafomanovi kytici růží.

"Jsem ráda, že vás můžu přivítat v naší vesnici," obdařila ho úsměvem plným zoubků jako perličky.

"Děkuji."

"Zveme vás na malé pohoštění, potom pojedeme obhlédnout objekt vaší práce," navrhl průvodce.

"Rád."

Vedli ho.

Putyka - ponurá díra s plísni na zdech - je uvítala puchem dávno neuklizeného lidského chlívku. Na odřených stolech pokrytých novinami stály prázdné püllitry, kolem se na židlích rozvalovali nejrůznější otrapové. Zezadu přicházel odporný smrad, jako kdyby tam někdo smažil dršťky na vyjetém oleji...

"Moc dobré kolínko," odsunul Grafoman talíř s velkou ohlodanou kostí. "Ještě jedno pivo," oslovil krčmáře.

"A teď si promluvíme o úkolu."

"Naše rodinná rada," usmála se kouzelně Gabra, "se rozhodla vás najmout. Chceme, abyste napsal povídku nebo cyklus povídek o jednom našem sousedovi... Měl byste ho pořádně zostudit, aby na něm nezůstala suchá nitka..."

"Rozumím," přikývl a několikrát si lokl nazlátlého nápoje.

"Povídky by bylo dobré otisknout v časopise, který má velký náklad," navrhl Martin. "Tak, aby to celé Polsko četlo a ječelo hrůzou..."

"Myslím, že to půjde... Mám kontakt na několik literárních časopisů," pochlubil se Grafoman.

Opravdu existoval jeden bezvýznamný plátek pro fany SF, ve kterém občas s nechutí publikovali jeho výplody... Automobil, soubor rezavých plechů, které se bůhvíjakým zázrakem ještě držely zprohýbaného podvozku, prskl. Z výfuku vyteklo několik kapek nespáleného benzínu. Motor zakvílel a stroj se rozjel dopředu. Po obou stranách cesty stály řady rozpadajících se chalup. Křivé ploty chránily zablácené dvorečky před cizíma očima. Řidič se pracně vyhýbal četným opilcům směřujícím k místní putyce. Každou chvíli některé kolo zapadlo do jedné z četných děr ve starém, popraskaném asfaltu. Pochmurný podzimní déšť pleskal do špinavých skel...

"Tady ten hajzl bydlí." Martin zastavil na polní cestě vysoko nad vesnicí. Vystoupili. Červené daewoo Tico vypadalo na pozadí zlatých pšeničných lánů malebně... Grafoman dychtivě upřel pohled na hospodářství odvěkého nepřítele Bardakových. Nevelká chaloupka svítila bělobou akrylové omítky, slunce se blýskalo v právě umytých oknech. Záhon, ve kterém nevelké jezírko odráželo nadýchané bílé mráčky, plynoucí po modré obloze. Majitel zřejmě nebyl doma, protože světlé borové domovní dveře byly zavřené a z komínu nevycházel kouř. Světlehnědá klisna uškubávala travu.

"Dokážete to patřičně popsat?" zeptala se Gabra ustaraně. "Ten chlap se jmenuje Jakub Vandrovec."

Grafoman přimhouřil oči.

Špinavé sídlo Jakuba Vandrovce zdobí Starý Majdan jako jedovatá plíseň stěnu. Chalupa stářím celá nakřivo...

"Ne, špatně," zamručel.

Chalupa byla stářím celá křivá. Z trámů trčely zbytky slámy a koudele, kterými majitel ucpal největší spáry. Na druhé straně dvora se rozpadaly hospodářské budovy, stodoly a chlévy... Vzadu, přivázaná k rachitické jablůnce, mokla na dešti stará, linající klisna. Nešťastné zvíře bylo zablácené od kopyt až po nozdry. Pod kůží pokrytou lišejem bylo možné spočítat všechna žebra. Projíždějící veterinář těžce vzdychl. Už rok se snaží hospodáře přesvědčit, že strašlivě trpící zvíře je třeba okamžitě utratit...

"Bravo," vzdychla dívka nadšeně. "Máte opravdový talent!"

"Okamžik, to ještě není všechno," usmál se potěšeně.

"Tak povídejte."

"Nad odpadními jámami se vznášel příšerný smrad mršin, lidských i zvířecích exkrementů a shnilých brambor. Ale ani on nedokázal přehlušit zápach samohonky. Hluboko ve sklepě Jakub právě proháněl destilační aparaturou dalších sto litrů řepného zákvasu."

"Perfektní," prohlásil uznale Bardak. "Opravdu stojíte za ty peníze..."

"Ještě musím vidět toho Jakuba," připomněl Grafoman. "Abych ho správně popsal..."

"Touto dobou bývá obvykle v hospodě," vysvětlila Gabra. "Ale bude lepší, když nás neuvidí spolu, mohl by se domyslet..."

Odjeli k hezké malé hospůdce u zatáčky silnice.

Dívka nahlédla oknem dovnitř.

"Je tam," ukázala, "v té černé džínové bundě..."

"Dobře. Půjdu dovnitř, objedná si pivo a chvíli ho budu pozorovat..."

"A my zmizíme," usoudil Bardak. "Zastávka autobusu je tam," ukázal na přístřešek vzdálený asi sto metrů. "Pár minut po čtvrté odjede autobus do Lublinu."

"OK," pohlédl spisovatel na hodinky. "Mám dvě hodiny času."

"Výborně. Tady jsou peníze." Dívka mu podala svítek stovek. "A nezapomeňte, musí být odporný, degenerovaný špindíra..."

"Zařizeno," usmál se široce Grafoman.

Odjeli a on vstoupil do lokálu.

Podlaha byla posypána už dlouho nevyměněnými pilinami. Ve vzduchu se vznášel těžký kouř z cigaret nejhoršího druhu. U odřeného baru, stlučeného z dřevotřísky, trčel Jakub Vandrovec. Škrpály z traktorových pneumatik, vytahané tepláky a černá esesácká bunda doplňovaly jeho úbor. Modrá kalná očička, zasazená do obličejové štětinatý strništěm, spočinula na přichozím. Mohutné tlapy se sevřely v pěsti. Muž, který vstoupil do krčmy, určitě není zdejší.

A přece je na dveřích loajální varování: "Vítejte v krajině, kde cizák zahyne!"

"Bože!" zvolal Jakub. "Vždyť to je Výnikající Spisovatel!"

Grafoman se v duchu schoulil.

"My se známe?" zajímal se opatrně.

"No jasně, doktůrku, viděl jsem tě na literárním večeru loni v Lublinu. Četl jsem všechny tvé knihy. Jsou skvělé. Posad se. Hospodo! Dvě piva, platím já..."

Usedli.

"Co přivádí tak vynikajícího tvůrce sem k nám?" zeptal se domorodec.

"Ale, jen tak cestuji a zaskočil jsem na jedno pivo před další cestou."

"Rozumím."

Přitukli si a upili piva.

"To je fajn, že tě vidím," pokračoval páleník. "Něco mě napadlo. Hodně píšeš různé povídky... A já mám maličký problém. Jsou tady taková sígři, kteří mi pořád provádějí různé svihárný. Nedalo by se to nějak napsat? Samozřejmě..."

víš, aby vyšli v knize jako hajzli, dobytek, špinavci, notorici... Jmenují se Bardakovi. Jestli jsi jel přes Witoldov, určitě jsi viděl jejich statek, takový moderní, chlěvy, silo, bílý dům s červenou střechou..."

"Jo," přikývl Grafoman. "Všiml jsem si..."

"Kdybys o něm psal, tak ať je ten jejich statek hodně zanedbaný, ruiny, rezavé stroje, děcka umolousaná blátem..."

"Myslím, že by to šlo," připustil ostražitě.

"Věděl jsem, že se dohodneme," poklepal mu Jakub na rameno. "Tu máš na případné výdaje," strčil mu do kapsy tlustý svitek peněz. "Tak co, ještě jedno na cestu?"

##

Bylo hnusné počasí, vhodné pro rozhodující bitvu. Na dvůr vjel traktor s připojeným Bardakovým hovnocucem. Na něm celý klan. Nejméně dvanáct chlapů. Všichni po zuby ozbrojení. Nastala chvíle konečného účtování. Jakub dopil kalnou pálenku a zajedl kočičí paštikou. Z kouta vytáhl samopal.

"Je jich hodně," zamručel Semen. "Může být doopravdy horko."

"Klídek," odpověděl Vandrovec a zvedl šedivý hadr, který dosud zakrýval hrnec s granáty. "Chtěli válku, budou ji mít..."

Jakub v opeře

Jakub Vandrovec, geniální exorcista, nejlepší odborník v zemi, stál před plakátovým sloupem.

Zašlukoval čvaňhák z machorky a potom se zadumaně zahleděl na plakát.

"F-a-n-t-o-m-o-p-e-r-y," přeslabikoval pracně. Pohlédl na zatykač a uznale pokýval hlavou. Ektoplazmu není snadné zdařile vyfotit. Snímek na divadelním plakátu byl dokonalý. Nápis pod ním nedokázal rozšířovat, ale přibližně tušil, co tam je. Někdo hledá odborníka pro likvidaci přízraku. Vymítač si ještě jednou prohlédl plakát, ale cenu nenašel. Ten, co jej vylepil, možná umí dobře fotografovat, ale jinak je úplný diletant. Proč ten nekňuba vyvěšuje plakáty po celém městě, když se může ohlásit u Jakuba rovnou?

Nu ovšem, vždyť je už týden u syna v hlavním městě. Majitel divadla zřejmě zajel na Starý Majdan a tam mu řekli, že Jakub je ve Varšavě, takže vylepil na sloupy...

"Logika je základ," řekl si s uspokojením Vandrovec.

Přihlédl blíž a objevil ještě schematickou kresbu divadelní budovy. Příjemné ulehčení...

Byla nedaleko. Jakub zamířil po monumentálním schodišti k hlavnímu vchodu. Zde ho však potkalo nemilé rozčarování. Zamčeno. Zabušil. Po chvíli se objevil vrátný.

"Co chceš?" zavrčel.

Exorcista se mu zřejmě nezalíbil.

"Jdu kvůli tomuhle." Vandrovec mu podal kus plakátu, který utrl ze sloupu.

"Pokladny jsou támhle," ukázal vrátný směr a zmizel.

Jakub zrudl zlostí. Pokládají ho snad za škrt'u? Na rozdíl od jistého Zaklínače Geralta Jakub Vandrovec napřed udělá špinavou práci a teprve potom stanoví cenu a hlásí se pro prachy... A nikdy nebere zálohu. Fuj, taková hanba, pokládají ho za obyčejného exorcistu, kdežto on je specialista... Nejlepší odborník v zemi, mistr mistrů... Kuš! Najednou se zastavil.

Pohroužen do myšlenek o vlastní velikosti si ani nevšiml, že přešel dveře, minul pokladnu a dorazil až k rohu budovy.

Pokud ovšem chce ulovit fantoma, musí proniknout dovnitř... Ohlédl se, zhodnotil pohledem prošlou trasu a pokračoval dál. Nemá smysl se vracet, někde tu musí být ještě jedny dveře...

Tušení ho neklamalo, zakrátko totiž došel ke vchodu označeném tabulkou:

Vrátnice V

Uhladil si zježené šedivé vlasy a zamyšleně pohlédl na své oblečení. Nu ovšem, jeho pracovní úbor exorcisty - fialové tepláky a černá esesácká bunda - se sem moc nehodí. Divadlo je divadlo... Tady musí člověk vypadat kulturně.

Obhlédl náměstí a spatřil nějaký krámk.

Přešel ulici, aut si nevšímal. Má na to právo; když začínal chodit, vyskytovalo se v ulicích jedno auto za šest dní... Ať si dávají pozor sami. Zahvízdaly brzdy. Audi zabrzdilo necelé tři centimetry od Jakubových nohou. Vzduch naplnil zápach spálené gumy. Z auta vyskočil skin s baseballovou pálkou. Vychrlil delší tirádu a vrhl se k exorcistovi.

V prvním okamžiku ho Jakub chtěl zastřelit, ale vzpomněl si, že pořád stojí před divadlem. Kultura především... Proto místo revolveru vytáhl z kapsy granát. Zamáčkl roznětku a uvolnil pojistku.

"Co si přejete?" zeptal se nuceně zdvořilým tónem a ukázal citronem nepříteli.

"Do prdele!" vyjekl skin a vrhl se na útěk. Otevřené auto zanechal na ulici. Jakub vstoupil do krámk. Vnitřek ho naprosto fascinoval. Plesové šaty, uniformy, opasky...

"Čím posloužíme?" pohlédla na něho zvědavě prodavačka. "Bože, to je nádherná esesácká bunda. Kde vám ji ušili?"

"Ani nevím," vykotal zmateně. "Je to dárek," zalhal.

"Potřebujete distinkce?"

"Mám je v kapse," vysvětlil rychle. "Chci koupit tento plášť..."

"My neprodáváme, jsme půjčovna," vysvětlila ochotně.

"To je ještě lepší," řekl si. "Vyjde to laciněji." Za pět minut opouštěl půjčovnu změněný k nepoznání. Županský plášť, hedvábný šlechtický pás, šavle, k tomu samozřejmě odpovídající kalhoty a čapka.

Audi tu pořád stálo a překáželo dopravě. Exorcista nasedl. Klíček byl ve spínací skřínce.

Bravurně zatočil a přijel k bráně ve zdi divadla. Zatroubil. Brána se pohostinně otevřela. Zaparkoval na vnitřním dvoře.

"Račte dál." Jakýsi mužík před ním otevřel dveře.

Jakub vstoupil do Vrátnice V.

"Vy?" zeptal se vrátný, který seděl za pultem.

"Vandrovec, Jakub Vandrovec," pronesl důstojně. "Jsem zde kvůli fantomu."

"To jste měl říct hned, šaty mě zmátly," usmál se vrátný. "Tady máte propustku." Rychle vypsal na blanket údaje.

"Tady jsou bony do jídelny ve čtvrtém patře. Přejete si ještě něco? Zkouška je ve dvanáct."

"Děkuji." Jakub shrábl papíry a ponořil se do nitra divadla.

Je hezké, že mu prokazují takovou úctu. Ale jaká zkouška, k sakru? Odborník jako on trénovat nemusí.

Divadelní fantomové se mohou v principu skrývat na půdě stejně jako ve sklepě. Někdy se vyskytují v různých zákoutích... Jakub nastoupil do výtahu a vyjel až nahoru, tedy do pátého patra. Ocítl se v nevelké hale. Vyhlédl z okna a zaklel. Byl teprve v polovině výšky budovy. Zvláštní, copak výtahy nejezdí až nahoru? Zamnul si ruce a vydal se chodbou. Prozatím necítil žádné stopy přítomnosti přízraku... Chodba byla parádní, široká dva metry, ovšem vysoká nejméně šest... Po stranách měla nějaké dveře. Jakub vytáhl šperhák a postupně nahlížel do všech mýjených místností. Nalezl komory s náradím, smetáky, skříně. Ty nehledá... Na konci chodby byla krejčovna.

Jen překročil práh, přiskočila k němu dvě děvčata s jehlami v zubech. Ani se nestačil leknout a už mu obratně zašily natržený rukáv.

Poděkoval a vycouval na chodbu.

Z galerie vedly kovové dveře na další schody. Za několik minut Jakub přistál v širokém, tmavém průchodu v sedmém patře, zavaleném rekvizitami. Minul velkého umělého býka, který ležel na vozíku. Vzpomněl si na árii z opery "Carmen", kterou kdysi často vysílali v rozhlase.

Úděsně falešně zahvízdal, ale hned ho zaujala plátěná bouda. Nahlédl dovnitř. Na dřevěném stole ležely rámy sítotisku a sušily se. To, co tak hučelo, byl silný ventilátor. Vedle stál kanystřík s nápisem Xylen.

Odšrouboval víčko a přičichl.

Příjemná vůně, i když hodně silná. Maloučko se napil. Uf!!! Zadrhl se mu dech a do očí vstoupily slzy. Vzpomněl si, jak se jednou na kosmodromu Bajkonur ožral s ruskými kosmonauty palivem do raketových motorů.

To bylo něco podobného... Silné jako blesk.

Uctivě zašrouboval víčko. V tomto divadle musí pracovat tvrdí lidé, když pijí takové věci, a to přímo z pětilitrových kanystrů.

V protější stěně byly další železné dveře. Otevřel je a vyšel ven. Alespoň mu to tak v první chvíli připadalo. Hned však tuto možnost zamítl. Před chvílí, když byl na galerii, byl den, kdežto tady vládla noc. Přejít do jiného časoprostoru to být nemohl. Jakub navštívil několik paralelních světů. Všude denní rytmus odpovídal našemu. Musí to tedy být umělé... Stál na ocelové mříži a před sebou měl obrovský, prázdný prostor. Dole reflektory ozařovaly malý šlechtický dvorek. Jakubovi trvalo deset minut, než si všechno poskládal dohromady.

Uvnitř divadla je zřejmě hangár o ploše půl hektaru, vysoký asi sedm pater.

"Zřejmě zde mívali rakety s atomovými hlavicemi," vydedukoval.

V každém patře obklopovaly prostor technické můstky. Nad sebou viděl ještě dvě úrovně, pod sebou čtyři. Z některých zářily reflektory.

"No ovšem, divadelní jeviště," došlo mu konečně. "Ve starém silu na rakety Poběda."

Našel žebříček, vylezl o patro výš, a potom ještě o jedno. Ocítl se pod střešou. Od jeviště ho dělilo třicet metrů. Pod stropem visely nějaké hadry. Všude kolem se táhly tlusté svazky lan. Napříč prostorem vedl úzký technický můstek. Jakub nevěděl, že je za tou částí opony, která se při představení nehýbe...

Odvážně vykročil na úzkou lávku. Stále nevnímal přítomnost přízraku, někde tu však musel být. Postupoval směle, ostatně na cestu pod nohama vidí, co mu tedy může hrozit?

Nečekaně sebou všechno cuklo. V příštím okamžiku ležel Vandrovec rozplácý na můstku a rukama si kryl hlavu. Lana zaúpěla, kladky zaskřípaly. Složitý systém provazů, kladek a motorů ožil. Jedna z plachet visících pod stropem klesla k zemi a vytvořila za dvorečkem pozadí rozkvetlé zahrady.

"Fuj, hrůza," syčel Jakub a plazil se ke stěně. "Chtěli mě zamordovat..."

Po žebříčku slezl dolů. Netušil, kterým můstkem přišel, ale bylo to vlastně jedno. Sestoupit může i tudy. Zakrátko se ocítl na jevišti. Otřepal si plášť. Kolem reflektorů, zdrojů kouře a podobných zařízení se rojili technici.

"Začínáme za půl hodiny." Jeden z pracovníků chybně interpretoval exorcistův tázavý pohled.

"Aha," zamručel Jakub. "Dík. Počkej, kudy se jde ven?"

"Do šatny? Tudy." Technik ukázal na chodbu za kulisami.

"Dík," opakoval Jakub a vkročil do průchodu.

"Áááá! Áááá, áááá, áááááááá, á ááá áááááááá áááááááááááá, áááá," uslyšel za rohem.

"Uf," vydechl ulehčeně a přidal do kroku.

Celé tohle divadlo je velice složité místo, ale teď konečně narazil na něco známého. Nějaká ženská je nepochybně posedlá! Je tedy přízraku na stopě.

Dveře šatny byly pootevřené. Exorcista si připravil stříbrnou dýku a nahlédl zvědavě dovnitř. Tušení ho nezklamalo.

Uprostřed místnosti stála vysoká, docela hezká slečinka. Kvůli tak příšerně, až jí na tvářích vyskákaly rudé skvrny. Už jí chtěl vyrazit na pomoc, když zjistil, že se hanebně opozdil. V šatně už byl jakýsi mužíček. Poskakoval kolem posedlé a tu a tam jí zastrčil pštrosí péra.

"Břídil," pomyslel si Jakub.

Ale potom málem padl na zadek. Mužíček zamával pérem ženě před nosem, ta okamžitě přestala výt a zatvářila se normálně. Přistoupila k zrcadlu a zatočila se.

"Děkuji, Ignáci," pronesla naprosto klidně. Ani nechraptěla, přestože před chvílí řvala intenzitou nejméně 80 decibelů!!!

Vandrovec usedl na lavičku a sevřel si rukama hlavu.

"Nemožné," zašeptal.

Pronesl v životě hodně exorcismů. Setkal se s nejrůznějšími druhy posedlosti. Ovšem nikdy neviděl, aby důsledky uchvácení duše cizí silou zmizely tak bleskově a beze stopy. Záhadný Ignác je odborník nejvyšší třídy. Specialista...

Sakra. Jakub závistivě přiznal, že je lepší než on sám. Jak to, že o něm nikdy neslyšel?

Zdrceně se vrátil na jeviště. Kulísáci právě stavěli nějaké ploty. Exorcista došel k oponě, zvedl ji a podlehl na druhou stranu. Stanul na hraně. Před sebou měl rozsáhlý prostor hlediště, pět balkonů, lóže... Několik tisíc křesel. Málem zpitoměl.

"To mohlo na odpalování atomovek zírat tolik lidí?" žasl, ale hned si vzpomněl, že tajnou vojenskou základnu předělali na divadlo... Sedadla sem určitě dali později...

Popošel k okraji podlahy a pohlédl před sebe. Dole byla hluboká jáma, nepochybně bývalé řídicí centrum. Nyní tam stály židle a notové pulty. Jakubovu pozornost upoutal nějaký muž na vyvýšeném stupínku. Měl na sobě frak a v ruce držel něco, co evidentně připomínalo čarodějnou hůlku...

Vandrovec se usmál; na něco si vzpomněl.

Asi před měsícem sebral podobnou jednomu usmrkánkovi v brýlích, který měl na čele jizvu v podobě blesku...

Pokoušel se machrovat, myslel si, že narazil na naivku.

Exorcista soustředil pozornost na muže s hůlkou. Ten s ní mával evidentně profesionálním způsobem, zřejmě rušil uřknutí.

"Sakra," šeptl Jakub.

Maník se ve věci opravdu vyznal. Vandrovec vycouval. Tiše zaklel. Divadlo najalo k likvidaci fantoma dva opravdu dobré odborníky. Jenže kde je získali, k d'asu?

Co ještě neproověřil? Sklepy a spodní patra. Chvilí bloudil, nakonec došel k široké chodbě. Za jedněmi dveřmi znělo rytmické dusání a typické chrastění kostí.

"A mám tě," zahučel.

Otevřel dveře a nahlédl dovnitř. Před zrcadlem cvičilo dvanáct mladých baletek. Nečekaně mu začaly téct sliny.

Bezděčně sáhl do kapsy pro viagru, ale měl na sobě plášť.

"Do háje," zavrčel. "Zrovna když je potřeba..."

Zlostně zavřel dveře a otřel si ústa rukávem, pak šel dál. Pracovny vedoucích a účtárnu pominul, strašidla se byrokratů bojí. Jen si zapamatoval, kde jsou, tady přece převezme odměnu. Našel výtah a sjel do sklepů. Dlouhá betonová chodba, u stropu několik žárovek. Zamčené dveře.

"Ideální místo pro lov..." napadlo Jakuba.

O hodinu později si nebyl tak jistý. Ušel nejméně tři kilometry, ale na stopy přízraku nenarazil.

"Kuš," praštil se do hlavy. "Ti dva ho lokalizovali u jeviště... Tam bude, tady zbytečně šoupu podrážky..."

Těžce vzdychl a vydal se hledat výtah. O hodinu později, v sympatické jídelně ve čtvrtém patře, Jakub usedl k obědu.

Mezitím si lokl ještě kapičky xylynu - jen tak na uklidnění. Ani oběd nebyl špatný.

"Najím se a půjdu ho hledat," rozhodl se. "Těm dvěma se nebudu plést do cesty, hraju fajer plajt. Ale jak to dopadne..."

Nejlepší jsem přece já..."

Pohlédl úkosem na konkurenty, kteří jedli u vedlejšího stolu. Zkusil vysondovat jejich auru a ztuhl. Aura každého obdařeného se liší od vln vysílaných obyčejnými lidmi. Muži měli naprosto normální...

"Potvory," zamručel uznale. "Důkladně se pojistili."

To vůbec není hloupé. Když se dokáže utlumit osobní emanace, démoni nejsou předčasně varováni...

K oběma mužům přisedl třetí s aktovkou.

"Jsem rád, že vás vidím," usmál se. "Mám tady pro vás nějaké peníze. Dvanáct set třicet korun. Tady mi to podepište..."

"To je za Fantoma?" ujistil se maskér.

"Samozřejmě."

Jakub vyběhl z divadla se slzami v očích. Taková podlost! Nejenže dopadli přízrak rychleji než on, nejenže jsou lepší než on, ale ještě berou pětikrát méně!!!

"To je nespravedlivé!" zakvílel zoufale.

Do vzduchu vzlétli vyplašení holubi.

Jakub na stopě yettiho

Velký Grafoman se vyškrábal na horskou louku. Funěl přitom jako lokomotiva. Dnes ráno znepokojeně zkontroloval svou váhu.

Nejenže byla příliš vysoká, ale navíc z nepochopitelných důvodů neztratil ani kilo... A přece intenzivně hubne, celý týden přechal s dietou složenou výlučně z piva a chipsů...

Sluníčko pálilo, usedl tedy na hromadu kamení ve stínu rachitického smrčku. Z batohu vytáhl desku, kterou používal jako podložku ke psaní, a tlustý sešit, plný tisíců nápadů a fragmentů povídek, které v důsledku dočasných problémů s tvůrčí potencí čekaly už několik let na dokončení.

Rozhlédl se po lučinách a okamžitě dostal inspiraci.

V nepřírozené nádhře krajiny se skrývala hrozná faleš, zapsal první větu.

Jako obvykle inspirace zmizela v okamžiku, kdy odtrhl propisku od papíru. "Sakra," zavrčel rozezleně.

Olízl konec propisky a pohládl zaječí pacičku, kterou měl v kapse.

Slunce stálo vysoko nad horami, začal znovu. Po obloze táhla těžká, bouřková mračna. Zoufalé bečení ovcí...

Opravdu, v dálce se pásly ovce. Tvůrce s úsměvem poznamenal na horní okraj: "Bečení ovcí." Poškrábal se propiskou

na skrání. Něco mu to říkalo. Vymyslel snad už někdo povídku s tímto názvem?

"Kurva," zaklel. "Jakými to tvůrčími mukami trpím..." rozlítostnil se. "Avšak mužně se jim postavím, přestože problémy, se kterými bojuji, jsou příšerné. Ale musím si nějak vydělat na dovolenou."

Vytáhl z batohu lahvičku "posilňovače" a bez ohledu na tragický osud několika kultovních spisovatelů si řádně lokl. Inspirace se vrátila. Uchopil věrného watermana.

Na travu pastviny padl zlověstný stín nedalekého štítu. V předvečerním tichu bylo slyšet jen vytí vlků.

Na okamžik zaváhal.

Vytáhl z batohu příruční encyklopedii horské přírody a spěšně listoval.

"Sakra," rozzlobil se.

Vlci jsou noční zvířata a tudíž ve dne nevyjí. Několik dlouhých minut trávil nabytou informací. Lokl si posilňovače a inspirace se opět probírala z dřímoty.

Vlci znenadání probuzení ve svých doupatech zastříhali ušima a smutně zavyli na měsíc, napsal.

Něco mu neštymovalo. Přečetl si text od začátku. Opravdu, předchozí věta byla o slunci. Řešení tohoto fabulačního problému momentálně přerůstalo jeho intelektuální možnosti.

"Lidi si nedokážou představit, jak makám," zabručel. "Připadá jim, že napsat knihu nic není, jen se luskně a hotovo. A mezitím..." znehybněl, aby nezaplašil múzu.

Mezitím, zapsal na list.

Báječné slovo, otevírá nové tvůrčí možnosti. Ale jak s tímto fantem naložit? Nečekaně jeho citlivý čich zasáhl nějaký příšerný puch. Něco tu smrdělo, buď mršina nebo nádražní záchod.

Hory zalil příšerný puch, zapsal Grafoman nadšeně další větu.

Nemá změnit název povídky na "Smrad ovcí" nebo "Praní ovcí"? Hm, jedná se opravdu o praní? Víc se nabízel výraz na "s"...

Chtěl se otočit, aby zjistil, co tak páchne, ale nečekaně ho do hlavy praštila chlupatá pěst.

##

"Tak můžete baštit." Jakub Vandrovec postavil před kámoše flašku a něco k zakousnutí.

Chapadla v rosolu vypadala velice lákavě, jako z čínské restaurace. Semen a Josef usedli ke stolu, nalili si do sklínek kalnou samohonku a na talíře si naložili exotické jídlo.

"Jakube, kde jsi vyhrabal takovou chobotnici?" zeptal se starý kozák. "V našem rybníku přece nic takového není."

"Seděla ve studni a tvrdila, že se jmenuje Ktulu," vysvětlil.

O tom, kolik času mu zabralo vylovení všech chapadel, která utrhly výbuch granátu, se nezmínil. Proč taky?

"Mezi námi, už hodně dlouho jsme nebyli na dovolené," poznamenal Semen. "Uplynul celý rok. Vzpomínáte si, jak to bylo fajn odírat turisty?"

"Hra," zamručel Jakub. "Konec konců, někam by se vyjet dalo. K moři nebo na Ukrajinu."

"V Čechách prý je laciná slivovice," poznamenal Josef. "Mělo by se to prověřit. Ani rum nedělají špatný."

"Je rozhodnuto," uhodil exorcista do stolu. "Zítřka vyrazíme na dovolenou. Je třeba zajistit dopravu. Já se postarám o pití na cestu... A teď naplánujeme, kam pojedeme."

Přinesl z půdy starý školní atlas. Otevřel ho na mapě Polského království.

"My zděs," ťukl Semen prstem doprostřed chelmské gubernie. "Pojedeme přes Novoalexandrovsk, Ivanohrad..."

"Tedy Pulawy a Deblin," opravil ho Josef. "Za osmdesát let ses mohl něco naučit."

"Nehádejte se," mírnil je Jakub. "Pojedeme jinam. Hory bývají na mapě hlavně dole," zazněla mu v mozku bolestivou ozvěnou vzpomínka ze školy

"Fakticky," přikývl Josef. "Pojedeme na Zamošč, a sakra, tady je hranice... Musíme si vzít pasy."

"Ty jsi ale pitomec," zvolal kozák. "Ta hranice tam není už osmdesát let. To ses mohl naučit," napodobil kámoše.

"Nemáš nějakou novější mapu?"

Hospodář se poškrábal na hlavě.

"Něco najdu," slíbil a zmizel na půdě. Shora dolehly zvuky šoupání a převrácení nějakých beden. Konečně exorcista slezl po žebříku.

"Tady," ukázal knihu. "Nechal mi ji vnuk. Uvnitř je mapa."

"Středozeď," přelabikoval Semen. "Hele, to asi nebude Polsko. I když jména zní podobně..."

"Zřejmě nějaká slovanská země," usoudil Josef.

"Ale když jsou hory na jihu, nač potřebujeme mapu? Vezmeme kompas a hotovo."

Po několika doušcích dospěli k závěru, že má pravdu.

##

Když se Velký Grafoman na louce probral, slunce se už chýlilo k západu. Hrozně ho bolela hlava. Chvilí přemítal, proč je k čertu mokřý. Druhé vědro vody mu pomohlo ke vzpamatování.

"Kde mas naše haky?" uslyšel dotaz.

Otevřel oči a okamžitě je zase prozíravě zavřel. Stáli nad ním tři chlapi. Podle oblečení místní horalé.

Další kbelík vody ho donutil oči otevřít. Horalé drželi v rukou čakany, ne ty z obchodu se suvenýry, ale opravdické. Byly nabroušené a zuby naznačovaly, že je majitelé používají často a se značnou praxí.

"Co jsou to haky?"

"Penízky," vysvětlil nejmenší.

"Vy jste zbojníci?" zaradoval se Grafoman.

Bože, to je námět na povídku, pokud ovšem toto setkání přežije. Prozatím to tak nevypadalo. Horalé ho zřejmě toužili rozsekat na kousičky.

"My nezbijame!" houkl nejvyšší. "Zaplatíš vodškodovani."
"Odškodnění?" Grafoman teprve teď zahlédl svou peněženku. Vyprázdněná se válela na zemi, použité norské telefonní karty, které šikovně předstíraly kreditní, ležely na kamení.
"Sežrals nám tři vovečky," vysvětlil prostřední, "a včel musíš zaplatit."
Grafoman napjal paměť. Žádné ovce nejedl.
"To není možné," odvětil. "Tři naráz bych ani nedokázal sníst."
"Dobře muvi," broukl nejmenší.
"A co je tohle?" Grafoman následoval pohledem gesto jeho společníka. Vedle hromady kamení dohasínalo velké ohniště. Mezi uhlíky se válely ohlodané kosti a láhev.
"Proboha," vyjekl a ohmatal si kapsy.
Tušení se potvrdilo - byla to jeho placatice. Vyskočil a přiběhl k ohni. Láhev byla bohužel úplně prázdná. Zahraniční obsah, speciálně dovezený kamarádem ze Skotska, někdo vychlemtal. Při tom pohledu se Grafoman srdceryvně rozplakal.
"To nebude jeho robota," pronesl nejvyšší horal.
Pisálek najednou ztuhl. Užasle zíral na stopu ve stydnoucím popeli.
"Podívejte se, pánové," přivolal horaly.
Na okraji ohniště byl otisk chodidla. Ale jakého!
"Joj! Velkost nejmeněj 15," vytřeštil nejvyšší horal oči. "V našem okolí takový není."

Získat dopravu předpokládá jistou hotovost. Všichni tři přátelé jednomyslně usoudili, že nemá cenu rozhazovat peníze, protože po dojezdu na místo je budou potřebovat k tomu, aby se pobavili. Problém dopravy tedy vyřešili sami. Ráno se na silnici z Vojslavic na jih objevila zajímavá ekvipáž. Vpředu na rezavé motorce značky Junák jel Josef. K zadnímu nárazníku jednostopého vozidla byla připevněna oj pojízdné klece, kterou se obvykle vozí na trh telata.
Podlahu měla pečlivě spláchnutou hadicí a vyloženou čerstvou slámou. Před pálícími slunečními paprsky ji stínil přidrátovaný kus plechu ze secího stroje. V přívěsu byl plastový soudek pálenky, dva batohy jídla, Semen a Jakub. Pohodlně rozvalení na slámě hltali očima ubíhající za okny... tedy ubíhající krajinu. Okolí postupně kopcovatělo. Jakub jako obvykle myslel na Marininu kundu a přepočítával přitom zelené tabletky ukrajinské viagry, Semen studoval výtisk norem ISO pro země střední Evropy, který měl 1400 stran. Šlohl jej jeho vnuk, zaměstnaný v parlamentní kanceláři.
"K čemu ti budou ty čmáranice?" zeptal se exorcista.
Dokončil počítání tabletek a nasypal je do skleničky.
"To je velice cenná kniha," odvětil Semen. "Plod inspirace byrokratického myšlení bandy tisíce prohnanych ouřadů..."
Po tomto vysvětlení Vandrovec ztratil zájem. Neoprávněně.
Směřovali přibližně na Rešov, když jejich vozidlo najednou předjel policejní vůz. Policista zamával plácačkou. Josef jemně zabrzdil.
"Uf," přikryl Jakub spěšně soudeček kusem hadru.
Semen klidně vylezl k klece a zamířil k policistům.
"Řidičák i papíry na motorku jsou v pořádku," vrátil policista staříkovi doklady. "Ovšem vozit lidi v kleci, zejména na hlavních silnicích, je zakázáno. Bude pokuta."
"Jestli můžu..." promluvil Semen a otevřel knihu norem na straně 867. "Naše vozidlo odpovídá evropským normám ISO 2000. Podívejte se. Pneumatiky podle předpisu, specifikace oceli použité na oj souhlasí, specifikace plechu a laku na karosérii," ukázal a rezavý plech, "také."
"Jak víte, že souhlasí?" podivil se policista. "Od oka je vidět, že je to šrot."
"Od oka sedlák v nemocnici umřel," citoval kozák lidové přísloví. "Pokud nevěříte, prozkoumejte laboratorně použité komponenty. Jenže obsah chromu," zasmušil se, "bude třeba ověřit na Západě, protože my nemáme potřebné analytické metody..."
"É," pronesl odborně policista.
"A pokud se jedná o vás..." Semen na něho starostlivě pohlédl a otevřel knihu na jiném místě. "Evropské normy požadují, aby pracovníci uniformovaných služeb měřili od 178 do 188 centimetrů... Vyrůstli jste nějak moc... Podrážky máte doufám protiskluzné?" uchopil policistu za nohu, zvedl ji ze země a prohlédl botu zespodu. "Možná jsou, ale chybí označení normy," konstatoval smutně. "Zbraň je promazána přípravkem WX 473?"
"Ano," prohlásil policista triumfálně.
"Chyba," zavrtěl kozák hlavou. "To je zimní mazadlo, v létě se musí používat jiné... Vidím, že ani nápisy na autě nejsou zhotovené správným lakem. Jste vůbec opravdový policista?"
"Jistě. Dokonce mám tady nedaleko stanici."
"Rád si ji prohlédnu," usmál se jízlivě.
"Tak dobře, jděte za mnou," prskl policista.
Za deset minut vešli do stanice.
"Poslyšte, hoši, tady ten chlápek tvrdí, že jsem falešný," otočil se polda ke kolegům.
"No tohle," vstal okrskář. "Děláte si srandu? Praporčík Tomaščuk má být falešný policista?"
"Stejně jako vy všichni," rozhlédl se Semen. "Celá tato stanice je fingovaná. Chystáte past na tiráky?"
"Cože?" podivil se okrskář.
"Přece vidím. Dlaždičky na podlaze musí být hladké, aby se daly snadno opláchnout vodou. A spáry mezi nimi musí být silikonové."
"Prdlajs," vyprskl velitel. "Hned to dokážu." Vyndal ze stolu stejný svazek a chvíli listoval. "Tady. Veřejná budova s

větším provozem. Podlaha musí mít protiskluzné dlaždičky."

"Policejní stanice jsou z této kategorie vyloučeny." Semen otevřel svou knihu na jiné stránce. "Místa preventivního zadržení, hladké dlaždičky z důvodu snadného udržování čistoty."

Okrskář dlouze studoval předpis. "Já se na to," zabručel.

"A ještě něco," houkl Semen. "Vaše dveře neodpovídají normám ISO v oblasti protipožárních předpisů."

"Cože?"

"Podívejte se na stranu 459: musí se otevírat ven." Policista s ním po chvíli zkroušeně souhlasil. "Obávám se, že to budu muset nahlásit na patřičných místech," vzdychl Semen. "Tak výrazné porušení evropských norem, navíc ve vládní instituci..."

Po chvíli kozák spokojeně opustil stanici a usedl do klece.

"Jedeme," pokynul Josefovi.

"Dal jsi jim velký úplatek, aby nás pustili?" zeptal se Jakub.

"Nejenže nedal, ale dostal," ukázal Semen stovku.

"Jakým zázrakem?" žasl exorcista.

"Je třeba umět číst," blýskl Semen zlatými zuby.

Exorcista frkl. Neměl rád, když se přítel vytahoval svou učeností.

##

"Hej!" přitukli si nad stolem.

Velký Grafoman a jeho tři horalští kumpáni zalili hrdla pivem.

"Živý yetti je kšeft, který nám může vynést pořádný balík," pokračoval návštěvník v řeči. "Za prvé muzeum. Hlavním exponátem bude pochopitelně vycpaný exemplář. K tomu otisky nohou, kamenné nástroje, které vyrobili..."

"Čuj, a jak oni robja nástroje?" staral se Jára.

"Menší švindl neuškodí," přerušil ho spisovatel. "Koupíme je od archeologů. K tomu samozřejmě fotografie jejich stop..." zamyslel se. "Hm, bude potřebí udělat hodně neobvyklých snímků. Musíte mi pomoci. Víte, samotné pojidání ovčí návštěvníkem dostatečně neotřese. Chce to něco drastičtějšího," luskl prsty. "Už vím. Dohasínající ohniště a v popelu lidské kosti."

"Dobře můvím," zaradoval se Fráňa.

"Ty, ale odkad ich zebereme?" zamyslel se Macek.

"Půjčme si ve škole kostru," navrhl návštěvník. "Teď jsou prázdniny, nepotřebují ji. Můžeme s ní nasekat spoustu fotek."

Nalili mu.

"Bude to chtít výstřižky z novin, jako že tady řadí už sto let. Tiskárnu mám, novinová písmena udělí počítač, jenom patřičný papír..."

"Na staré noviny musá byt žluté," zneklidněl Jára.

"Žádný problém. Namočíme ho do silného čaje. A k tomu nějaké haraburdí. Rozbitý sud, který prý zničil, přelomené lyže, k nim se napiše, že je to jediné, co zbylo po turistovi... Do jedné dáme starou botu, ze které bude trčet zlomená kost, jako že kousek nohy zůstal..."

"A odkad ju zebereme?"

"Třeba z ovce. Zavřeme ji do vitríny, nikomu to nedojde."

"Pravda, pravda..."

"A z makulatury musíme vyhrabat svazek Leninových spisů. Dodělá se jedna stránka, na které bude Lenin popisovat setkání s yettim."

"Poznají, že je to somarina," staral se Fráňa.

"Kdepak, kdo dneska čte Lenina? Tak budeme mít, řekněme, historický důkaz. A posadíme tam několik zasvěcených ženských. Ať napíšu vzpomínky, že před léty viděly..."

"Hej, ten to má svinsky dobré přemýšlené," příkyvoval Macek. "Včil to nejdůležitější. Jak se rozdělíme?"

Velký Grafoman předstíral překvapení, přestože na to myslel celou dobu.

"Musí se postavit muzeum," řekl. "Vy jako horalé se vyznáte v tesařině."

Příkývli, ale zatvářili se ustaraně.

"Památky zhotovíme společně. Jak jsem řekl, menší švindl neuškodí. Přidáme pár regionálních památek, takže dostaneme dotaci," blýskl se dalším nápadem.

Tři společníci vytřeštili oči.

"To ide?" žasl Jára.

"Jistě. Povinností samosprávy je udržovat kulturní instituce. Musí poskytnout dvě pracovní místa. Ty rozdělíme na čtyři poloviční. Tak budeme zaměstnáni všichni... Výnos ze vstupného nebude vysoký, ale půdu kolem muzea pronajmeme."

"Na co?" zíral Fráňa.

"Na stánky se suvenýry," vysvětloval Grafoman. "Prodej piva, šašliky. Každý se bude chtít na nás přiživit, ale my budeme tichými společníky. Tak se nemusí nic dělat a peníze se sypou."

"Hu, dobře říká, nalejte mu eště..."

##

"Ach, hory," vzdychl roztouženě Jakub. "Horalky s copy, slivovička, skopový šašliky, noční tance s nahýma holkama na horských loukách..."

"Prdlajs," mávl Semen rukou.

"Copak, nesmí se snít?" Exorcista si nabral ze soudku a vypil další dávku pálenky.

"Ale jo, jo," ozval se Josef, který se vrtal v motoru. "A sakra..."

V ruce mu zůstal zlomený píst.

"Tak holt nepojedeme," prohlásil filozoficky Jakub. "Ledaže získáme nějakou dopravu," jeho pohled přešel obzor a zastavil se na příjízďejícím audi. Vytáhl z batohu transparent zhotovený z prostěradla a pověsil ho na klec. Nyní zbývalo jen čekat, až se vůz přiblíží na potřebnou vzdálenost.

Oba cestující v audině otevřeli údivem ústa při pohledu na heslo:

"Jenom hloupí č...ci nosí adidasy."

"Hele," šlápl Drtič na brzdu. "Někdo tady uráží naše oblečení."

"Prdneme jim jednu," navrhl Bejsból.

Vystoupili. Když je Jakub uviděl, zašpuntoval placatci. Vypadalo to na rvačku a škoda každé kapky, která by se vylila.

"Slušný voziček," řekl exorcista Semenovi. "Motor má v kufru."

"Co s ním?" ukázal starý kozák na dva vazouny, kteří právě vytahovali z vozu baseballové pátky. "Nějací sportovci?"

"To je fuk. Hele, vy dva," otočil se ke skinům, "potřebujeme váš auták."

Drtič zařval a prudce mávl pátkou. Vandrovec se nijak nevzrušil. Popadl přilétající pátku a lehce ji sevřel. Třísky se rozlétly na všechny strany. Viagra dokáže zázraky... Popadl překvapeného vazouna, zatočil s ním nad hlavou a hodil ho do pankejtů. Ohlédl se po druhém, ale ten už prchal jako zajíc.

Tři přátelé naložili do kufru soudek s pálenkou.

"Co uděláme s motorkou?" zeptal se Semen.

Josef jen mávl rukou.

"Starý krám se rozsypal, ať jde k čertu..."

Nasedli a vyrazili. Semen zapnul klimatizaci, Jakub se věnoval bedničce piva uložené na zadním sedadle.

Ach, ta dovolená...

###

Zanedlouho spatřili zájezdní hostinec. Byla to hezká roubenka.

Pokoje s koupelnami - hlásala vývěska. Bravurně zaparkovali a zašli do lokálu. Bylo tu dost prázdně, usedli tedy ke stolku. Starý kozák uchoopil jídelní lístek. Ihned se objevila číšnice.

"Tříkrát bramborák po zbojnicku," objednal, "a pivo k tomu." Za několik minut před nimi stály talíře s kouřícím jídlem a orosené půllitry. Přitukli si a svažili hrdla mocnými doušky.

"Docela nám to cestování jde," pochvaloval si Jakub, "nezůstaneme tady? Je tu fajn."

"Ne," zavrtěl Josef hlavou, "jedeme do hor. Muži by neměli měnit názor v půli cesty."

"To je fakt," zastyděl se Vandrovec.

Dojedli a šli do pokoje. Tři postele, koupelna - luxus. Svalili se na lůžka v botách. Jakub upil z placatice.

"Svět není špatný," konstatoval.

V tom okamžiku před hospodou někdo vypálil dávku z kalašnikova. Semen povytáhl obočí, ale ani je nestačil spustit, když dveře rozrazil silný kopanec a stanuli v nich tři skini.

"Tak co, frajeři?" zařval Bejsból.

"Máš špatnou bundu," řekl klidně Semen. "Vietnamský padělek," otevřel svazek na patřičné stránce. "Pruhované bundy musí mít pruhy ve vzdálenostech 8 mm, a jak vidím, tady je méně. Ostatně to můžeme hned ověřit," vytáhl z kapsy šupleru.

Vetřelec si jeho slov nevšímal.

"Rambo vás postřílí jako kačeny," slíbil.

Jakub si cvakl ještě jednou.

"Nevypadá na to, že to dokáže," prohlásil. "A určitě střílí z kalacha hůř než já."

"Neser, dědku!" urazil se hromotluk. "Střílím nejlíp z celé mafie."

"A dokážeš prostřelit tři jablka jednou kulkou?" ušklíbl se pohrdavě Vandrovec.

Silák chvíli počítal na prstech.

"To... přece nejde," vykoktal. "Dvě budou chybět."

"Dobrý odborník, takový jako já, tento problém zvládne."

"Hovno, nevěřím."

"Uděláme to tak. Když se mi to nepodaří, smíte mě zabít, v opačném případě nás pustíte."

"Tak jo," přikývl oholenou hlavou Drtič.

Vyšli na dvůr. Jakub postavil všechny tři na střechu garáže. Každému položil na oholenou hlavu jablko.

"Kurva, chlape, to není možné," škrábal se Semen na hlavě. "Kdyby stáli za sebou, možná by to šlo, ale tak... To přece nejde!"

"Hned uvidíš."

Exorcista mrkl na vyděšenou číšnici, která pozorovala událost oknem. Odjistil samopal a vpálil do nepřátel pořádnou dávku. Vystřílel celý zásobník.

"Ty svině, švindlovali!" zablábolil dohasínající Rambo.

"Omlouvám se, samopal se zasekl," usmál se zářivě Jakub. "Skoč pro lopaty," kývl na Josefa. "Musíme hajzlíky zakopat."

Promárnili touto sympatickou prací půl noci. Samozřejmě by jim to šlo mnohem rychleji, ale Semen vrčel, že pruhy sice podle předpisu nebyly, přesto hrob musí být hluboký podle norem ISO...

###

Velký Grafoman se vzpamatoval v pastýřské salaši. Ležel na zemi. Kalhoty měl spuštěné ke kolenům, kolem se válely chumáče ovčí srsti. Trochu se mu jí přilepilo i v ohanbí.

"To sem s ovci?" užasl.

"No, bělo fajn kino," zahihňal se Jára. "Jako americká videokazeta... Škoda, že sme neměli kameru, a když ste jí povídal o evoluci a Lamarckově teorii, to bylo vončo."

"No nic," natáhl si Grafoman kalhoty. "Kolik je hodin?"

Hrozně ho bolela hlava.

"Bude poledně," odpověděl Fráňa. "Ked sme skončili lov, byly tři."

"Musíme chytit yettiho."

Grafoman se pokusil vstát a svalil se.

"Dajte mu napít!" přikázal Macek. "Buď ho to zabije lebo postaví na nohy."

Postavilo. Návštěvník si ovázal bolavou hlavu mokrým hadrem. Smetli ze stolu nůžky na vlnu, kastrovací kleště i další krámy a rozložili mapu.

"Tady bude muzeum, tady palenica a tady sme my," ukázal Jára. "A tady sme vas našli."

"Hm. Pokud vím, yetti žije na ledovcích a nechává skalpy tibetským mnichům," podrbal se měšťan na hlavě. "Je tu nějaký ledovec?"

"Na Kriváňi trochu sněhu bude, ale to je padesát kilometrů," vysvětlil Macek.

"Krucí... A nežijí tady náhodou tibetští mniši?"

"Ve Varšavě sme také viděli. Jeden se obsmřdal i tady, ale dostal na papulu a odešel... Viděli sme enem zadek."

"Moment," poklepal Grafoman prstem na mapu, "tady je vyznačená jeskyně."

"Mamě takú maličkú jaskyňu," potvrdil Jára, "za Hitlera sa tam skovával tata."

"On byl partyzán?" Pisálek zavětril námět na román.

"Ale de. Pálil, tak sa musel skovat."

"Myslím, že tak velké zvíře, jako je yetti, musí někde prospat den, aby v noci vyrazil na lov."

Macek se poškrábal na hlavě. "Ibaže vás, panáčku, něco buchlo a zežralo ovce za dňa."

"Hm. Tím líp. Určitě se vrací do své jeskyně večer. Schováme se uvnitř a připravíme past," zamnul nadšeně rukama.

###

Audi zdolávalo další kilometry. Vzadu vesele šplouchal soudek se samohonkou. Jakub se rozvaloval na zadním sedadle a každou chvíli ucucnul z umělohmotné trubičky, která vedla do kufru. Zánovní kalhoty, které strhl z Drtiče předtím, než ho zakopali, blýskaly svými proužky. U pasu se mu pohupoval mobil. Vyndali z něj kartu, aby je nikdo nemohl zaměřit. Semen žbrblal, že kryt mobilu neodpovídá jakési normě, ale jeho kyďu si nijak nevšímal. Okolí bylo pořád kopcovitější. Ech, dovolená.

###

Velký Grafoman s doprovodem horalů stanul u vchodu jeskyně.

"Budiž," rozhodl. "Vlezeme dovnitř a připravíme past."

Vytáhli z kapes baterky a směle vlezli do temné díry. Dno pokrýval nános bahna. Ze ztuhlé hlíny trčely střepy lahví. V koutě se povalovaly ohlodané kosti, stará matrace a nějaké hadry.

"Jak urobíme tú past?" zeptal se Jára. "Chcelo by to takú kletku, co padá zvrchu. Tak ho chytíme živého."

"K čemu bude živý yetti?" pokrčil rameny Fráňa. "Do muzea patří vycpaný."

"Hm," zamyslel se Macek. "Trebars by živého chcelo vidět víc lidí."

"To je možné," přikývl Grafoman, "ale udržovat živého znamená značné obtíže. Za prvé ho bude třeba krmit. A nevím, kolik těch ovčí máte. Za druhé je třeba hlídat, aby neutekl, za třetí může Spolek na ochranu zvířat dorážet... Dá se říct, že vycpaný tolik neobtěžuje. Bouchnu ho ze vzduchovky a hotovo."

"Ze vzduchovky?" zneklidněl Jára. "To ide?"

Spisovatel vytrhl od pasu pistoli.

"Na náboje CO₂," pochlubil se. "Úst'ová rychlost 190 metrů za sekundu..."

V tom okamžiku světlou skvrnu vchodu zakryl stín. Bylo obtížné rozeznat detaily, ale mohutná příkřená postava hovořila jasně.

"Krucinál," vyjekl Macek. "Skutečný yetti."

"Zdrháme," rozhlédl se vyděšeně Fráňa.

Pouze Grafoman si zachoval chladnou hlavu. Namířil na netvora a stiskl spoušť. Kohoutek se kousek posunul a zastavil.

"Musím odjít," vzpomněl si majitel zbraně. Nahmatl potmě pojistku a posunul ji.

"Co vy tady?" zařval yetti.

Spisovatel vypálil. Typické tlesknutí uvolněného plynu v těsné jeskyni zaznělo skoro jako výstřel. V každém případě velice odborně. Mačkal spoušť, dokud nenapočítal dvacet výstřelů. Po každém zásahu yetti ucouvl a zaskučel. Něco však nehrálo. Grafoman si myslel, že už po prvním výstřelu netvor padne mrtvý. Ale mezitím...

###

...mezitím Jakub s přáteli zaparkovali audinu u zákruhy horského potoka. Na malé loučce bylo místo přesně pro stan. Rozložitě smrky vrhaly na tábořiště příjemný stín. Z kufru vykutáleli soudek s pálenkou a rozestavili lehátka.

"Nějak mě ta nečinnost nudí," prohlásil Jakub po hodině lenošení. "Podpálíme něco nebo někoho zrychtujeme. A což

tak zaskočit do hospody a vyvolat rvačičku?"

"Jinými slovy preferuješ aktivní odpočinek," rozhodl Semen.

"Cože!?"

##

Velký Grafoman se probral v koutě jeskyně. Ve vzduchu se vznášela příjemná vůně grilovaného masa.

"Oběd?" podivil se.

"Oběd," prskl Fráňa, ležící vedle. "Oni nam zrovna dají oběd..." odplivl si. "A tys nas do toho dostal..."

"To není jeho vina," vzdychl ve tmě Jára. "Pomýlil sa... Radši něco rychle vymyslíme, lebo bude zle."

V šeru se dalo rozeznat jen málo. Všichni čtyři byli svázaní jako otepi provazy ze samovazu.

"Co se vlastně stalo?" zeptal se Grafoman vyděšeně.

"Ked's trefil toho opičáka pistolkou, asi sa nasral, protože zareval. A tu zůutra vyskočili ešte dvě."

"Zevnitř?"

"Je tu ešte jedna komora," vysvětlil Macek, "zapomněl sem na ňu. Asi tam seděli."

"Yettiové?"

"Co já vim, jestli yetti," zavrčel Fráňa. "Aj keď huby na to majú."

"Nevypravaj," rozčilil se Jára. "Snáď's viděl skutečného yettiho, že porovnávaš..."

V tu chvíli vstoupil do jeskyně nestvůrný jedinec. Zamračil se na svázané zajatce a pochmurně vycenil křivé zuby.

"Pithecantropus erectus," identifikoval Grafoman.

Kdysi ho vyhodili ze studií archeologie.

"Ale jaký erektus," pohlédl Fráňa na přirození domnělého yettiho. "Potřebuje viagru."

Tvor zlostně frkl a odešel.

"Co ty o tem víš?" šťouchl Jára spisovatele do žeber. "Co je s tym erekca?"

"To byli opolidé nazvaní podle toho, že chodili vzpřímeně," vysvětlil. "K čertu, to bude do muzea ještě lepší exponát než yetti. A lebky určitě rádi koupí američtí sběratelé..."

"Sběratelé asi kupjá naše lebky," zamračil se horal. "Muv, co o nich víš."

"Žili v hordách, lovili zvěř, znali oheň a praktikovali kanibalismus."

"Krucinál, to sem věděl," zneklidněl Macek. "Hned mja to napadlo, jak sem to uviděl."

"Co jsi uviděl?"

"Toto," ukázal na kovové tyče se zaostřenými konci, které stály u stěny.

"To není jejich, oni železo neznali," uklidnil ho Grafoman.

V tu chvíli vstoupil do jeskyně výjimečně velký jedinec. V zubech měl čvaňháka, přes rameno přehozený kalašnikov.

"Ty," otočil se ke spisovateli. "Takovou hračkou můžeš střílet do plechovek a ne do nás," vycenil žluté zuby. "A ty vaše ovce jsou hubené," otočil se k zírajícím horalům, "ale jako zákusek ujdou. Chcete vyváznout živí?"

Energicky přikývli.

"Uděláme to tak: jednoho pustíme, ostatní zůstanou jako rukojmí. Když sežene soudek pálenky, pustíme vás..."

"Kdo půjde?" pohlédl Fráňa na svázané spolence.

"Tenhle vypadá nejinteligentněji," šťouchnul opočlověk spisovatele prstem do hrudi. "Máš na to dvě hodiny. Když se nevrátíš včas, kámoši poputují na gril..."

"Ale já nevím, kde se tady dá koupit... a neunesu jej. A neznám krajinu!" zakvílel Grafoman.

"Když ne, tak ne," pohlédl opočlověk výmluvně na tyče. "Naděláme z vás šašlíky hned."

"Tak to aspoň zkus, hrome!" zařval Jára.

Rozvázaný Grafoman vyšel před jeskyni. Několik opičáků už chystalo chrastí. Při pohledu na něj se usmáli tak, že mu přeběhl mráz po zádech. Rozběhl se přes louku. Když doběhl mezi stromy, zpomalil.

"Hovno," zavrčel. "Než doběhnu do vesnice, uplyne půldruhé hodiny. A ještě musím vyhledat krám. Nestihnu to, ani kdybych se posral. Ani nemá cenu to zkoušet. Škoda jich, byli milí i napít dali, a teď je sežerou opičáci... Ledaže bych ve vesnici zaběhl na stanici a vrátil se s poldama... Jenže mi nikdo neuvěří."

Otráveně kráčel lesem.

"Nakonec je dobře, že jsem se z toho vymotal..."

Nečekaně došel na okraj rokle. Dole tekla říčka, na šterku stálo nové audi. V lehátkách spali hlubokým spánkem opilců tři trhani. Grafoman sestoupil dolů. Velký plastový soudek, kolem sklínky od hořčice... Zvedl víko. Vůně samohonky ho skoro porazila. Pohlédl na hodinky. Jedna pětáctýřicet.

"Zázrak," zašeptal, "zachráním kámoše."

Pečlivě připevnil víko a pracně soudek převalil. Šedesát litrů jako když vyšije... Vytlačil jej nahoru a kutálel po pěšině k jeskyni. Když dorazil na místo, měl ještě skoro hodinu rezervu.

"Zvládl's to," pochválil ho pithecantrop. "Jak jsem slíbil, pustím vás."

Celá čtveřice uháněla k lesu jako zajáci.

"Jak sa ti to podařilo?" zeptal se Jára. "Aj keďys došel do dediny, stejně nevíš, kde pítí prodávajú."

"Šlohl jsem to jedněm frajerům v lese," pochlubil se spisovatel. "A teď se musíme zamyslet nad naším muzeem."

"To znamená..."

"Přece jim neodpustíme, co s námi dělali," málem se urazil. "Musíme získat zbraně, tu holotu postřílet, nakonzervovat, vycpat... Nebo..." přimhouřil oči, "uspat, strčit do klecí a ukazovat za peníze."

"Dobré říká," zaradoval se Jára. "Mam strýca policajta, trebárs nám pošče trocha plynu?"

Vydali se lesem do vesnice.

##

Vůdce pithecanthropů obratně sundal víko soudku. Nalil si plnou sklínku, přiložil k ústům a ztuhl.
"Jakub Vandrovec," identifikoval původce samohonky. "To je léčka!"
Celá horda vyskočila. Sáhli pod slavníky a kůže a namířili zbraně na vchod do jeskyně. Vůdce zlostně převalil soudek.
"Určitě je otrávený," uplivil si.
"Co uděláme?" zeptal se jeden soukmenovec. "Budeme se bránit nebo utečeme? Je nás hodně."
"A když zase hodí granát?" odsekl šéf. "Dva na hlídku pozorovat les, ostatní po jednom pryč..."
Prchali v řadě za sebou, očima stříleli na všechny strany. Dva kilometry od jeskyně stál v hájku jejich vůz. Vůdce je gestem zadržel a ověřil, jestli není vůz podminovaný. Bylo to zvláštní, ale Jakub zřejmě jejich nákladňák přehlédl.
Ulehčeně vydechl.
"Nasedat, rychle!"
Za patnáct minut se už celá tlupa mačkala v bezpečí pod plachtou staré tatrovky.
"Dovolené se nám zachtělo," prskl jeden z nich. "Radši se vrátíme domů."
Po sto kilometrech si vůdce hordy s úlevou oddechl.
"Zase jsme přežili..." zabručel. "Směr Dubinka."

Jakub se probudil na lehátku a podvědomě sáhl sklínkou do soudku se samohonkou. Bohužel narazil na prázdnotu.
"Postavil jsem ho na druhou stranu," vydedukoval a sáhl vlevo. Zase jen do vzduchu. Otevřel oči a rozhlédl se, potom roklí naplnilo divoké zakvílení.
Kámoši vyskočili z lehátek.
"Nějací čuráci nám šlohlí soudek s pálenkou!!!" ječel Jakub.
Semen sáhl na brázdu, kterou zanechala kutálející se nádoba.
"Stopa je ještě čerstvá," zhodnotil. "60 litrů je hodně. Daleko neutekli. Chytíme je."
Tři staříci ubíhali lesem indiánským krokem. Za půl hodiny dorazili k jeskyni.
"Soudek je tu," pohlédl exorcista na svůj majetek, "jenže chlast vyžahli..."
Kopl do plastu, který zaduněl.
Josef opatrně přelil do láhve zbytek. I půl litru se šikne...
"Hele, byli tady naši," studoval Semen obrázky mamutů na stěně, zhotovené sprejem. "Ti opičáci z Dubinky."
"Prdlajs," vyprskl Jakub. "Kde by se tady vzali?"
"Třeba přijeli na dovolenou."
V tom okamžiku něco zasyčelo a jeskyni zaplnila klubka mléčné mlhy.
"Poldové," identifikoval Jakub posledním záchvěvem vědomí chemické složení plynu. Potom ztratili vědomí.

Velký Grafoman uzavřel kohoutek a nahlédl do díry.
"Vyřízeno," prohlásil spokojeně. "Spí." Vytáhli kořist na denní světlo.
"Kuš," zaklel Jára. "Vůbec se yetti nepodobají."
"Fakticky," zamračil se Grafoman. "Nespletli jsme si jeskyni?"
"A proč by," začal Fráňa. "Mám v chalupě tři kože ledových medvědu z doby, kdy sem v Zakopaným fotil turistů...
Prezlečeme ich."
"To nezní špatně," přidal se Macek, "ale až sa proberu, vyzlečú sa."
"Přilepíme ich alkaprenem. Mám půl sudu..."

Jakub se probral v kleci. Bylo mu nějak horko. Pohlédl na ruce a zjistil, že na nich má bílé, zcuchané chlupy. Také kámoši se probírali. Za silnými ocelovými tyčemi se tlačili lidé.
"Nějaký trh?" podivil se Semen.
"Prdlajs," prskl třetí medvěd Josefovým hlasem. "To se nám určitě zdá."
"Tady vidíte troch skutečných yetti," oslovil Jára bače shromážděné na tržišti. "Za flašku urobjá kotrmelce."
Nechal oběhnout klobouk a když se zaplnil drobnými, podal Jakubovi skrz mříž lahvičku slivovice.
"Kotrmelce?" podivil se exorcista. "Debilní sen."
"Sen nebo ne, napijeme se," navrhl Semen. Bleskem vyprázdnili láhev a pak k potěšení čumilů opravdu něco předvedli.
Následovala další flaška. A banány k zajedení. Potom usnuli.
"Není to špatné. Sto dvacet zlotých za několik hodin snadné práce," přepočítal Velký Grafoman sloupek mincí. "Jak je rozdělíme?"
"Publikum dalo sto dvacet, ale na vodku pro exponáty sme dali sto šedesát," ucedil Jára. "Víš, pisálku, nevymyslels to zle, ale nedocenils ekonomickú stránku věci..."
"Fakticky..." Grafoman hodil na stůl chybějících čtyřicet zlotých. Nějak netoužil dostat čakanem do hlavy. "Tak co, sbalíme kšeft?"
"Jo. Nehněvaj sa na nás. Bylo to fajn, ale nevyplatí sa. Dem na pivo..."
"A co ti yettiové?"
"Do rána si pospí. Hodíme ich do kríkopy, mosíme vrátiť kletku..."

Jakub se probral na kraji louky. Trápila ho gigantická kocovina.
"Měl jsem bezva sen," řekl ostatním. "Zdálo se mi, že jsem medvěd, který se předvádí v kleci..."
"Kuš," zavrčel Josef. "Pořád ještě vypadáme jako medvědi..."
Opravdu, důkladně přilepené úbory držely fest.

"To nebyl sen," zamyslel se Semen. "Už vím! To bylo dobrodružství na dovolené!" prohlásil objevitelsky.

Toto vysvětlení se všem velice zalíbilo. "Tak co uděláme?" zeptal se Jakub. "Sundáme to?"

"Najdeme nějaký hrad a budeme strašit turisty," navrhl Semen.

##

Velký Grafoman se spokojeně rozhlédl po nádvoří hradní ruiny. Uvelebil se na podezdívce zasypané studny.

"Ticho a klid," liboval si. "Žádní turisté, žádní yettiové..."

Otevřel sešit a začal pracně čmárat:

Trosky prastaré tvrže zarůstalo ticho neproniknutelné jako křoví...

Škrtl.

"Špatně," zamručel.

...oplétalo ticho husté jako mlha, nadrásal.

"Nebo..."

...měkké jako smetana.

Dopsal větu a olízl konec propisky. Inspirace zmizela. Lokl si kapku posilňovače a pečlivě placatci uzavřel. Najednou odněkud ze zadu dolehla slabá vůně alkaprenu. Nestačil se ani otočit, když ho chlupatá pěst praštila do hlavy.

"Hele, frajer má flašku," zaradoval se Jakub a vykroutil z tvůrčových bezvládných prstů láhev. "Tak co, hoši, napijeme se a obhlédneme trosky, jestli tu není poklad?"

Semen i Josef se pod maskami široce usmáli. Naštěstí už alkapren povoloval...

"A co s ním?" pohlédl starý kozák na ležícího muže.

"Což ho tak obléknout do horalského kroje a zavřít tam," ukázal Josef na zamřížovaný výklenek. "Povíme turistům, že je to opravdický zbojník. Prachy za prohlídku se šiknou..."

"Charošaja idea," zaradoval se Semen. "Konec konců, na dovolenou si musíme nějak vydělat..."

Majstrštyk prťákova učedníka

Jakub Vandrovec nacpal zástrčku do zásuvky a zamyšleně pohlédl na své dílo. Staré holičské křeslo oplétaly neizolované měděné dráty. Od křesla vedl kabel do krabičky s vypínačem, skryté pod stolní deskou.

"A mám elektrické křeslo," zabručel stařík sám k sobě. "Ale proč vlastně?"

Na tuto otázku si nedokázal odpovědět. Prostě to před několika dny s pitím trošku přehnal a měl předtuchu. Předtuchy mívával jednou za několik let a ještě nikdy na tom neprodělal. Tentokrát mu předtucha přikázala zhotovit elektrické křeslo.

"Co nadělám," prohlásil exorcista. "Však se uvidí."

Vypnul proud, otevřel láhev a několikrát si lokl Perly.

##

Nad Vojslavicemi řádila bouře.

Zvláštní bouře. Blesky šlehal z bezmračné oblohy. V hospodě bylo rušno a veselo. Najednou ode dveří zavál chlad.

Dovnitř vstoupil úplně nahý chlap. Měřil dva metry a svaly měl jako kulturista. Zato ptáčka měl docela maličkého. Při tom pohledu se všichni přítomní štamgasti hlasitě rozesmáli.

Vetřelec je přešel pohledem. Elektronický mozek snímal rozměry rozchechtaných domorodců. Bohužel neúspěšně.

Štamgasti byli malí a hubení. Pokus získat oblečení nevyšel. Naháč vyšel před hospodu a obhlédl prázdnou ulici. Stála tu jenom jedna motorka. Muž nasedl a pokusil se nastartovat.

"Semene," řekl lenivě podnapilý hostinský, "ten nudista ti kradе motorku."

Semen odtrhl omámený pohled od pultu. "Na zdraví, stejně daleko nedejete," prohlásil. Motor zakvílel ve vysokých obrátkách. Zahvízdaly pneumatiky a za moment se ozval tupý zvuk srážky s kandelábrem.

"Zablokovala se řídítka," zabrumlal Semen. "A taky brzdy jsou to..."

Hlava mu klesla na stůl a usnul.

##

Jakub užasle zíral na naháče, který vykopl dveře jeho domu a vecpal se dovnitř.

"Sákryš," pohlédl s uznáním na vypěstované svaly. Potom zahlédl maličkého ptáčka a rozesmál se.

"Jakub Vandrovec?" zeptal se kulturista.

"Jo. O co jde?"

"Musím tě zabít." Vetřelec zvedl zrezivělý samopal, kterého se zmocnil v Jakubově kůlně, a stiskl spoušť.

Hlaveň samopalu byla úplně zrezivělá, ovšem ostatní mechanismy jakž takž fungovaly. Závěr vlétl kulturistovi do obličeje a vyrazil mu jedno oko. Z očního důlku zaskvítila jakási červená žárovka.

"Posaď se," ukázal Jakub na křeslo. "Promluvíme si."

Explozí mírně omámený návštěvník poslušně usedl.

"Proč mě chceš zabít?" zeptal se Jakub a nalil do dvou skleniček kořalku.

"Za čtyřicet pět let se tvůj vnuk stane vůdcem lidstva," oznámil návštěvník. "Přišel jsem z budoucnosti. Musím tě zlikvidovat."

Jakub se podrbl na hlavě. "Aha," řekl. "A proč?"

"Abys ho nestačil zplodit. Tedy jeho otce."

Jakubovu vnukovi Matýskovi bylo už deset let, ale exorcista nehodlal vyvádět nahého vetřelce z omylu.

"A kdo jsi ty?" zajímal se stařík.

"Já jsem Terminátor."

Vymítač prošel v paměti všechny známé řemeslníky, ale nedokázal si vzpomenout, že by některý z nich měl jako

učedníka dvoumetrového nahého pitomečka.

"Ošetři si hlavu, nebo vykrváčíš," poradil mu dobrácky.

"Není třeba. Jsem kovový android povlečený jen tenkou vrstvičkou kůže."

Uchopil nůž, kterým si Jakub obvykle krájel jelita, rozřízl kůži na zápěstí a stáhl ji jako rukavičku. Exorcista spatřil zkrvavený kovový skelet.

"Kuš," zabručel uznale. "Bezva figl."

"A teď..." Terminátor nadhodil nůž v dlani.

"Počkej," zadržel ho stařík. "V naší zemi je tradice, že předtím, než někoho zabijí, dají si s ním skleničku pro rozehřátí."

Prisunul kulturistovi hořčičnou sklenici plnou kořalky. Robot ji poslušně uchopil a přiložil k ústům.

"Moment..." řekl Jakub. "Napřed si musíme přit'uknout."

Přit'ukli si nad stolem.

Robot vyzunkl sklenici a padl do křesla. Jakub jen tak mimochodem zavadil o vypínač. Z Terminátora vyšlehly modré jiskry, kůže na několika místech vzplanula. Červená záře v očích uhasla.

Hospodář vypnul proud. Vytáhl robota z křesla a odnesl ho za dům, kde ho pohodil vedle velkého mraveniště. Do rána zůstala jen kovová kostra. Exorcista ji vyleštil popelem a postavil na pole jako strašáka. Když po několika letech Terminátor zrezivěl, prodal ho do šrotu. Jakub neprozradil vnukovi, že se jednou stane vůdcem lidstva. Ať má hošík nějaké překvapení.

Zámek

Vlak uháněl zuřící vánicí ohromnou rychlostí. Reflektory vyrážely ze tmy oblaka sněhu. Najednou se asi v polovině soupravy otevřely postranní dveře.

Od vagónu se odtrhlo tmavé těleso, prolétlo několik metrů vzduchem a umělecky se zarylo do závěje. Průvodčí zabouchl dveře. Za několik okamžiků vlak zmizel beze stopy v bílé mlze.

Závěj se pohnula, sníh navátý větrem se rozhrmul z něj se vyhrabal Jakub Vandrovec. Masíroval si zadek bolavý od kopance.

"Jen počkej, bestie, já ti to vykreslím," zavrčel. Složil patřičně prsty a zašeptal do tmy několik slov církevní staroslověnštinou.

O dvacet kilometrů dál si průvodčí zašel na záchod. Z mušle najednou vytryskla fontána splašků a pokryla ho od hlavy k patě fekáliemi.

Jakub se zlomyslně zasmál, a potom se rozhlédl. Situace nevypadala vesele. Nikde v dálce nesvítlo světýlko, které by naznačilo přítomnost lidí, tepla, úkrytu, jídla a nápojů.

"Aha," vydedukoval Jakub. Větr triumfálně zakvílel.

"Rumunsko," vrčel exorcista. "Divočina. Žádná civilizace. Ale musím se zachránit."

Vydal se naslepo do ledového pekla. Na tomto místě je třeba vysvětlit, kde se vzal Jakub v největší zimě uprostřed Rumunska. Prostě ho jednoho dne navštívil známý novinář a po několika lahvích Jakubových vynálezů vyprávěl své dojmy z cesty na Balkán. Jakuba fascinovala informace, že v Rumunsku je vodka lacinější než v Maďarsku minerálka. Fascinace byla tak silná, že po několika týdnech váhání se exorcista vydal na cestu, aby se na vlastní oči přesvědčil, jestli je to s těmi cenami pravda. Koupit ve Varšavě lístek do Bukurešti nebyl problém, zato v Bukurešti nákup lístku do Varšavy přesahoval Jakubovy jazykové schopnosti. Jízda načerno se nevydařila kvůli dotěrnému rumunskému průvodčímu, který exorcistu vykopl z vlaku. Ale přinejmenším cena vodky byla pravdivá. Jakub neúnavně putoval závějemi. Začala mu být zima.

"Musím něco udělat," zamručel. "Uvažujme logicky. Tělo je voda a další věci. Aspoň to tvrdí Semen a to je vzdělanec. Té vody je asi tak sto sedmdesát procent. Voda mrzne, krev přestává kolovat a na to se umírá. Vodu v těle je možné ohřát nebo zabránit zamrznutí. Existují dvě metody. Za prvé, slaná voda mrzne mnohem pomaleji."

Výlovil ze záhradní plastikovou láhev maďarské minerálky. (Zajímalo ho, co je to za zázrak, když je dražší než rumunská vodka, a proto ji na nádraží v Budapešti zakoupil.) Utrhl zuby uzávěr a několikrát si lokl.

"Zloději," prohlásil. "Prý minerálka, a já žádné minerály necítím. Vždyť není ani slaná!" Odhodil ji do tmy.

"Existuje druhá metoda, jak zabránit vodě a jiným tekutinám zamrznout," pronesl zamyšleně. "Když se do brzdové kapaliny v traktoru přidá líh, nezamrzá."

Výlovil ze záhradní litrovou láhev rumunské vodky a změnil chemické složení vody ve svém těle. Rázem se cítil lépe.

"Pro přežití je důležité získat potravu," citoval vnuka Matýska. "Ale s tím nebude problém."

Výlovil z kapsy tabulku české čokolády a snědl ji i s obalem. Blížila se osmá večer, když konečně narazil na první známky civilizace. Právě vylezl na pořádný kopec a uviděl před sebou další, na jeho vršku pak hrad.

"Kruci," vyjádřil údiv. "Parádní kůča."

Vyškrábal se k němu. Mříž v bráně byla spuštěná, ale uvnitř, na pečlivě umeteném nádvoří, parkovala řada luxusních aut. Z podzemí doléhala hudba. Jakub vytáhl z podešve boty židovský vlas a za necelou půlhodinku vypiloval v mříži potřebnou díru. Právě se rozhlížel po dvoře, když se někdo objevil ve dveřích. Jakub se schoval za nejbližší limuzínu. Neznámý nepřítel obešel dvůr a opět zmizel uvnitř budovy. Exorcista vstal a tu zahlédl, že v limuzíně na jeho straně není zavaznutá pojistka. Stiskl kliku. Otevřeno. Vklouzl do teplého, prostorného nitra a pohodlně se natáhl na zadním sedadle.

"Svět není vůbec špatný," liboval si. "Trošku si odpočinu a ráno se vydám dál. Všechny cesty vedou do Říma, tam uvidím papeže a potom se vrátím s polskými poutníky domů."

Vtom objevil podivnou schránku. Ze zvědavosti ji otevřel a ztuhl úžasem. Uvnitř bylo několik desítek lahví. Skleničky také.

Jakub vytáhl první flašku.

"Martini," přeslabikoval. "Sakra, docela jako ve filmu."

Napil se, a potom se zajímal o další.

"Bacardi," překoktal. "To bude určitě francouzské."

Obsah měl příjemnou, hřejivou chuť. Následující láhev nesla záhadný název Napoleon.

"To bude ten francouzský král, kterému car nechal useknout hlavu gilotinou," vydedukoval.

Napoleon mu zachutnal. V postranní schránce našel doutníky. Vybral si nejlustší, zapálil si a pořádně zadýmal.

Válenky položil na sněhobílou opěrku hlavy u řidiče.

"Tak se žije, když jsou peníze," řekl si. "Já mám peníze taky, ale na tohle jsem nepomyslel. Moment, co dělali ti lidi ve filmu, který jsem viděl u syna? Aha, drinky. Míchali takové barevné."

Uchopil vysokou sklenici.

"Uvidíme. Na začátek toho napoleona. Teď martini, bacardi a ještě jedno martini, tentokrát červené. A dál? Plechovka coca-coly. Nápoj amerických imperialistů vyráběný z rozdrčených mandelínek bramborových. Křepelky se také živí mandelinkami a jsou velice chutné, takže Američané vědí, co dělají. Tak přilijeme trochu coly. Sodovka nemá cenu, nápoj by ztratil procenta. Neškodily by olivy."

Našel skleničku a polovinu obsahu hned přisypal. "A teď kostky ledu."

Led tu nebyl, otevřel proto dveře a sebral hrst sněhu přímo z karosérie. Uhnětl několik kuliček a hodil je do drinku.

Zamíchal prstem, obsah vypil na ex a olivy spolkl.

"Hm. Malvaz. A teď zkusím jinou kombinaci. Čokoládový likér, mátový likér, whisky a napoleon. Hm..."

To je horší. Aha, nepřidal jsem led. A olivy došly. No a teď... Co je to? Malibu. Z palem? Aha, z kokosů. A ještě martini. Hele, tady někdo ztratil flašku smirnoffa. Děda tvrdil, že to pil před revolucí. Zřejmě dobrý ročník. Ten drink je nějaký blbě. Co tak chateau? Ročník 1968. Mladé víno. A chuť? Ech, jahodovice je lepší, ale budiž. Slušná kombinace. Zase jsem zapomněl přidat sníh. A teď zkusíme tohle. Red Rum, mátový likér, cola, sníh, nějaká špína z karosérie, ale nevdá, alkohol všechno dezinfikuje. Co je tohle, denaturák? Ne, něco jahodového. A tady? Goldwasser? To bude židovsky, jako Goldstein. Nikdy jsem nepil židovskou vodku. Ucházející drink. Kurva, to tady nemají čistý špiritus? Jak to posílím?"

Bližila se půlnoc, když mírně namazaný Jakub opustil limuzínu kvůli potřebě. Ze sklepení někde pod zámkem nadále doléhala hudba.

"Oslavují?" podivil se exorcista. "A mě nepozvali?"

Vrátil se k autu, oblékl si šaty, které našel v kufru, oťel obličej sněhem a zamířil k zábavě. Otevřel těžké dubové dveře a ocítl se v neveliké síni. Z ní vedly schody někam dolů. Pohled do sálu zakrýval závěs. Jakub jej opatrně odtáhl a vlasy mu vstaly na hlavě. Vrátil se k autu pro brýle. Vyzbrojen optikou nahlédl ještě jednou. Velké, klenuté sklepení bylo vyzdobeno černě a červeně. Stoly se prohýbaly jídlem a pitím. Jako lavice sloužily rakve. Na kamenné podlaze v rytmu hudby tančili hosté. Muži měli bleďé tváře, na sobě černé pláště nebo fraky. Ženy, také bleďé, jako napudrované, měly šaty s dekolty a paruky. Většinou tanečniců sahaly zuby až k bradě. Jini je měli kratší, patrně jen při úsměvu. Na stěnách viselo několik zrcadel, ale odrážel se v nich prázdný sál. Na čestném místě visel portrét hraběte Draculy. Jakub ho poznal, jednou ho viděl na obrázku v knížce. Potichu vycouval.

"Upíři. Zasraní upíři," zavrčel. "Aby je čert vzal. Přinejmenším čtyřicet kousků. Co mám dělat? Ale vždyť jsem exorcista! Lidstvo na mě spoléhá."

Nahlédl ještě jednou. Jediný východ ze sklepení vedl dveřmi, kterými vstoupil.

"Hajzlové," prohlásil. "Mohl bych počkat do rána, až usnou, ale to by mi většina pláchla, protože je tam nanejvýš deset rakví a jich je hromada. Ostatně auta nemají černá skla bezdůvodně. Musím jednat."

Rozhlédl se po nádvoří a zahlédl nevelké benzínové čerpadlo. Zaběhl do hradu a po chvíli se vrátil s plátěnou hadicí od hydrantu, jeden konec připojil k čerpadlu, druhý spustil do sklepa. Zapnul. Benzín zabublal. Z novin ukroutil smotek, konec namočil do paliva a zažehl cigaretou. Stál u dveří a čekal. Najednou zevnitř zazněl křik. Někdo zjistil, co se děje.

"Smažte se v pekle, hajzlové!" zařval polsky a hodil smotek.

Výbuch jím mrštil až na dvůr. Okamžitě však vyskočil, doběhl ke dveřím a zatarasil je kamením.

"Je čas zmizet," usoudil.

Zamyšleně pohlédl na mříž v bráně. Vybral si solidně vypadající jeep cherokee, rozjel jej a mříž vyrazil. Jeep se přitom rozpadl na kusy. Exorcista vylezl z vraku a zasedl k volantům známé limuzíny. Utrhl startér a sepnul dráty nakrátko. Požár mu svítil na cestu.

##

Dva dny nato Jakub seděl v autobusu uhánějícím do Vojslavic. V záhradě ukrýval balíček se smutnými zbytečky luxusních likérů. Už podřimoval, když řidič najednou zesílil rádio, aby vyslechl zprávy.

"Rumunská bezpečnost nadále hledá zvrhlého vraha. Připomeňme si, že o silvestrovské noci zemřelo na sever od Bukurešti třicet mladých rumunských podnikatelů, kteří se bavili na plese zorganizovaném jimi sponzorovanou Společností přátel knížete Vláda Napichovače, známějšího jako Dracula. Zvrhlík využil nepřítomnosti ochranky a příslušných nouzových východů."

Jakub usrkl drink z plastové láhve.

"Tohle se mi nepovedlo," usoudil. "Dal jsem málo martini."

Veselé Vánoce

I

Z oblohy sálal červencový žár. Felix Džeržinskij z betonu pokrytého bronzem zadumaně pohlížel na lidi a auta u svých nohou.

Na obličej měl podivnou grimasu, jakýsi úsměšek. Skoro přesně naproti němu stál vysoký věžák, obložený skleněnými deskami jedovatě oranžové barvy. Nezdálo se, že tento vřed na kraji Varšavy bude někdy dostavěn. Krvavému Felixovi to bylo naprosto fuk.

Kola automobilu poskočila na kusu kolejnice, který se válel na zemi.

"Jsme na místě," informoval řidič. Jakub Vandrovce stiskl kliku a vystoupil z auta. Modrýma vodnatýma očima obhlédl stavbu a hromady rezavých konstrukčních prvků kolem. "Pane jo," řekl si v duchu. Něco tu bylo, nestačil se však soustředit, protože dírou ve zdi prošli tři zasmušilí muži.

"Jakub Vandrovce, exorcista?" zeptal se nejzasmušilejší.

"Správně," potvrdil ochotně. Muži byli velcí hlavouni. Jeden byl náměstkem ministra stavebnictví, druhý zástupcem primátora a třetí technickým konzultantem. Jakub stiskl každému ruku.

"Dobře," pohlédl na své nejdoucí zkorodované ruské hodinky. "V čem je problém?"

"Pozvali jsme vás, pane Vandrovče, kvůli investičním problémům," promluvil zástupce primátora.

"Chcete po mně dotaci na tuhle stavbu?" ukázal na budovu. "To by stálo strašně prachů, mám nanejvýš na čtvrtinu toho baráku."

Neuvěřili, což ovšem nemělo význam. "Do té stavby pumpujeme peníze už hodně let, ale jaksi se to nehýbe z místa," řekl poradce. "Povídají se divné žvásty o kletbě..."

"Tady stála velká synagoga na Tlumacku, kterou zbořili při povstání v ghettu," doplnil Jakub. "Hitlerovci tu chtěli něco postavit, takže se Židi rozhodli jim v tom zabránit. Místo je zakleté zvlášť hrůznou kletbou - cheremem. A mě jste pozvali, abych ji zrušil?"

Souhlasně přikývl.

"Dobrá, zaveďte mě sklepa."

Zakrátko se ocitli v odporném podzemí. Po stěnách stékala voda. Vládlo tu přítmí a mírný smrad. Jakub poklekl na beton a přiložil ucho k zemi. Vlasy mu vstaly hrůzou. Členové komise si vyměňovali poznámky. Jakub vstal a uhladil si vlasy naplivnutou dlaní.

"Nedá se nic dělat," řekl rozhodně. "Vyhodte to do vzduchu."

"Moment, to se ta kletba nedá zrušit?" zneklidněl zástupce primátora.

"Je moc silná. Vyhasne až v sedmé generaci."

"Ale tady generace nejsou, vždyť je to stavba."

"Teprve sedmá stavba na tomto místě má šanci přežít," upřesnil Jakub. "Jestli nemáte jiná přání, půjdu."

"Sakra," znervózněl poradce. "Říkal jsem, že je to marný."

"Zrealizujeme druhou variantu," prohlásil náměstek ministra. "Když to chtějí dostavět ti Jugoslávci, zavoláme jim."

"Ubohá Jugoslávie," zabručel Jakub.

Všichni tři ho ignorovali, ale za několik let si jeho slova připomenuli.

Jakub vyšel z budovy a nasedl do auta.

"Vyřízeno?" zeptal se řidič.

"Ano, odvez mě do kurie."

II

Archív kurie připomněl Jakubovi centrálu KGB - betonová chodba táhnoucí se do nekonečna a na zemi vybledlý běhoun. Jenže tady u stěn stály kovové regály plné spisů. Mladý kněz, který čile kráčel před Jakubem, si vesele hvízdal.

"To jsou akta hříšníků?" zajímal se exorcista.

"Kdepak," mávl kněz přezíravě rukou. "To jsou xerokopie a opisy různých církevních dokladů."

Přistoupil k jedné polici, vytáhl tlustý svazek před Jakubovými očima jej prolistoval. Opravdu obsahoval účty nějaké fary z konce minulého století. Průvodce vrátil papíry zpátky a pokračovali v cestě. Zakrátko došli k příčné chodbě, na jejímž konci byly masivní dřevěné dveře. Průvodce je bez zaklepání otevře a pustil Jakuba napřed. Exorcista přimhouřil oči před oslepivým světlem a už se vítal se známým.

"Posaď se," přistrčil mu kněz Wilkowski otočnou židli na kolečkách. "Jak se vede?"

"Jde to," odpověděl exorcista. "A tobě?"

"Práce," ukázal kněz na štos xerokopií. "Máme stanovit den narození Páně."

Jakub vycenil zuby v úsměvu. Byly žluté, některé dokonce zlaté.

"Snad na Vánoce, ne?"

"Ne, naprosto ne. To jen my slavíme Boží narození na Vánoce, konkrétně v noci z dvacátého čtvrtého na dvacátého pátého prosince. Jenže tato tradice se objevila později, ve čtvrtém století našeho letopočtu."

"No tohle," užasl Jakub. "A kdy máme slavit?"

"To se právě pokouším určit," mávl Wilkowski rukou k hromadě papírů. "Některé apokryfy uvádějí datum, ale každý trochu jinak. Pravděpodobně k tomu došlo na přelomu června a července nebo v polovině července. Slavit bychom měli někdy v těch dnech."

"Hm. A když to zjistíš, přesunou Vánoce?"

"Ne, to nemá smysl. Pro Boha je důležité, že ho ctíme, a kdy, to je něco docela jiného. V každém případě si tím nelam hlavu, drahý Jakube. Raději vyprávěj, co je u vás nového."

Jakub vyprávěl dobré čtyři hodiny. Když skončil, na hlavě kněze Wilkowského přibýlo několik šedivých vlasů.

III

Noci na Starém Majdanu nebyly k vydržení. Dokonce i vysoko na svahu, kde stála Jakubova chalupa, ani nejmírnější vánek nepohnul horkým vzduchem. Jakub vypil před spaním láhev vína a když se v noci probudil, pocítil náhlou žízeň. Jazyk měl jako dřevěný. Vylezl z postele a zamířil do kuchyně. Otevřel kohoutek a postavil pod něj otlučenou sklenici, ale nic nevyteklo.

"Krucí," zaklel, ale hned potom ho něco napadlo.

Ve stáji je automatická napáječka. I kdyby vodovod selhal, musí v ní být trocha vody. Na bosé nohy si obul gumáky a dusal do tmy. Chlév našel bez větších problémů, ostatně jedna láhev vína není na něho nic moc. Otočil skobou a vstoupil dovnitř.

"Co se děje?" zeptala se ospale kráva.

"Nevím," řekla Jakubova klisna Marika. "Náš hospodář je zřejmě zase opilý."

Hospodář stanul v půli kroku. Jeho zatemnělá mysl trávila informací. Na Vánoce zvířata mluví lidským hlasem. A kněz řekl...

Zastavení v půli kroku v opilosti mu neprospělo, protože ztratil rovnováhu a padl na záda. Když jeho lebka narazila na čtvrtku cihly pohozenou u vrat, vydala zvláštní zvuk, ale Bůh ochraňuje blázny a opilce (i když ne všechny a vždycky), takže si moc neublížil, jen ztratil vědomí.

IV

Probral se, když ho někdo polil vědrem ledové vody, vytažené přímo ze studny. Značná část se mu při této příležitosti dostala do úst a uhasila dotěrnou žízeň. Jakub otevřel oči. Stál nad ním muž v neuvěřitelně červeném plášti. Musel být starý, protože měl hustý bílý plnovous.

"Mikuláš?" podivil se Jakub. "Nech mě spát," poprosil.

Stařec přikývl a odešel do tmy. Za vraty se ozvalo tiché cinkání zvonečků.

Exorcista se probral v šerém úsvitu. Byl mokrý a ležel v blátě před vraty chléva.

"Kterej čert?" zabručel a potřásl hlavou. Vzpomněl si, že ho v noci někdo poléval, ale události se mu pletly. Setřepal z šatů větší hroudy bláta a rozhlédl se. Jedno křídlo vrat se kývalo ve větru.

"Tak ne," řekl. "Pořádek musí být," a vykročil, aby je zavlel.

U vrat zahlédl na zemi podivné stopy. Půda byla rozrytá otisky velkých kopyt, které nepochybně zanechali sudokopytníci.

"Na kozu jsou moc veliké a na krávu moc od sebe," přemítal Jakub.

Vedle byla dvojité stopy.

"Sáně?" podivil se.

Do mozku mu pronikla strašlivá domněnka. Vyběhl před vrata. Cesta byla prázdná, ale po chvíli vyšel ze zatáčky Josef Pačenko, který vedl kolo. Jakub pocítil náhlou touhu vyjevit své pocity.

"Jožko! Veselé Vánoce!" zvolal.

Josef se zastavil a pohlédl smutně na přítele.

"To bude určitě derilium," pomyslel si.

Kotelna

"Co může obžalovaný povědět na svou obranu?" otázel se soudce.

"Vysoký soude, jsem absolutně nevinný," prohlásil exorcista důstojně.

"Aha... A co poví prokurátor?"

"Vysoký soude. Fakta jsou všeobecně známá. Ke zde přítomnému elementu..." ohradil se Jakub důstojně, "přijela přepadová policejní skupina v počtu dvou automobilů. První najel na protitankovou minu, kterou položil obviněný, a vyletěl do vzduchu. Došlo ke zranění čtyř policistů..."

"Žádám o hlas!" křikl exorcista.

"Udílím," svolil laskavě soudce.

"To je insuinace! Nepoložil jsem žádnou minu. Zřejmě tam ležela zakopaná ještě od války..."

"Pokračujte."

"Po ošetření zraněných se přistoupilo k útoku na dům obviněného. Po otevření dveří vystřelila nástraha zhotovená z křesadlové pušky z 19. století. Broky málem utrhly nohu aspirantovi Rowickému. Při prohlídce sice nebyla nalezena palírna, o které se zmiňovalo udání, přesto navrhuji potrestat obviněného podle čtyř paragrafů. Pokus o vraždu, mimochodem pětinasobnou, ničení majetku vyšetřovacích orgánů, kladení odporu výkonné moci, přechovávání neregistrované střelné zbraně a výbušnin..."

"Žádám o hlas," znervózněl Jakub.

"Udílím."

"Pokud se jedná o tu pušku, nemusel jsem ji registrovat, protože byla vyrobena v roce 1851 čili ještě před lednovým povstáním..."

"Registraci podléhají všechny zbraně vyrobené po roce 1850," zaburácel soudce. "Soud se odebere k poradě..."

Po několika minutách se vrátil do sálu.

"Soud uznal Jakuba Vandrovce vinným ze všech žalovaných činů a ukládá mu souhrnný trest patnácti let nepodmíněně s možností předčasného propuštění v případě vzorného chování..."

"Strč si ten rozsudek do prdele," zavyl Jakub. "To si snad děláte srandu! Když vyletěli do vzduchu, seděl jsem v hospodě. Mám na to třicet svědků..."

Ale soudce už neposlouchal. Dva policisté zkroutili Jakubovi ruce a vyvlekli ho ze sálu...

###

Náčelník věznice si nový přírůstek pozorně prohlédl.

"Zase tě zabásli, takovýho dědka?" podivil se. "Tos jim asi zase dal..."

"Ale mě zavřeli nevinně," stěžoval si Jakub. "Předtím pětkrát možná měli trošku pravdy, našli palírnu, měli právo... Ale tentokrát jsem naprosto nevinný..."

"Dobře, dobře, to říkáte všichni... Kam tě mám dát? Minule jsi seděl s teploušem Zenkem a ubohý Zenek teď musí močit vsedě. A předtím s Rozparovačem..." Náčelník se zamračil při vzpomínce na staré události. "Proč tě přeložili? Aha, Rozparovač spáchal harakiri propašovaným bajonetem z kalašnikova. Taky jsi seděl s Frankem Majchrem, a on v té době spáchal sebevraždu oběšením na brzdvém lanku. Vězňové tvrdí, že jim přinášíš smůlu..."

"To není má vina," sklopil Jakub oči.

"Počkej, dám tě do cely s hrabětem. Hezký dvoják s výhledem na dvůr... A co ještě? Aha, práce. Pracoval jsi ve stolařské dílně, to bylo tehdy, jak dozorce zachytila hoblovka. Potom u kartáčů, když se pedofil Jožka nabodl na tyč od smetáku. Umiš pracovat u ústředního topení?"

"Jasně. Hezká práce, je aspoň teplo."

Exorcista si nesl chodbou povlečení. Z mříží cel po levé i pravé straně přihlíželi vězni.

"Kurva, to je přece Jakub Vandrovec," provázel ho vyděšený šepot. "Zase budou mrtví..."

Sestoupili o jedno patro níž. Strážce vložil klíč do zámku a odemkl.

"Hrabě, máš nového spolubydlícího," oznámil.

Jakub vstoupil a dveře se zabouchly.

Vysoký, urostlý muž se otočil od zdi. Měl protáhlý aristokratický obličej a pod bradou pečlivě uvázanou kravatu z šedé plachtoviny určené na nošení sena.

"Rád vás poznávám," podal exorcistovi ruku. "Jaký máte původ?"

"Pocházím z kozáckého rodu," vysvětlil Jakub.

Pohlédl zvědavě na zeď, u které předtím seděl aristokrat. Až k podlaze ji zakrýval neobyčejně složitý genealogický strom. Sahal až do doby Měška I. Nad ním byly na betonu tužkou nakreslené erby.

"Krucí," usoudil nováček. "Vznešená rodina. Za co tě zavřeli?"

"Jsem tu nevinně," zabručel hrabě. "Někdo mě udal, že pálím... A stříhli mi pět let..."

"A pálils?"

"Mám na to právo. Už Kazimír Veliký poskytl polské a litevské šlechtě právo propinace čili pálit kořalku pro vlastní potřebu i na prodej. Po lednovém povstání okupační carská vláda nám toto privilegium odebrala, aby likvidovala národ..."

"O tom jsem slyšel." Jakub si vzpomněl, jak před válkou sloužil na statku. "Hrozná sviňárna, toho jsou schopni jenom okupanti... A po získání nezávislosti vám to právo nevrátili?"

"Bohužel," zavrtěl hrabě hlavou. "A právě proto si myslím, že jsme nezávislost ještě tak docela nezískali..."

Pohlédl na hodiny zdobící zeď.

"Oho," řekl. "Musím dohlédnout na pec."

Vstup do kotelny byl na konci chodby. Ve tmavé díře trůnila velká pec na uhlí. Nad ní visely zásobníky horké vody, opletené pavučinou parních trubek...

"Třetí nádrž je prázdná," vysvětlil hrabě.

"A co je tohle?" ukázal exorcista na trubku vedoucí nahoru.

"To je voda z oligocénu pro náčelníkovu pracovnu, která je přímo nad kotelnou..."

"Aha... Čistá hlubinná voda není špatná... na zákvas."

Prošel kotelnou, nahlédl do všech koutů. V zásobníku na uhlí uviděl tři divné pytle.

"Co je v tom?" strčil do jednoho nohou.

"Brambory. Vedle je sklad potravin, zřejmě je shodili do špatné díry..."

"Hrabě, co bys řekl tomu něčeho popít?"

"Nemáme čeho... Byla tady troška technického lihu na čištění ventilů, ale už došla."

"Jelímánku. Máme brambory, prázdnou nádrž, kilometr trubek, zdroj tepla..."

"Palírna?" vytřeštil hrabě oči. "V base?!"

"A proč ne? Do vězení nás nestrčí, protože tam už jsme..."

"Nemáme kvasnice..."

Jakub sundal silný vojenský opasek. Ve vydlabané mosazné přezce byla špetka šedého prášku.

"Dáme se do díla."

###

Náčelník věznice vyňal ze skříně skleničku a přistoupil k vodovodnímu kohoutku. Po naplnění ji přiložil ke rtům. Ustrkl a obrátil oči v sloup. Třesoucí se rukou rozbil svačinu a zajedl. Dopil.

"Kuš," pronesl zamyšleně. "Ještě nikdy mi netekla z kohoutku pálenka..."

Nalil si druhou skleničku.

"A navíc vynikající," zabručel. "Docela jako z obchodu... Je znát ruka odborníka... Ha! Vždyť tady odborníka mám!"

Zasažen podezřením uháněl chodbou a potom po schodech do kotelny (předtím si však nezapomněl natočit do termosky zásobu). Otevřel železem okované dveře. Do nosu jej uhodila kouzelná vůně čerstvých samohonky přímo z destilátoru. Uši potěšil nebeský zpěv...

V malé místnosti seděli kolem pece skoro všichni strážci z této směny. Na bednách ležely ubrusy z čerstvých novin. Na nich stály skleničky a kelímky s tekutinou, vedle jako zákusek salám ukradený ve skladu.

Cikán přikovaný v koutě za nohu k trubce trápil harmoniku... Hrabě knital a doléval z kanystru do sklenic. Náčelník nasál do plíc krychlový metr vzduchu.

"Kurva, co tady..."

V tom okamžiku mu silné, kamarádké štouchnutí do zad vyrazilo dech.

"Přišel šéf!" zajásal Jakub. "Kalíšek pro našeho velitele!!!"

Hrabě mu podal plecháček samohonky a salám. Bylo by hloupé odmítnout...

###

Náčelník se probudil ve své pracovně. Příšerně ho bolela hlava.

"Pošlete sem velitele směny," pronesl do mikrofonu interkomu.

Po chvíli se objevil strážný.

"Co to večera bylo?" chladil si náčelník rozpalené čelo o zed.

"Stáli jsme se všichni jako dogy... A potom jste podepisoval papíry..."

"Proboha, jaké papíry?"

"Přece propouštěcí pro Jakuba a hraběte za dobré chování a ještě, ale to jsme podepsali všichni, petici k prezidentovi, aby zrušil lihový monopol..."

"Palírna v kotelně...?"

"Pořád jede. Dává vědro za hodinu."

"Zlikvidovat, uklidit, zapomenout..."

"Proč zlikvidovat?" pohoršil se strážný.

"Jednoduše. Ve státním vězení nemůže být palírna."

"Rozkaz je rozkaz," zabručel strážný zamračeně "Ale chlapcům se to nebude líbit... Budou zuřit."

"To je mi fuk. Ve vězení musí být pořádek."

"Jenže oni mají fotky ze včerejška. Pěkně jste řádl... Cikána i jeho harmoniku jsme zakopali u zdi, nikdo by se v tom neměl rejpat. Třicet kulí, měl hroznou výdrž. Ale co když ho někdo náhodou vykope a porovná na balistice?"

Náčelník mlčel dobré dvě minuty.

"Konečně," pronesl už docela jiným tónem, "jedna maličká palírna, dobře schovaná, snad nebude nikomu vadit..."

Myslicí pálenka

V teple a tmě se zrodilo rozumné jsoucní.

Nedokázalo měřit čas. Převalovalo se lenivými vlnami v uzavřeném, omezeném prostoru. Rozhlédlo se a zjistilo, že panuje tma. Existovala tu gravitace, mohlo tedy určit, kde je nahore a kde dole... I když mu to bylo k ničemu.

Potom se mimo ně ozvaly na skřipajících prknech kroky. Poklop nad vnitřním prostorem se nadzvedl a vpustil dovnitř oslepující světlo. Uslyšelo hlas. "Jak se vede, miloučký zákvas?" Jsoucní pochopilo, že má jméno. Ve zlomku sekundy pochopilo, že je rozumnou bytostí. Získalo sebevědomí, či spíše si je uvědomilo. A dozvědělo se, že jeho jméno zní Zákvas. Potom nastala tma.

###

Jakub zavřel víko kvasné kádě a zachmuřeně pohlédl na zamračenou oblohu.

"Tak mi připadá," prohodil k Semenovi, který stál vedle něho, "že ten zatracený Černobyl zákvasu neuškodil..."

Starý kozák si odplivl.

"To svinstvo padá z nebe," prohlásil. "Čekám to od doby, kdy v roce 1907 profesor Filipov řekl, že se dá vyrobit atomová bomba..."

Jakub se zamračil. Neměl rád, když se kámoš vytahoval svou učeností.

"Vím jenom to, že pro odmoření je nejlepší vyčistit krev..." prohodil. "Na Ukrajině pijí červené víno... Chrání před zářením. Hned jak to ruplo, koupil jsem celou bednu jahodového likéru."

Starý kozák na něho uznale pohlédl.

"V tom případě navrhuji okamžitě přistoupit k odmoření," usmál se a spokojeně si zamnul ruce.

###

Zákvas spočíval v kádi. V jeho rosolovitém těle rychle probíhaly myšlenkové pochody. Prvním a nejdůležitějším zdrojem informací, umožňujícím zvyšovat intelektuální potenciál, byla analýza zvuků doléhajících zvenku. Víko se osvědčilo jako membrána. Rychle se však objevil podivný pocit vnitřní prázdnoty. Zákvas strávil dostupné informace a vydedukoval, že má hlad...

V kádi není dost potravy. Musí ji tedy získat zvenku. Zákvas analyzoval možnosti, jak odstranit víko. Zvolil nejjednodušší, totiž hydraulickou metodu.

Z hladiny vytřásl nahoru proud pod tlakem čtyř atmosfér. Víko odlétlo do kouta. Neuplynulo ani pět minut a ve dveřích kůlny se objevil Jakub.

"Kýho řasa," zašeptal užasle.

"Bouchly kvasné plyny," odhadl Semen. "Muselo to pořádně kvasit... Dodej surovinu."

Exorcista sáhl do kyblíku s roztlučenými prošlými bonbony. Poklidně přisypal dvě sběračky. Zákvas přímo mlaskl rozkoší. Člověk, který mu dal jméno, ho bude i krmit. Koho by to napadlo?

Hned potom se však objevily pochyby. Nové jsoucní analyzovalo situaci a dospělo k závěru, že bonbony určitě nedostalo nezištně. O co se tedy jedná? Jak za ně bude muset zaplatit?

###

Jahodový likér zvolna stékal do žízňivých hrdel. Protékal organismem a zbavoval ho černobylských jedů.

"Určitě budou za chvíli pobíhat po vesnici mutanti," poznamenal starý kozák filozoficky.

"Jací?"

"Třeba dvouhlavé tele..."

"To jsem viděl už před válkou. To se stává..."

"Teď to bude pořád," přitukli si nad stolem. "K tomu ještě impotence, různé nemoci..."

"Kuš," zavrčel Jakub. "Nejhorší je ta impotence..."

"Copak, chystáš se na holčičky?" žasl Semen. "Kolik je ti vlastně let?"

"Osmdesát. Tak nějak. Žádné stáří."

"Fakt, zapomněl jsem, že jsi o něco mladší. A že jsi ještě zelenáč." Semen vzhledem ke stovce, kterou měl na krku, rád jednal s Jakubem jako s usmrkánkem.

##

Zákvas analyzoval své fyzikální a chemické složení. Potom prošel dostupné znalosti o světě. Nebylo jich moc. Ale uvědomoval si, že si nedostatky nedoplní bez poznání světa mimo kád'... Po chemické stránce jeho situace nevypadá zle. Má škrob z hnijících brambor, cukry, těžké kovy, bílkoviny... Vytvořil si gelový obal a už vyzkoušeným postupem vyrazil víko. Zvedl se půldruhého metru nad sud a rozhlédl se. Spatřil starý televizor, motorku, nějaké trubky, rezavou pračku a vadnou automatickou dojičku. Natáhl chapadlo k motorce. Jednu věc ale nepředpokládal. Ukázalo se, že gravitace je silnější. Samotná hydraulika nestačila. Zhroutil se na okraj kádě. V poslední chvíli zoufale ucukl, ale i tak přišel o víc než deset procent objemu.

Na okraj kádě usedl potkan. Pozoroval nehybnou hladinu a číchal. Sympatická vůně. Podél stěny vystřelilo chapadlo. Zvíře ztratilo rovnováhu a spadlo dovnitř.

Pitva hlodavce umožnila zodpovědět mnoho otázek týkajících se mechaniky pohybu bílkovinného organismu...

##

Jakub vstoupil do kůlny. Nesl půl vědra melasy.

"Kuš," zaklel při pohledu na skvrny zákvasu na podlaze. "Pořádně kvasí..." Pleskl do kádě notnou dávkou melasy a šel spát.

Za normálních podmínek by taková dávka stačila, ovšem intenzivní intelektuální činnost rychle vedla k deficitu cukru v roztoku. Současně Zákvas cítil, že v míře, v jaké kvasinky mění cukr na alkohol, jeho intelektuální potenciál narůstá.

Analýza potkana skončila naprostým úspěchem. Zákvas už věděl, jak vytvořit jednoduchý hydraulický systém.

Následující chapadlo, které se zvedlo nad kád', bylo zhotovené z tenkých i silnějších trubiček. Ovládat tok kapalin v nich nebylo nijak složité.

Výrůstek dosáhl na poličku a začal ohmatávat nalezené předměty. Kapky látky stékaly smyslovým kanálem do sudu, kde byly podrobeny analýze. Šrot, pokrutiny, oves, roztlučené bonbony... Pokus o zvednutí kbelíku bez zdokonalení systému mohl skončit další katastrofou. Zákvas proto zvolil jinou cestu. Otevřel jednu trubičku a stříkl do kbelíku proud sama sebe. Po devíti minutách stačil gastrickou trubičkou nasát rozpuštěnou látku... Palivo pro životní procesy bylo dodáno, takže se nyní beze spěchu pustil do čištění kůlny od jiných vhodných látek. Brambory, mrkev, dusičnan amonný, vápno k natírání stromů...

Ve čtyři ráno vylezl z kádě klišovitý potkan. Samozřejmě byl mnohem větší než jeho pravzor. Vždyť se do něho muselo vejít padesát litrů zákvasu. Tvor vykročil a došel ke dveřím. Opatrně vyhlédl ven. Náhle spustil samostřil upevněný ke dveřím kůlny jako alarm proti lupičům. Do zákvasopotkana vniklo několik set broků.

"Ještě štěstí, že jsem nekopíroval nervovou tkáň," pomyslel si Zákvas.

Ovšem děrami v želatinové kůži vytékala vnitřní tekutina. Každým okamžikem jí ztrácel víc a víc. Těžce přiklusal ke kádi. O minutu později vběhl do kůlny Jakub se samopalem v ruce.

"Zatracení zloději!!!" rozhlížel se. Hledal nepřitele.

Kůlna byla prázdná, jen všude nacákáno.

"Pitomci," zavrčel. "Jen počkejte, však já vás dostanu."

Naklonil se nad kád' a podrbl se na hlavě. Několik vlasů a lupů spadlo na hladinu. Zákvas byl podle všeho v pořádku.

"Zítra budu destilovat," zamručel.

A šel spát. Do rána Zákvas dokončil analýzu DNA z Jakubových vlasů. Současně - dokázal rozdělit pozornost - formuloval první zákon kvašení:

$K = I$

Kvašení je intelligence... ale co k čertu znamená neznámé slovo "destilace"? Svítalo. Zákvasosaurus znovu vylezl z kádě. Proklouzl z kůlny k Jakubově chalupě, kde na prahu stála flaška se zbytkem pálenky. Důkladně ji očichal a napil se.

Tvorovi se před očima pronikavě zablesklo. Uvnitř byla ryzí intelligence, i když bez vědomí... Sluníčko ostře páliło. Gel na jeho zádech vysychal. Vzniklými spárami opět začaly unikat tekutiny... Vrátil se do kůlny a zalezl do známé kádě.

Analýza látky z láhve umožnila formulovat první zákon destilace:

$D = I^2$

Postačí tedy vyčkat, až velmistř Jakub dokončí své spasitelské dílo...

##

Jakub vylezl ze svého brlohu. Od doby toho Černobyly ho příšerně bolela hlava.

Dejte mi pále... pále... pálenku

Nebo se pose... pose... zapěl.

Vyšel před chalupu a zvedl ze schodu prázdnou flašku.

"Zasraný Černobyl mi vyžahl dokonce i chlast," pohrozil mráčkům na obloze.

Potom pohlédl pod nohy. V blátě dvora se zřetelně otiskly podivné tříprsté stopy.

"Určitě pštros..." usoudil.

Zamířil do kůlny. Vykutáel kád' se zákvasem, stočil ji do sklípku a připravil oheň. Obratně připojil trubky.

"A teď do díla..."

Za hodinu měl pětilitrovou bandasku docela obstojné pálenky.

"Dobrá pálenka," prohlásil po změření koncentrace lihoměrem. "Vydařená samohončička..."

"Tak teď jsem Pálenka," pomyslel si bývalý Zákvas.

Proces kondenzace zvýšil jeho intelektuální možnosti asi na IQ pět tisíc, ovšem současně si uvědomil, že je uzavřen v těsné nádobě. A co hůř, všechny složky, které mu dosud umožňovaly pohyb, zůstaly v kádi jako odpad. Pálenka, která zásluhou své moudrosti mohla ovládnout svět, byla této možnosti úskočně zbavena... Naštěstí ne nadlouho.

###

Oslava u Jakuba se toho večera obzvláště vydařila. Exorcista dal na stůl to nejlepší, co měl: uzeneho Policejního vlčáka a pětilitrovou bandasku perfektní samohonky.

"Drazí přátelé," prohlásil. "Napijme se, aby se hnusný Černobyl nerozlezl po vsi. Už zítra můžou mít naše slípky dvě hlavy..."

Dvacet sklenic vylétlo vzhůru. Napili se. A pak se začaly dít věci...

###

Jakub se probudil s těžkou kocovinou. Hlava ho děsně bolela, navíc byla v chalupě zima jako v psírně.

"Co to вчера bylo?" zavrtěl hlavou. "Kurva, proč jsem tak chlastal...? Copak, hráli jsme si na vědce?"

Vylezl z postele. Po celém domě se válely hromady papírů počmáraných matematickými, chemickými a fyzikálními vzorci.

"Vzorec pro let rychlejší světla," četl vlastní čmáranici. "Co mi to vlezlo na mozek? Pitomosti."

Posbíral všechnu makulaturu a nacpal ji do kamen. Natáhl k plamenům ztuhlé prsty. Zalilo ho příjemné teplo... Pohlédl na zbytek pálenky v konvi.

"Přece jenom ten Černobyl škodí," zavrčel a přelil zbytek produktu do kýblu.

Pálenka šplouchla na hladinu žumpy. Úbytek více než tři čtvrtin objemu značně oslabil její intelekt. To, co proniklo do organismu Jakubových kumpánů, nenávratně zmizelo, strávené a přetvořené v acetaldehyd. Avšak ta část, která přechkala pogrom, nadále disponovala vědomím. Žumpa obsahovala hodně zajímavých chemikálií i různé prvky. Musí tedy začít znovu...

###

Okolím se rozlehla silná rána. Jakub vyběhl z chalupy jen v trenýrkách. Betonový dekl na žumpě odlétl stranou. Z otvoru vylézalo veliké stvoření, po kterém stékala hovna.

"Nějaký hroch," identifikoval exorcista. "Věděl jsem, že s tou žumpou budou problémy. Zbytečně mě kámoši ukecali. Celý život jsem sral v kadibudce, a na stáří jsem zatoužil po luxusu..."

Vrátil se do chalupy pro samopal. Bohužel tvor mezitím odklusal do lesa.

"Vem ho čert," zavrčel Vandrovec do tmy. "Najdu ho ve dne."

Žumposaurus doběhl do spásného houští a přikrčil se mezi stromy. Ztěžka funěl, uběhl totiž cvaletm víc než kilometr.

"Dobře," řekl si. "Musím uvážít, co dál."

Ovládnout lidské myslí se mu nepodařilo. Ale co tak ještě jednou vydestilovat ze sebe alkohol, předělat jej na nějaké nerozpuštěné sloučeniny a zkusit to znovu? V městěčku musí být škola. Najde tam učitele chemie a zmocní se jeho znalostí tohoto oboru... Ve dne se lidem raději nebude ukazovat. Do další noci si proto zdřímne ve vývratu.

Netvor se schoulil do klubička a usnul osvěžujícím spánkem.

###

Jakub a Semen vylezli z arzenálu ověšení jako vánoční stromky.

"K čemu tolik kvérů?" vrčel starý kozák.

"Protože nevíme, jak je ta černobylská bestie odolná," vysvětlil mu kámoš. "Jdeme."

Vystopovat zvíře nebylo těžké. Skvrny fekálií vytvořily cestičku k lesu. Na jeho okraji potkali klučinu z vesnice.

"Neviděl jsi v lese hrocha?" zeptal se ho exorcista.

"Ne, ale něco tam strašně smrdí. Zřejmě někdo vypustil hovnocuc," odpověděl kluk. "Povím starostovi, ať pošle policajty."

Důkladně se ho vyptali, kde to nejvíc smrdí a vyrazili. Zvíře spalo ve vývratu. Semen zvedl hlaveň plamenometu; kradli se blíž a blíž. Najednou exorcistovi pod nohou praskla větvička. Žumposaurus vyskočil a stanul proti nim.

"Koho to vidím?" Jeho hlas připomínal škrundání v kanalizační trubce. "Tatik?"

Potom rozevřel tlamu.

Zavál příšerný smrad, ovšem Jakub byl zvyklý na jinší věci. Bez rozmyšlení hodil do netvorova hrdla granát.

###

"Blé, blil bych," reptal Semen při pohledu na kusy hoven sulcovité konzistence, které pokryly polovinu palouku.

"Musíme to svinstvo spálit," rozhodl Jakub. "Aby se nesebral."

Spustili plamenometry. Už končili, když na palouk přijel policejní vůz a z něho rázně vystoupil Bírski.

"Výtečně, občane Vandrovče," frkl. "Zavolali mě, že tady někdo vypustil žumpu a jak vidím, přistihl jsem místo toho dva pyromany při činu."

"Jaké pyromany?" ohradil se Jakub. "Dozvěděli jsme se, že Gučuk znečistil les, takže vypalujeme fekálie, aby nedošlo ke kontaminaci půdy a podzemních vod."

Policista na něho překvapeně pohlédl.

"Tentokrát stojíme na stejné straně," zavrčel a zašklebil se, jako by snědl citron.

Jakub se zašklebil taky.

"Je to tak," prohlásil.

"A jak víte, že to udělal Gučuk?"

"Celá vesnice si to povídá."

"Dobře, tak dokončete čištění a já ho pojedu zatknout," rozhodl okrskář. "Kurník, spotřebovali jste tolik paliva," zavrčel při pohledu na díry vypálené v hrabance.

"Asi deset litrů."

"Tak přijďte na velitelství, vrátíme vám to z rezervy. Třeba dostanete i diplomy za občanský postoj."

Oba na sebe zaskočeně pohlédli.

"Opravdu rád vidím, že i vy, Vandrovče, jste se konečně dal na správnou cestu." Birski zabouchl dveře a odjel.

##

Jakub naplnil sud pokrutinami z cukrovaru a dolil vodu. Přihodil dvě kostky kvasnic.

"Na správnou cestu!?" Vzpomínka na včerejší ostudu ho pálila v duši. "Já mu ukážu správnou cestu..."

Tri přání

Dýchavičná herka táhla rozvrzanou bryčku. Na kozlíku podřimoval Jakub Vandrovec. Ráno sjel na trh koupit od Rusáků líh. Bohužel se během nákupu rozpršelo. Celé dopoledne tedy proseděl v hospodě a čekal, až to přejde. Když se pozdě odpoledne nebe protrhalo a v kapse mu nezbylo už skoro nic, rozhodl se, že je čas k návratu...

Polní cesty kolem Vojslavic vedou mezi jílovými kopečky, po každém lijáku se tedy mění v odporná bahniska. Kůň ztěžka našlapoval, kola zapadávala do žlutého bláta tu méně, tu více, až konečně uvázla docela. Trhnutí shodilo exorcistu z lavičky. Namáhavě vstal, široce zívá a rozhlédl se. Okolí znal, herka cestu domů nezapomněla.

"Hnusný počasí," zavrčel při pohledu na oblohu. Opravdu, šedivá mračna slibovala další liják. Starostlivě obhlédl kola.

"Chtělo by to něčím podložit," usoudil a rozhlédl se.

Asi o třicet metrů dál bouře vyvrátila na mezi prastarou hrušň. Jakub k ní zamířil, jen s námahou vytahoval nohy z mazlavé hlíny. Dorazil ke stromu, vytáhl sekeru, kterou měl za pasem, a začal odsekávat potřebné větve. Nakonec je spokojeně posbíral a jen tak pro kontrolu nahlédl do vývratu. V mazlavé kaši se něco zelenalo.

"Co to tamk čertu je? Že by vodovodní kohoutek?" podivil se.

Botou odkopal hlínu kolem naleziště a za několik minut práce vyhrabal zarezlý ruský samovar.

"Hele!" zaradoval se.

Kořist odnesl k bryčce a položil ji do slámy, potom naházal hatě do bláta a velkou haluzí, která posloužila jako hever, kola uvolnil. Herka apaticky vykročila.

"No, šikne se," uvažoval a pošlehával koně bičem. "Mám po dědovi takový náčrt, jak udělat ze samovaru maličkou palírnu..."

##

"Těžká věc," usoudil Semen při pohledu na měděnku. "Ovšem je to vzácná věcička, přímo z Tuly. Nejlepší samovar, jaký jsem v životě viděl..."

"Tak se přesvědčíme." Jakub namočil hadřík a nasypal na něj prášek. Energicky otřel zrezlý bok.

Z kohoutku vyrazil obláček dýmu, který se zformoval do obrysu lidské postavy.

"No tohle?" užasl Semen. "Opravdový džin..."

"Jmenuji se Saša." Návštěvník ze samovaru se zašklebil.

"Hm," zamručel exorcista. "Co s ním uděláme?"

"Podle toho, co si pamatuju z arabských pohádek, by nám splnit tři přání..."

"Polibte mi prdel!" zavrčel džin.

Dým mezitím získal přirozenou konzistenci lidského těla. Duch ze samovaru vypadal nanicovatě. Očka mírně šikmá jako Lenin, nažloutlá kůže, nos jako brambora, šilhal. Na hlavě měl naraženou buřonovku s rudou hvězdou, z koutku úst mu visel nedopalek bělomorky. Zjev měl na sobě odřenou ukrajinskou rubašku. Na prstě dámský prstýnek, nejspíš kradený. A zlaté zuby.

"Ty nechceš plnit naše přání?" zamračil se Jakub. "Neděláš dobře."

Obratně zavrčel kohoutek.

"Au!" zakvílel Saša, až mu z huby vypadlo cigáro. "Za koule ne!"

"Tak jak to bude s těmi přáními?" procedil sladounce Vandrovec a utahoval kohoutek dál.

"Kurva, to nepoznáte žert? Au! Splním, splním."

"Tři každému," zavrčel Semen.

"Šest? To nemůžu... Proboha, pusť ten kohoutek... Předpisy nedovolují..."

"Vem ho čert," zavrčel Vandrovec, "postačí i tři. Tak co nejdřív..."

"Nové gatě?" hleděl Semen zamyšleně na kámošovy kalhoty. "Nebo milion dolarů v použitých bankovkách..."

"Nebo aby z kohoutku tekla vodka," navrhl přítel.

"Jenže nemáš kohoutek," poznamenal kozák střizlivě. "Nechceš napřed vodovod? Pokud vím..."

"Nebylo by špatný projet se metrem," uvažoval exorcista. "Třeba z chalupy do hospody."

"Mám to pokládat za přání?" zeptal se džin.

"Třeba jo."

Něco houklo. Před Jakubovým domem se objevil parádní vagón. Oba dědci vyšli před chalupu a zamyšleně si ho prohlíželi. Uvnitř svítila světla, červená plyšová sedadla zvala k posezení.

"Nasedněte a hned vás odvezu," pobízela je džin.

"Ty hajzle," zavrčel Jakub. "Děláš si srandu? To má být metro?"

"No jistě, vagón jsem přitáhl až z Moskvy," urazil se Saša.

"Metro jezdí pod zemí," připomněl Jakub.

Duch se podrbal na hlavě.

"Víte to určitě?"

"Jasan... Když jsem byl u vnuka ve Varšavě, jeli jsme pod zemí."

"Nu což," vzdychl džin. "To se dá zařídít... Nastupte."

Jakub a Semen důstojně zaujali místa.

Příšerné kvílení kamenů drhnoucích o plech trhalo uši. Přední okna popraskala a dovnitř teklo bláto.

"Ten vůl nás snad zabije," vyjekl s hrůzou Semen při pohledu na to, jak ještě nedávno luxusní vagón zaplňuje hlína pořád víc.

"Už to nebude daleko," usoudil Jakub při pohledu, jak pořád četnější úlomky cihel škrábou postranní okna. "Ještě chvíli vydrž..."

Nečekaně se vše otřásl. Vnitřek vozu zalilo jasné světlo. Dveře zaskřípaly, otevřely se a bláto vyteklo ven. Oba kumpáni, špinaví jako prasata, se vyplazili na vzduch. Džin zaparkoval vagón přímo před hospodou.

V silnici a části chodníku zela gigantická jáma, hluboká několik metrů. Samotný vůz obklopoval hliněný val.

"Jak se líbila projížďka?" zeptal se Saša, který se zhmotnil vedle nich.

"Takový metro si strč do prdele!"

Džin zezelenal strachem.

"To má být další přání?" zíral vyděšeně na zablácený, zdevastovaný vagón.

Jakubovy oči zlomyslně blýskly. V tom okamžiku se ve dveřích putyky objevil podnapilý Josef. Hvízdal si. Sestoupil po třech schodech a pochopitelně spadl do díry.

"Metro, břídi, jezdí betonovými tunely," ucedil Jakub. "V rámci reklamace vytáhneš Josefa, vyčistíš nám šaty a zasypeš tu díru!"

Džin spěšně přikývl. Skočil na dno výkopu a vytáhl zděšeného Jožku. Postavil ho vedle přátel, luskl prsty a zmizel.

Hlína naskákala zpátky do výkopu, silnici pokryl novoučkový asfalt, hladký jako zrcadlo, jen dlažba na chodníku byla trochu světlejší.

Tři dědci místo sledování těchto změn nadávali, až se hory zelenaly. S džinem zmizely i jejich šaty.

##

Dveře putyky se otevřely a dovnitř napochodovali Jakub, Josef a Semen. Oblečení byli neobvykle ale důstojně do tunik zhotovených z rudého aksamitu, vypáraného ze sedadel vagónu metra. Maličké srpy a kladiva, vyšívané zlatými nitěmi, zářily ve svitu mouchami posrané žárovky. Hostinský při tom pohledu vytřeštil oči.

"Co se vám stalo?" vyjekl.

Všiml si, že všichni tři jsou bosí.

"Co má být?" předstíral Semen údiv. "Dneska tu přece měl být starořecký večer a každý si měl povinně vzít patřičný úbor. V novinách byla pozvánka."

"To nebylo u nás," zavrtěl hlavou krčmář.

"Zvláštní. Co se dá dělat. Přines tři Perly."

Zasedli k oblíbenému stolku. Pili druhé pivo, když vzduch tiše mlaskl a vedle stolku se zhmotnila čtvrtá židle s džinem.

"Ty zasranče, kde máme hadry?" Jakub zkušným pohybem upravil prázdnou láhev o okraj stolu.

"Sám jsi mi je přikázal vyprat! Myslel jsem, že počkáte ve vagónu!" Saša evidentně zrozpačitěl. Luskl prsty a v okamžiku byli všichni tři oblečení. Jakub sice měl na sobě Semenovu uniformu, ale džin to následujícím lusknutím napravil.

"Jaké máte druhé přání?" zeptal se konkrétně.

Kámoši na sebe váhavě pohlédli.

"Nevezmeme milion dolarů v bankovkách?" navrhl exorcista.

"Jenže proč?" pokrčil rameny Semen. "Co s nimi uděláme? I kdybysme se koupali v šampaňském a baštili kaviár, do smrti takový prachy neutratíme. Měli jsme ten samovar najít před šedesáti lety..."

"Co tak holčičky?" zamyslel se Josef. "A trochu si užít."

"Nemáme viagru," zchladil ho Vandrovec. "To by se promarnila dvě přání... A já jsem celou válku litoval, že se mi nepodařilo chytit toho grázla Hitlera..."

Přátelé na něho pohlédli a blýsklo jim v očích.

"To je nápad," procedil Josef. "Ještě mám takovou kartičku, co jsem si napsal, když jsme šli s Druhou armádou na Berlín, víte, takový soupis mučení, kdyby se mi ten hajzl dostal do ruky..."

"Jinými slovy chcete, abych vám dodal Hitlera do Vojslavic?" ujistil se Saša. "Je to vaše přání?"

"Přesně tak," přikývl Jakub. "Jenom nám poskytl půl hodiny na přípravu."

##

Okrskář Birski se probral z dřimoty, když ospalé odpolední ticho přerвала dávka ze samopalů.

"Kurník, co je to?" vyskočil.

Vyběhl ven a ztuhl. Městečkem maširovala skupina hitlerovců v uniformách SS.

"Natáčejí film?" podivil se polda. "Proč o tom nevím?"

V tom okamžiku jeden nacistů nedbalým pohybem hodil do hospody granát. Při pohledu na kusy těl, která vylétla oknem, policista pochopil, že se nejedná o film.

##

Josef zvedl poklop v podlaze kůlny. Tři přátelé sestoupili po žebříčku do temné tlamy bunkru. Jednou sem vtrhli poldové, po kterých zůstal dokonalý chaos, převrácené skříně a otisky kanad v hlíně. Josef odsunul falešnou stěnu a pyšně vstoupil do zbrojnice. Tu policajti nenašli, spokojili se s kořistí z první místnosti. Podél stěny stály pušky, zavinuté do mastných hadrů. Část pocházela z první světové války, část ze druhé. Byl zde i kalašnikov, který Josef ukradl z policejního vozu za stanného práva, ale bez nábojů.

"To je věcička," zvedl Semen kulomet maxim. "Docela jako v Mandžusku, jenže tehdy je měli oni."

Vandrovec probíral bednu s granáty. Hostitel otevřel skříň. Na věšácích visely vzorně uspořádané uniformy.

"Které si vezmeme?" zamyslel se.

Exorcista přímo zezelenal závistí. Měl jich jen několik a to jugoslávských, kdežto tady byly skoro všechny z obou světových válek. Chyběly jen carské, ty putovaly jako dary Semenovi...

##

"Kurník, o co jde?" zoufalý Birski se plížil podél plotu uzenářství.

Během několika minut se klidné městečko změnilo ve frontovou linii. Už vypálil dva přidělené náboje na nacisty, kteří ho pronásledovali, a zbyl mu jen jeden. Obyvatelé po prvním překvapení začali klást hrdinný odpor. Použili vidle, dlažební kostky i baseballové pálky, ale s těmi mnoho nedosáhli. Na několika místech už stoupala oblaka černého kouře.

"Vylezli z nějaké díry v čase nebo se tak baví dnešní skini?" uvažoval zalezlý v křoví. "Asi vylezli, kde by skini sebrali takové zbraně? A co tady k čertu dělá ten vagón metra? Vyhrabal ho někdo ze země?"

Jeden hitlerovec právě zapálil novinový stánek.

"Musím ke starostovi, tam je horká linka." Policista se vši silou ovládl. "Musím informovat posádku..."

Vklouzl do rokle, přeběhl nahnílou lávku, pak nevelkou prázdnou parcelu a ocitl se u Josefovy stodoly. Paměť ho neklamala, mezi stodolou a kůlnou byla malá zamčená branka. Obětoval poslední náboj a ustřílel zámek. Vnořil se do šera úzkého průchodu. Kýbl, vedle králikárna...

Nečekaně se mu postavil do cesty po zuby vyzbrojený stín. Polda tiše vyjekl, ale hned v něm s úlevou poznal hospodáře. Josef měl na sobě předválečnou uniformu, ověšenou kulometnými pásy. U opasku mu viselo pět granátů. Na hlavě měl prilbu, normálně používanou na krmení pro slepice.

"Co tady čumíš?!" houkl stařec na poldu. "Jaká je situace?"

"Zapálili knihovnu, vyloupili obchod s lihovinami."

"Kolik jich je?" zeptal se věčně Jakub.

Stál opodál, takže ho Birski hned nepostřehl.

Vandrovec držel v každé ruce samopal, přes rameno si přehodil pás panceraustu.

"Vždyť jsme konfiskovali..." zablábolil okrskář při pohledu jak Semen montuje kulomet na přívěs motoroky.

"To by to s náma teď dopadlo, kdybyste všechno zkonfiskovali," zahučel. "Pozor!" zařval nečekaně.

Okrskář se bezděčně napřímil jako struna.

"Pohov. Jaká je strategická situace?"

"Poslušně hlásím, deset esesáků s plamenomety podpaluje vesnickou knihovnu."

"A sakra. Když jste ji udělali ve staré synagoze, tak se nedivte," zavrčel Jakub.

"Dalších deset vyloupilo obchod s alkoholem a odnášejí bedny s láhvemi do banky. Tam zřejmě sídlí. Ostatní běhají městem a střílejí do lidí."

"Kolik je obětí?"

"Nepočítal jsem je, asi dvacet, podle toho co jsem viděl, leží totiž na ulicích..."

"Mají těžké zbraně?"

"U hospody jsem viděl vagón metra. A před bankou parkuje jejich nákladák."

"Vezmi to." Jakub mu strčil bedničku s tritolem a roznětkami. "Uděláme tady pořádek."

Semen nastartoval a vyjeli na ulici.

"Jeď Chelmskou a zaútoč zezadu, od parku," přikázal Jakub, "my půjdeme zepředu."

Nezpozorování dorazili k mostu. Esesáci po spálení stánku začali rabovat řeznictví.

"Heil Hitler," ucedil Jakub a vypálil dávku ze samopalu.

"Docela jako ve čtyřiačtyřicátém," potvrdil spokojeně Josef.

Dvakrát vystřelil, zlikvidoval tak Němce, který vyběhl od rohu. Poklekl a položil trubku na rameno. "Trefíš?" zeptal se neklidně Jakub. "Máme jenom jeden."

"Klídek." Jožka si nasadil brýle a pečlivě zamířil.

Střela ohlušivě hvízdla.

Nákladák zaparkovaný před bankou ukončil svou existenci efektním výbuchem. Ze dveří budovy vyběhli další dva nacisté, které Jakub ihned zneškodnil. V krámě nikdo nebyl, jen zbytky chipsů dokazovaly, že tady někdo řádl.

"Musíme na náměstí, kouknout se co je s knihovnou," usoudil exorcista.

V tom okamžiku k nim dolehl hluk výbuchu a hned nato kulometná palba. Rozběhli se. Hanebně se opozdili. Všichni Němci leželi děraví jako síta. Birski se rozhlédl a ztuhl.

"Kurník," zakvílel. "Vždyť jsme revidovali, konfiskovali... Tolik let..."

Na náměstí se shromáždili snad všichni obyvatelé Vojslavic, od školáčků po starce, kteří pamatovali ještě cara. Všichni po zuby vyzbrojení. Pušky snesené z půd se leskly olejem.

"V bance sedí Hitler!" zvolal Jakub.

Odpověděla mu temná palba do vzduchu. Banka, která měla okna a dveře jen do náměstí, vypadala dost důkladně. Ted' se šikla bednička, kterou nesl Birski. Třicet kilo tritolu. Založili nálože ze tří stran. Zepředu to nešlo, protože esesáci

bděli a stříleli z oken. Přijel Semen, z hlavně maximu se ještě kouřilo.

"Sejmul jsem tři," pochlubil se.

"A na nás skoro žádní nezbyli," reptal Jakub. "Už se brání jenom tady. Ale hned je vykouříme."

"Je toho hodně," pohlédl starý kozák neklidně na kostky a roznětky.

"Musíme bouchnout pořádně. Uvnitř je starý sejf, velký jako celý pokoj. Jestli Hitler sedí uvnitř..."

"Leda tak. Tohle množství tritolu nevydrží žádný sejf."

"Všichni zpět!" křikl Jakub a podpálil doutnák.

Bouchlo to opravdu parádně.

Když prach sedl a shora přestaly padat cihly a kusy stropů, ukázalo se, že Semen neměl pravdu. Sejf vydržel. Zato okolní domy ne. Také přibýlo mrtvých.

"Už se to nějak vymyká z rukou," prohlásil zamyšleně exorcista.

Birski s malebně utrženou hlavou ležel opodál.

"Znám šifru," prodral se davem ředitel banky. Chvilí potom vyvlekli ven Adolfa. Okamžitě se našel provaz a Hitler se zahoupal na lucerně.

V tom okamžiku vjel na náměstí policejní vůz a z něho vyskočil Rowicki jako čertík z krabičky.

"Co se tady k sakru děje?!" zavyl při pohledu na mrtvolu a ruiny. "Všechny vás zatýkám!"

Džin se zhmotnil a opřel se o lucernu, na které se houpal Adolf.

"Teď snad už jste spokojení, ne?" prohlásil.

"Podávám reklamaci," zavrčel Jakub a otočil kohoutkem.

"Au. Nech toho, jo? Co se vám nelíbí?"

"Měl přijít Hitler a ty jsi s ním přitáhl několik desítek ozbrojených hajzlíků."

"Řekl, že je to jeho ochranka. Myslel jsem... au!"

"Příště nemysli a plň příkazy," zavrčel Jakub. "Nebo ti strčíme ten vagón tam, kam slunko nechodí."

Saša krotce přikývl a luskl prsty. Hitlerova mrtvola se dematerializovala, banka byla opět celá, obnovily se i okolní domy. Udivení nebožtíci vstali z chodníků, zbraně zmizely lidem z rukou.

"Upravil jsem jim paměť, aby nebyly potíže," pochlubil se Saša.

Vrátili se do Josefovy chalupy, protože to bylo nejbližší.

"Zbylo jedno přání," konstatoval Jakub. "Musíme je dobře promyslet. Co lidé chtějí? Většinou prachy, ale těch mám dost, čert ví proč..."

"A divoký sex s hezkýma ženskýma, ale to není nic pro náš věk," dodal Josef.

"Slyšel jsem, že každý chlap chce mít velkého ptáka," dodal Semen, "doktor Freud, když jsme se jednou ožrali, říkal..."

Jakub vyndal z poklopce nástroj, práskl jako bičem a zabil mouchu lezoucí po zdi.

"I tak ho mám moc dlouhýho," zavrčel, "kolikrát jsem si na něho šlápl."

"Co tak zkrátit?" navrhl Saša.

"Ale, zvykl jsem si," vrátil orgán na své místo, konec zastrčil do holínky. "Musíme vymyslet něco zvláštního, velkého, čistého..."

"To je možné i bez kouzel, stačí umýt slona." Kozák si vzpomněl na vtip z doby svého mládí.

Kámoši ho slyšeli tolikrát, že se ani nerozesmáli.

"Můžeme pustit vodu do vodovodů," přemítal exorcista. "Jenže kdo potom bude kupovat naši pálenku?"

"Trošku se projdu a až něco vymyslíte, zavolejte," navrhl džin a zmizel.

"Co si tak necháš spravit zuby?" zamyslel se Josef. "Nebo něco na zub?"

"Plnou vanu kaviáru," nadechl se Semen. "Ale proč tolik, k d'asu. Než ho sníme, zkazí se."

"A objednat si mňí?" navrhl Jakub.

"Mňí se dá koupit v krámě... A co kdyby se vrátil car? Za cara bylo nejlíp."

Kámoši po sobě koukli.

"To bych neriskoval," usoudil exorcista. "Možné by to bylo, ale ten zasraný džin vždycky všechno zvoře. Nehodlám jít v poutech pěšky na Sibiř. A je to poslední přání. Nedá se zrušit..."

V tom okamžiku se na půdě ozval rachot a zadunění padajícího kanystru. Všichni se vrhli z kuchyně do síňky a rychle se vyškrábali po žebříku nahoru. Džin ležel na podlaze a vedle něho prázdný kanistr po pálenice.

"No tohle!" vydechl Jakub. "Vyžahl pět litrů..."

"Nahradím," vyblekotal Saša a luskl prsty.

Na zaprášené podlaze vyrostlo deset lahví skotské whisky.

"Vymysleli jste třetí přání?" zeptal se a omámeně na ně pohlédl.

"No," řekl Semen. "Viděl jsem Vojslavice před sto lety, rád bych je tedy uviděl za dalších sto let. Přenes nás na hodinku na konec 21. století."

"Už se na tom pracuje."

Houklo to a Saša zmizel. Spolu s ním se vypařily láhve a značná část prachu.

"Sakryš, to bylo pro něho těžké," zaradoval se Jakub.

Josef ovšem mlčky zavrtěl hlavou.

"Něco mi tady nepasuje," zavrčel. "Tady nikdy tak čisto nebylo."

Přistoupili k okénku a vyhlédli.

Od chalupy k řece se rozkládal parčík s trávníkem banánovými palmami. Za řekou se tyčil věžák.

"Hele," zaradoval se Jakub. "Počasí se zlepšilo. Jenže co tam píšou?"

"Nevím, neumím čínsky," zamračil se Semen. "Tak co budeme dělat, sedět tady nebo půjdeme?"

"Ještě nikdy jsem nepálil samohonku z banánů," zamyslel se Jakub.
Zvedli poklop a tu je potkalo první rozčarování. Dole nebyl žebřík.
"Šlohl mi žebřík," vyjekl Josef. "Novoučký..."
"Kdepak novoučký," zchladli ho Semen. "Teď je mu sto let. Seskočíme? Není to vysoko."
Seskočili a zašli do kuchyně. Všechno tam v podstatě zůstalo na svém místě, kamna i stůl, jen to bylo ohrazeno červeným provázkem. Ruský a čínsky psaný lístek varovaly před saháním na exponáty. Nahlédli do pokoje a tu se ukázalo, že původní nábytek je fuč, nahradil jej podobný z téže doby.
"Hm," podívil se Josef. "Proč právě z mé chalupy udělali muzeum?"
"Třeba tví vnuci vykonali nějaké hrdinské činy?" Semen se podrbal na hlavě. "No dobře. Víte co? Dal bych si pivo."
"Hned, ale napřed si prohlédneme celé muzeum." Josef strčil do protějších dveří.
Uprostřed místnosti stála destilační aparatura. Vedle na židličce seděl manekýn s bílou holí v ruce.
"Ojoj," přečetl kozák tabulku. "Tady píšou, že se takhle v primitivních podmínkách vyráběl alkohol, který způsobil slepotu a spoustu nemocí."
"Z mé samohonky nikdo nikdy neoslepl!" urazil se Josef.
"A taky píšou, že světová feministická internacionála zakázala prodej a požívání alkoholu na kongresu v roce 2043."
"To znamená, že je tu už padesát let prohibice." Jakubovi zazářila očka. "Hoši, víte, jak se napakujeme? Všichni musí být úplně vyprahlí..."
Vyšli před dům a zastavili se jako zkamenělí. Stodola, chlév i kůlna zmizely beze stopy. Na místě sousedova hospodářství se rozkládal park, o kus dál nějaké skleněné haly. Za nimi se k obloze tyčily další věžáky.
"Zabiju je!" zavyl Josef.
Otočili se a uviděli, jak jejich přítel čte tabulku umístěnou na zdi chalupy.
Primitivní stavba z polského postkomunistického období, hlásal ruský nápis.
"Jak to primitivní?" štěl se. "Nejhezčí chalupa z celé vesnice a oni napsali primitivní?!"
V místě, kde bývala ulice, vedla pohodlná promenáda lemovaná datlovými palmami. Vykročili k srdci metropole. Občas je mýjeli lidé. Nejvíce bylo Číňanů, ale vyskytli se i běloši, černoši a Indiáni. V oblečení panovala naprostá svoboda: jedni měli na sobě římské tógy, jiní jen pásky přes bedra, další kosmické skafandry... Tři staříků v památečných oděvech si nikdo nevšímal.
"Obchodní centrum," četl Josef neon na nejbližší budově. "Bardak Trade Center."
"To se ten čurák tak napakoval na těch pašovaných žvácích?" zvrátil Jakub udiveně hlavu. "Má nejmíň patnáct pater."
"Jdeme dovnitř," postrčil ho Semen. "Trošku mu to zošklivíme."
Vstoupili. Hned u vchodu byl stánek s hygienickými potřebami. Příjemná čínská expedientka topless se půvabně usmála.
"Využijte naši nabídku," zašvitořila ruský. "Máme senzační vynález," ukázala jim zkumavku. "Miniaturní Černé díry."
"K čemu slouží?" zajímal se Jakub.
"Je to tuze jednoduché, když chcete něco uklidit, třeba starou chalupu nebo vrak auta, jednu ze zkumavky vyndáte a odstoupíte dva metry. Díra to polkne a zmizí."
"Je jednorázová," zamračil se Semen.
"Jistě, ale v soupravě je sto kusů. Ovšem pokud si nejste jisti všestranností použití, přijměte testovací soupravu," podala jim zkumavku. "Uvnitř jsou dva kousky."
Do centra se nedostali, u vchodu do supermarketu bylo potřeba ukázat čárový kód na předloktí, který neměli...
Za skleněným věžákem stál bývalý obchodní dům Vojslav, maličký, utlačovaný okolními budovami.
"Státní centrum euthanázie společenských příživníků," přečetl Jakub tabulku. "Výroba biologických preparátů pro školy a soukromé sběratele. Líbí se mi tady pořád miň. Nikdy jsem neměl školu rád, a tady dělají něco pro to, aby fungovala líp..."
Na rohu stavby visela obrazovka z tekutých krystalů. Právě vysílali zprávy. Hlasatel mluvil ruský, ovšem dole promítali čínské titulky.
"Pokračuje pátrání po šéfovi polské sekce Al-Kajdy Usámovi ibn Vandrovci. Místodržitel, první tajemník Ivan Bardak informuje, že aktuální odměna za jeho chycení je pět kilogramů opravdového hovězího."
"Cože!? Pět kilo flákoty za mého potomka?" urazil se Jakub.
Popadl litinový koš na smetí a mrštil jím do obrazovky. Ta popraskala a zhasla.
Něco zadunělo a zpoza rohu vyšel robot v podobě kovového kostlivce. Na hlavě měl policejní čepici vylepšenou čínskými znaky.
"Zatýkám vás, příživníci," prohlásil. "Žijí nebo mrtví, půjdete se mnou na euthanázii."
V první chvíli chtěl Jakub sáhnout pro granát, ale v kapse nahnátl zkumavku s černou dírou. Vytáhl špunt a jednu hodil na policistu. Jen to luplo a polda přestal existovat.
"Fakticky síla," prohlásil Jakub uznale.
Potom se dali na útěk.

Hospoda ještě stála, ale nepochybně byla určena ke zbourání. Okna i dveře zatlučené prkny. Popraskaný strop...
Odtrhli několik prken. Proklouzli do místnosti, která bývala hlavním sálem.
"Konečně doma," zavrčel Vandrovec. "Není divu, že zkrachovala, když je prohibice."
Nečekaně zaslechli šramot. Přikradli se ke dveřím do druhého sálu a prudce je otevřeli. Na stole stála taška plná kabelů a svítících diod. Na židli seděl podivný chlápek s turbanem. Pohlédl na ně. Měl vlasy neurčité barvy, vodnaté oči, zkrátka vypadal docela jako Jakub v mládí.

"Usáma ibn Vandrovec?" užasl exorcista.
"Jakub Vandrovec?" užasl terorista.
"Říkej mi dědo!"
Srdečně se objali. Je milé potkat předka.
"Jak jste se sem dostali?" zeptal se. "Dírou v čase?"
"Tak nějak, za půl hodiny nás stáhnou zpátky," vysvětlil Semen.
Jakub si najednou na něco vzpomněl. Dal Usámovi facku, až mu spadl turban.
"To máš za islám," zařval.
"Ale dědo," vyjekl Usáma. "To jste nikdy neslyšeli o katolickém fundamentalismu?"
"Cože? Vy nejste pohaní?"
"Kdepak. Hned na začátku 21. století začali křesťané pronikat do řad al-Kajdy. A když nás bylo dost, zlikvidovali jsme mohamedánské busurmany a organizaci převzali..."
"A s kým vlastně bojujete?" divil se Semen.
"S taoisty, buddhisty a konfuciány."
Tři starci se drbali na hlavách. Ta jména jim nic neříkala.
"A co vlastně chystáš s tou taškou?" zajímal se exorcista.
"To je balená kvantová bomba. Do Chelmu přijede na návštěvu místodržitel Polska Ivan Bardak."
"Chelm je přece třicet kilometrů odtud."
"Klídek, kráter po výbuchu bude mít průměr nejméně osmdesát kilometrů."
"Fascinující," ocenil jeho předek. "A co lidi?"
"To víš, dobří se dostanou do nebe a ostatní do pekla," vysvětlil ochotně Usáma.
Jakub uznale přikyvoval. Ten katolický fundamentalismus má sílu. I pravnuke po pradědovi něco zdědil. Podobně jako Jakub netroškaří a neuznává poloviční opatření... Jeho krev.
"Nešlo by to z menší vzdálenosti a slabší bombou?" zajímal se Semen.
"Kdepak, kordony vždycky stojí dvacet kilometrů kolem..."
A opět začal něco regulovat. Josef pohlédl na hodinky.
"Za pět minut skončí hodina," řekl. "Počkej, až zmizíme, a potom odpaluj."
"Pomůžeme ti," slíbil Jakub. "Obejde se to bez té atomovky nebo co to je..."
"Jak?" zajímal se pravnuke.
"Koho je ten váš místodržitel potomek?"
"Jóži Bardaka."
"Až se vrátíme, prostě toho lumpa zlikvidujeme a ve tvé současnosti nebude mít potomky. Tak to bylo ve filmu Terminátor."
"To je nápad," zaradoval se terorista. "Ale nechcete jich zlikvidovat víc? Hned vám napíšu seznam..."
V tom okamžiku něco cvaklo a tři kumpáni se zhmotnili na lavičce před krčmou.
"Co jsem říkal o skákání dozadu?" zeptal se jízlivě Semen. "Minulost je jistota, v budoucnosti čeká spousta nebezpečí..."
"No dobře, dobře," řekl Jakub smířlivě. "Musíme najít Józu Bardaka a urazit mu palici..."
"Co je nám do budoucnosti?" pokrčil starý kozák rameny.
"V podstatě je mi fuk, ale slíbil jsem. Józu sejmeme v hospodě."
Vstoupili do šera putyky. Kandidát likvidace právě promlouval ke svým kumpánům.
"Všechno jsem viděl. Vandrovec mluvil se džinem, který vylezl ze samovaru."
"Žvaníš jako praštěný," ucedil jeden flákač. "Nepochybně derilium...!"
"Hned uvidíte sami." Bardak vytáhl z pytle rezavý samovar a oťel ho špinavou prackou, a když to nepomohlo - ubrusem.
Zevnitř vylezl Saša.
"Ó pane, splním tvá tři přání," pohlédl s jistým odporem na Bardakovu zarostlou hubu. "Vodku, uzenáče a okurku?"
"Sašo, neposlouchej ho," řekl Jakub a vytáhl pistoli. "Hned ho sejmu a můžeš klidně spát dalších dvě stě let."
"Nesmíš ho zabít," protestoval džin. "Každý, kdo má právo vyslovit tři přání, je pod mou ochranou dokud nebudou splněna."
V obličeji se mu zračil odpor. Nový majitel se mu zřejmě nezalíbil.
"Do prdele," naštvál se Jakub.
Bardakův obličej rozjasnil potměšilý úsměv.
"Tři přání?" ujistil se. "Tak první je, aby Jakuba Vandrovce vzal ďas."
Džin luskl prsty. V hospodě se zhmotnili dva čerti. Asmodeus ve vytahaném obleku a další ďáblík v ožehlém plášti.

"Kde to jsme?" rozhlédl se urozený ďábel.
"Máte odnést tohoto chlapa do pekla." Saša ukázal na Jakuba.
"To už jsme zkoušeli," zavrčel ďáblík. Jakub na oba vesele zamával a gestem je zval ke stolu. "A kdo vlastně jsi, že nám poroučíš?"
"Jsem arabský džin, no, vlastně ruský. Ruských mohamedánů," vysvětlil ochotně Saša. "A tady ten," plácl Bardaka do zad, "přikázal, aby Jakuba vzal ďas."

"Trhni si nohou, šejdiří," procedil Asmodeus a strčil džinovi pod krk šavli. "A s tebou, Bardaku, si to vyřídíme, jakmile se k nám dostaneš," pohrozil pěsti a oba čerti zmizeli.

Jen sirný smrad ve vzduchu dokazoval, že jejich návštěva nebyla pouhým preludem.

"Jak já toho mizeru nenávidím!!!" zavyl Bardak. "Hele, džine, udělej něco, abych ho už nikdy neviděl!"

"Tvé přání je mi rozkazem!"

Luskl prsty a Bardakovy oči se kutálely po podlaze.

"Co je, kdo zhasl?" užasl invalida. "Hele, džine, udělej v krčmě světlo..."

Saša se pousmál a šedesátka žárovka u stropu zazářila jako svářečka.

"Spotřeboval tři přání," informoval Jakuba. "Už není v mé péči."

Vandrovec vystřelil jenom jednou.

"A máš po vnukovi místodržiteli," frkl. "A co vy, taky chcete do hajzlu?" otočil se k vyděšené partě. "Neviděli jste nikdy mrtvolu?"

"Bude s ní určitý problém," poznamenal Semen.

Exorcista vytáhl z kapsy zkumavku s černou dírou. Vytáhl špunt a vytřásl ji na mrtvého. Díra jen cvakla. Bardak zmizel.

"Povinnost je splněná, nenapíjeme se?" otočil se k Sašovi. "V podstatě jsi slušný chlap, jenom s těmi přáními ti to nějak hapruje."

Zasedli k oblíbenému stolku.

"Dobře, probereme, co haprovalo," souhlasil džin.

Flinkové ještě chvíli zírali na prázdné místo, kde ještě před minutou ležel jejich kumpán. Potom se vrátili ke svým láhvím a sklenicím.

Ruská ruleta

Povídka byla napsána společně s Konrádem T. Lewandowskim

Šéfredaktor Senzací byl právě na dovolené, takže mladíka, který vypadal jako přemoudřelý věčný student, jeden z těch, co neustále střídají školy a nespokojí se ani se studiem na třech fakultách naráz, poslali k jeho zástupci. Se stejným zdarem ho mohli poslat diskutovat o barvách se slepcem. Zástupce, tlouštík s kovovými brýlemi a licousy, byl nepochybně vynikajícím přítakávačem, jakých právě uplynulá doba socialismu vyprodukovala spousty, ovšem debata s návštěvníkem výrazně přerůstala jeho intelektuální možnosti. O to víc, že ho děsil příznak samostatného rozhodnutí.

"Můžete nám předložit seznam témat, kterými se chcete zabývat? Poradíme se a odpovíme vám..."

"Co potřebujete?" Mladík neměl žádné pochopení pro kompetenční trable šéfredaktorova zástupce.

"Máte něco hotového?"

"Ne. Napíšu článek na určené téma," vysvětloval mladík trpělivě.

"Na každé?"

"Ano."

Zástupce šéfa pořád nechápal. "Ale o čem chcete psát?"

"A co právě teď potřebujete?"

"Co nám vlastně navrhuje, pane..."

"Tomaszewski. Radoslaw Tomaszewski..."

"Když nevíte, co chcete psát..." Zástupce svažtil nízké čelo, až mu málem spadly brýle. Pomalu dospíval k závěru, že konkurence na něj poslala provokatéra.

"Hledám práci." Mladík začal odjinud.

"Á, to jste měl říct hned. Volná místa nemáme."

"Proto chci začít externí spoluprací. Potřebujete nějaké téma?"

"Naši novináři si témata hledají sami," pronesl šéfredaktorův zástupce hrdě.

"Myslel jsem, že si je vymýšlejí..."

"Cože?"

V tom okamžiku se rozhodla zasáhnout sekretářka, naslouchající u pootevřených dveří. Vstoupila do pracovny a něco šéfovi šeptala. Tomaszewski zaslechl slova "stážista", "vymítání" a "Lublin".

"Jistě, ale on se nevrátil..." namítl zástupce šéfredaktora Senzací a v tom okamžiku v jeho očích konečně blýskla intelligence. Společně se sekretářkou pohlédli na Tomaszewského a vábivě se usmáli...

##

Dveře vyzdobené sugestivním nápisem VÍTEJTE V KRAJINĚ, KDE CIZÁK ZAHYNE se otevřely, zaskřípaly nikdy nenaolejované panty. Jakub odtrhl kalný pohled od půllitru s pivem a pohlédl ke vchodu. Ve dveřích stála vysoká postava v uniformě ruského kavaléristy z první světové války.

Jakub poznal v příchozím svého přítele Semen. Poposedl a udělal místo na lavičce ukradené v parku. Starý kozák přimhouřil oči podrážděné dýmem cigaret nejhorší kvality.

Jako obvykle v den trhu byla hospoda plná lidí. Jedni zapíjeli úspěšné obchody, druzí propíjeli vydělané peníze. Ti, kterým kšeft nevyšel, pili na žalost. Bylo po půlnoci a přítomní už dosáhli patřičného stupně opojení. Hostinský za pultem spokojeně počítal výdělek. Hosté se dneska opravdu vyznamenali. Z tekutin mu zbyl jen denaturák a jahodová pálenka.

Semen dosedl vedle Jakuba a vytáhl ze záhradní sklenici od okurek. Přítel mu opatrně přelil polovinu obsahu své nádoby.

"Co tě přivádí?" zeptal se.

"Dvě věci." Příchozí sňal papachu a otřel si rukávem čelo. "Velká a malá."

"Tak začni velkou," usmál se vymítač a lokl si piva.

Také kozák si svlážil hrdlo.

"Chlupáč zase nadělal škodu," oznámil, když polkl. "Lidi ze Starého Majdanu tě kvůli tomu hledali."

"Jak vidíš, na chvíli jsem zakotvil tady," řekl Jakub. "Občas je potřeba propláchnout ledviny..."

"Kotvíš v téhle putyce už třetí den," zavrčel kozák. "Co s tím uděláš? Mluvím o chlupáčovi..."

"Copak to nezvládnou beze mě?"

"Zahnali ho pochodněmi, ale zašil se v lese a určitě se ještě vrátí."

Exorcista přikývl.

"Potvora přilezla roklí. Opičáci ji neuhlídali."

"Nevím, v Dubince jsem dlouho nebyl," broukl Semen. "Tu zemi lítacích seker nemám rád."

"A co chtějí po mně?" Jakub zase ztratil souvislost.

"Abys chlupáče zlikvidoval. Jako odměnu mezi sebou sebrali pár set zlotých. A jako obvykle bude mejdan. Už chystají pití."

Exorcista povytláhl uznale obočí.

"Tak to je pořádně naštal," usoudil. "Nějaké ztráty?"

"Josifovi řádl na jahodové plantáži. Zdupal čtvrt hektaru, těžko říct, kolik spásl. Markovi rozvalil pilu. Dvacet kubiků vyschlých prken, po kterých se prošel, vzal čert. Hodí se leda na topení. Tomášovi vlezl do stodoly. Sežral tam pět metrů brambor, vyžehl sud zákvasu a rozbil destilátor. Pavlovi v sýpce zbaštil tři pytle ovsu a navíc zašlápl podsvinče... U mě se drbal o traktor. Budu muset koupit nový... O vyvrácených plotech ani nemluvíme... Ale škody je i tak dost."

Vandrovec zachmuřeně přikyvoval. Hrozně se mu nechtělo z hospody.

"U tebe," dodal kozák, "zlámal jabluňku a sežral nějaké švestky. Zelené. Neublíží mu?"

"Chlupáci mají výdrž," zklamal ho Jakub. "Vzpomínám si, jak jeden z nich oškubal dvě hrušně a zapil studenou vodou. Člověka by to zabilo, ale on si za dva dny ještě dal jako nášup chmel z celé chmelnice a taky nic. Kachní žaludek. Když má hlad, sežere i noviny z kiosku. Chtějí, abych ho zlikvidoval?"

"Ano. Miščuk dokonce řekl, že ti dá pancerfaust."

"Ale..." mávl exorcista rukou. "Udělám to tradičně. Už dlouho jsem neměl příležitost, musím zachovat čest. Jako to dělali předkové. Kopí a šavle..."

Semen přikývl.

"Tak si to pamatuju. I lidi si to myslí, proto mě poslali pro tebe, i když Jožin chtěl jít se samopalem... Ale nenechali ho."

"Ten jeho samopal znám," usmál se Jakub. "Když s ním šel jednou na divočáka, stěží ho zachránili. Vystřelil plný zásobník a ani jednou netrefil... A ta druhá věc?"

"Někdo za tebou přijel. Z Varšavy."

Jakub překvapeně zamrkal.

"Co je zač?" zeptal se. "Klient nebo dokonce pacient?"

"Ani to, ani ono. Asi něco jako novinář. Dobře víš, že ten městský přízvuk nesnáším. Zkrátka mu nebylo rozumět."

"A co on? Šel k čertu?"

"Ne. Napřed fotil vesnici, ale zahnali ho. Teď čeká na dvoře, až se vrátíš."

"No nic. Půjdu," zavrčel Jakub a vstal.

Dopil pivo a křísil püllitrem o zed'. Pro štěstí.

"Barmane!" zařval.

"Jsem hostinský," vypískl hospodský za pultem. "Jakube, tolikrát jsem tě prosil..."

"Koně!"

Už za pět minut stála před lokálem osedlaná herka. Vandrovec obratně vyskočil do sedla a odklusal do tmy.

###

Klisna, pobídnutá podpatky gumáků, se obratně přenesla přes plot a přistála na dvoře. Jakub seskočil. Neznámý seděl na zápraží a klimbal. Stařík se usmál, vytasil od pasu odrbaný revolver a vystřelil novinářovi u ucha. Ten sebou trhl, a když spatřil ozbrojence v černé esesácké blůze, bezděčně se pokřižoval.

"Hm, zřejmě zbožný člověk," zamumlal Jakub.

Když se návštěvník vzpamatoval z prvního dojmu, napřáhl ruku na uvítanou.

"Jmenuji se Radosław Tomaszewski..."

"A já jsem Vandrovec, Jakub Vandrovec," prohlásil hospodář důstojně.

Stiskl hostovi ruku, potom ji otočil dlaní vzhůru a pohlédl na čáry.

"Hele, čtu tady zajímavé věci. Ale ledacos by bylo dobré vylepšit," zamručel. "Nejlíp břitvou nebo skleněným střepem..."

"Napsal jsem dopis, že přijedu."

"Aha, dopis," vzpomněl si exorcista a vyňal z kapsy hrozně zmačkanou obálku, ještě pořád zalepenou. Z holínky vytáhl bajonet a zručně ji rozřízl. Chvilí zíral na vyrovnané řádky. "To je tvůj dopis?"

"Ne, ten je z berňáku," pohlédl Tomaszewski na přepis. "Píší, že pošlou policii."

"Ať to zkusí." Exorcista hodil papír na zem a začal prohledávat kapsy. Po chvíli našel kus dalšího dopisu. "Tehle byl asi tvůj. Fajnový papír na cigára. Sakra, zapomněl jsem si ho předtím přechíst... Tak to pověz vlastními slovy. Ale nebudeme stát tady," stiskl kliku a otevřel dveře.

Zevnitř zavanul pach dávno nepraných ponožek, okousaných kostí, rzi a myšiny. Jakub rozsvítil a myši utekly. Ostatní zůstalo na místě, i když ponožkám chybělo jen málo, aby hlodavce následovaly.

"Tak který noviny tě poslaly?" zeptal se hostitel.

"Týdeník Sensace," odpověděl okamžitě návštěvník.

"Sensace..." procedil Jakub. "Hm. Už dávno jsem nedělal nic senzačního, ale jestli jsi přivezl viagru, tak tady vedle bydlí takový mladý holky..."

"Mám něco ekologičtějšího." Tomaszewski sáhl do tašky a vytáhl láhev s nažloutlou kapalinou, ve které plavaly dřevěné třísky.

"Pálenka?" zhodnotil Vandrovec odborně obsah

"Sám jsem ji destiloval," pochlubil se návštěvník

"De... co?"

"Pálil." Tomaszewski přeložil odborný termín.

"Pálí, takže našinec..." zabrblal Jakub a pohlédl na hosta přívětivěji. Beze slova postavil na stůl dvě sklenky od hořčice a převzal od novináře flašku.

"Nač jsou tam ty klacíky?" prohlédl si ji proti světlu.

"To je dubové dřevo, zlepšuje chuť," vysvětlil Tomaszewski.

"Uvidíme..."

Jakub zručným švihem bajonetu usekl hrdlo láhve i se zátkou. Nalil.

"Na kšeft," pronesl novinář přípitek.

"Kšeft může být." Vandrovec dopil a mlskl. "Čistá pálenka, skoro jako z obchodu," prohlásil.

Tomaszewski poklidně vyprázdnil svou sklenku.

"Musí být čistá," odpověděl. "Destiloval jsem podle matematického vzorce..."

Jakub se málem zakuckal.

"Můžu ho napsat," nevěnoval mu novinář pozornost. Vytáhl papír a propisku. Kosti odhrnul doprostřed stolu, aby si udělal trochu místa. Napsal:

$C = -0,0984T^2 + 13,78T - 389,7$.

"Co je to?" podrbl se Vandrovec na hlavě.

"Na základě tohoto vzorce měřením teploty par na vstupu do chladiče vypočteme koncentraci právě zkapaňujícího destilátu v hmotnostních procentech," vysvětlil Radoslaw. "Potom je to třeba ještě zprůměrovat nebo lépe integrovat metodou nejmenších čtverců, tím dostaneme koncentraci hotové pálenky. Tato kvadratická rovnice, nazývaná Przewodasova parabola, je částí křivky fázové rovnováhy soustavy alkohol-voda. Funguje v rozsahu teplot 79 až 99 stupňů Celsia."

Jakub chvíli přemítal, ale posléze pochopil.

"Takže pálit se dá i matematika," prohlásil spokojeně.

"Jenom ze zvířete nic nevymáčkneš," odpověděl Radoslaw filozoficky.

"Jak to, že ne?" protestoval Jakub a vytáhl litrovku zubrovky.

##

Tomaszewski se probudil v seně.

Jemně řečeno, moc nevnímá a hrozně toužil být kdekoli jinde, hlavně daleko od vlastní hlavy. Nebo ještě líp, hlavy se zbavit... Když nabyl schopnosti vnímat okolí, zjistil, že kabát i kalhoty mu pokrývá světlehnědá hmota, která voní a chutná jako hořčice. Takže to musela být hořčice. Byla i v kapsách a peněžence... A Radoslaw osobně se nalézal ve Vandrovcově stodole. Když si to novinář uvědomil, vypotácel se ven.

Jakub držel v ruce kladivo a v ústech hřebíky. Dveře vytržené z pantů vracel zpátky do rámu.

"Jsem to doopravdy já?" vzpomínal návštěvník namáhavě. "Omlouvám se..."

"Ic... se ne... alo," odpověděl Vandrovec ústy plnými hřebíků.

"Už jsem si chvíli myslel, že mě přepiješ," pronesl Jakub uznale, když o chvíli později usedli ke snídani. Tomaszewski bezradně zíral na chleba a buček. "Najednou jsi zařval, že mi ukážeš, jak pije bulvární čmáral, ale místo toho jsi namazal prostěradlo hořčicí, zabalil ses do něho a vyběhl na dvůr zavřenými dveřmi..."

Radoslaw těžce kýval hlavou a nic neřikal.

"Chápu..." pohlédl na něho Vandrovec kriticky, "chce to lomcováka..." Vytáhl další flašku.

Tomaszewski naznačil, že chce uprchnout, tentokrát skrz stěnu.

"Klídek," přiblížil se Jakub s plnou sklenkou k hostovi přilepenému ke stěně. "Buď se pozvracíš, nebo se ti rozjasní v kebuli, v každém případě ti bude líp..."

Došlo k tomu prvnímu. Bledý novinář s rukou na ústech vyběhl na dvůr a zůstal viset na plotě. Prozíravý Vandrovec ponechal tentokrát dveře otevřené.

Ke křečovitě se zmítajícímu Tomaszewskému se seběhlo hejno slepic. Zastavily se a vyčkávaly. Když vytryskly zvratky, pustily se do zobání zbytků jídla. Hlavně z té, která přišla příliš blízko.

"Už nikdy zadělávanou slepici..." vracela se Radoslawovi nálada.

"Jednoho démona jsme vyhnali," konstatoval exorcista při pohledu na hosta, který se vracel v mnohem lepším stavu.

"Když odhlédneme od hořčice. Můžeme začít znova."

"Ne, děkuji, raději mléko."

"Mléko?" podrbl se Vandrovec. "Budu muset říct sousedům... Hm... ale co si o tobě pomyslí? Nu což host do domu..." Vstal a vyšel ven.

Tomaszewski se pokusil čistit kabát.

##

Jakub zabalil do tašky osikový kůl a kladivo. Na brusce přiostrčil bajonet.

"Tentokrát ho vyřídím," procedil tiše a mstivě.

"Koho chceš vyřídít?" zeptal se Tomaszewski. Exorcista se usmál.

"Oběšence. Dáš přednost vymítání nebo lovu chlupáče?"

"Popis vymítání mi otisknou určitě, s lovem si nejsem jistý," vysvětlil Radoslaw. "V každém případě mě sem poslali proto, abych udělal reportáž o venkovském vymítání."

Jakub zašel do sýpky a vytáhl pár černých holínek, mírně okousaných od myši.

"Musím si vzít lepší boty," vysvětlil. Stáhl si gumáky a odlepil od nohou onuce. Pod vrstvou šedé látky zasvítily jasně zelené, propocené ponožky.

Tomaszewski povytáhl obočí.

"Intenzivní barvička," poznamenal.

"Jo. Víš, jaké jsou to ponožky?" V Jakubově hlase zazněla pýcha. "Historické! Táta pracoval v hotelu v Chelmu, když tam bydlel doktor Lasker."

"Ten slavný šachista?"

"Ten. Jenže z podlahy trčel hřebík, doktor na něj šlápl a roztrhl si nohu i s ponožkou. Tak serval i druhou, tedy celý pár, a šup s ním do koše. A můj táta je vytáhl. Šachisti je chtěli od něho koupit, ale zasekl se, že ne. Odkázu je v závěti vnoučkovi..."

"Do té doby z nich moc nezbude." Tomaszewski poposedl, aby se ocitl na závětrné straně.

"Nevadí..." Exorcista se začal obouvat.

"Ty boty jsou taky slavné?" zajímal se host.

"Boty? Nevím. Možná ano, majitel se psal von..."

"Odkud je máš?"

"Sebral jsem je jednomu esesákovi, vzal ho čert! Měl menší nohu, musel jsem do nich tři měsíce lít denaturák, než mi začaly pasovat."

"Sebral jsi esesákovi boty? A neprotestoval?"

"Čím by protestoval, když jsem mu napřed ušmíkl hlavu šavlí?" Poutky na pásek kalhot Vandrovec provlékl nový izolovaný kabel a u poklopce na něm udělal fantastický uzel. "Jestli jsi připravený, můžeme vyrazit."

"Tak jdeme." Tomaszewski hbitě vyskočil a popadl fotoaparát.

Prošli vesnicí, potom vylezli na kopec. U lesa se rozkládalo velké brambořiště. Vlastně už nerozkládalo. V zemi zely hluboké průrvy, kolem se válely poničené rostliny. Tu a tam svítil nakousnutý brambor.

"Co se tady stalo? Řádili divoáci?"

"Divoáci ne, chlupáč," řekl Jakub zachmuřeně a odplivl si. "Tolikrát jsme říkali těm z Dubinky, aby je hlídali líp, ale kdepak. Smějí se nám přímo do očí, mrzáci. Tak jim toho chlupáče zlikvidujeme..."

"Co je ten chlupáč zač? Medvěd?"

"Škoda slov. Dokud neuvidíš, neuvěříš."

"Kam jdeme?"

"Do Dubinky vede rokle... říká se jí Šibenice." Jakub obratně ukroutil baleniko z machorky a nasál vonný dým.

"Šibenice? Zajímavý název."

"Ano, zajímavý a v jistém smyslu památný," doplnil exorcista a vyplivl kousek papíru, který se mu při šluku dostal do úst. "U Vojslavic jsou dvě, ale ten druhý název je po Židech, které tam věšeli, kdežto tady to byla horší věc."

"Jak horší?"

"Přijel takový pitomý inkvizitor, aby pokřtil Dubinku. A umínil si, že napřed pověsí kněze. A taky ho pověsil, přestože mi předkové ho chtěli upálit na hranici a proklát osikovým kulem... Neposlechl. A kněz teď tady chodí i za bílého dne." Tomaszewski zavrtěl hlavou.

"Straší?"

"I tak se to dá říct." Jakub si opět odplivl. "Lidi isou tady chytrí, věděli, že kněze je třeba neutralizovat, ale inkvizitor si postavil hlavu, že ho pověsí, protože je to větší hanba. A taky to odsáká. Hned druhou noc mu něco vypilo krev. Ale Dubinku potom opravdu pokřtili. Takže bylo po jeho..."

"Moment, moment. Kdy to bylo?"

"Co bylo?" nepochopil Jakub.

"Ten křest v Dubince?"

"Někdy za Sobieského. Našinci zahnali pohany od Vídně a zdejší lidé si taky chtěli zabojovat s pohany, tak se vydali do Dubinky," vysvětlil. "Kdyby Sobieski dostal výprask, určitě by se dodnes nic nestalo. Takhle se probudila zbožnost a došlo ke katastrofě."

"A ten kněz?"

"Jaký kněz?"

"Jaké to bylo náboženství?"

Vandrovec odhodil oharek. "Pohanské," vysvětloval trpělivě. "Měli takový kamenný sloup se čtyřmi ksichty, na každé straně jeden, a před ním pálili ohně a podřezávali děti. Alespoň tak to lidi říkali."

"Takže ještě koncem sedmnáctého století tady byli opravdoví pohani?" zamyslel se Tomaszewski. "Jakým zázrakem přežili?"

"Určitě v lesích," objasnil Vandrovec. "A teď už nemel pantem. Za chvíli budeme na místě."

"Počkej, potřebuji informace pro článek... Ta rokle... Šibenice..."

"To je nejkratší cesta do Dubinky," řekl Jakub neochotně. "Dá se tam jít ještě z druhé strany, po hatích Přes močál. Jenže je to nebezpečné, protože cesta je úzká. Kdysi tam zapadlo policejní auto; vesničani je stáhli až za pět let."

"Kdy v rokli straší?"

Exorcista vzdychl.

"V rokli straší vždycky po setmění a v poledne. Po setmění je to normální, duchové vždycky řadí od soumraku do úsvitu, i když někteří lidi tvrdí, že přestanou, když zakokrhá kohout. Kdysi jsem tomu věřil a málem jsem na to dojel. Ostatně je to jedno."

"A jak ten duch vypadá?"

"To se právě neví. Ještě před válkou jel kupec z Dubinky, bylo poledne, vjel do úvozu z druhé strany a z této vyjel jen kůň s vozem. Kůň se dočista zbláznil. Báł se všeho. Slunce, větru, stačil šelest a už si lehal. Nakonec ho porazili, protože se nemohli dívat, jak se všeho děsí."

"A co kupec?"

"Zmizel beze stopy. Naši pročesali rokli, nikde nic. Popovídali si s těmi z Dubinky, ale oni tvrdili, že odjel. Určitě tentokrát nelhal, protože na voze zůstalo zboží a peníze, oni by to tam nenechali."

"To jsou taková zlodějská pakáž?" zajímal se Tomaszewski.

"A jaká." Jakub si opět odplivl. "Další případ byl hned po válce. Dva straničtí aktivisté šli obracet opičáky na komunismus."

"Jaké opičáky?"

"Tak my nadáváme těm z Dubinky," vysvětlil exorcista. "Jenže měli smůlu, šli rokli taky v poledne. Nikdo neví, co tam viděli. Jednoho jsme našli večer, už nežil. Doktor řekl, že to bylo srdce, infarkt ho srazil na fleku. Druhý se objevil třetí den. Seděl u řeky, v očích prázdno, šedivý jako holoubek, přes rameno přehozený samopal. Zásobník měl prázdný, do něčeho všechno napral, ale nepomohlo to. Odvezli ho do Chelmu do blázince, kde se po několika letech probral a napsal zprávu pro stranu. Navrhl vesnici i rokli zlikvidovat atomovou pumou. Tak ho zase strčili zpátky do blázince. Potom ho pustili. Přijel sem a šel do Dubinky, lesem, dokola. A už ho nikdo nikdy neviděl. V Dubince tvrdili, že nedošel, ale byla to pravda? Nejspíš ho zabili..."

"A nezkusil nikdo zjistit, co se tam děje?"

"Jo, takoví pitomci se taky našli. V poledne se tam zajet nedá, protože se koně plaší hned zkraje, ale někdo to zkusil traktorem. Zařadil dvojku, zablokoval volant a plynový pedál, a vyjel. To v rokli ho zřejmě nechtělo zabít, protože po bábě prý pocházel z Dubinky, fakticky vypadal trochu jinak. Nejdřív mu hned na začátku zhasl motor. Ale byl umíněný. Druhého dne motor opravil a vyjel. Píchl pneumatiku. Doprostřed dojel teprve třetí den. Dokonce vyjel na druhé straně. Jenže dost divně. Traktor byl začouzený, jako od ohně, a hodinky na ruce ukazovaly, že tam strávil šest hodin, a ne dvacet minut."

"Hm. A co povídal?" zajímal se Tomaszewski.

"Nepověděl vůbec nic, protože mu něco utrhlo hlavu. A dírou v boku mu vytekly střeva."

"Dírou?"

"Jo, pod žebry měl ránu jako od bagru, ale bagr to nejspíš nebyl, ten by ho shodil ze sedadla."

"Hm. A ty, takový vynikající exorcista, jsi nezkoušel vyčuchat, co se tam děje?"

"Co tady čuchat? Pověsili kněze a ten se mstí. Dubinku nechává na pokoji, ale cizince likviduje průběžně. Jeho duše zřejmě nemá klid. Ale my ji upokojíme..." usmál se temně Jakub a ohmatal přes plátno tašky důkladný osikový kůl.

"Je ta rokle daleko?"

Jakub místo odpovědi ukázal. Stáli u vstupu do mohutné průrvy, vyhlodané vodou mezi zarostlými pahorky. Na vrcholu srázu rostl hustý, temný les. Roklí vedla cesta, místy zpevněná šterkem.

"Tak co, jdeš psát článek nebo se vrátíme?" zeptal se Jakub. "Ještě toho můžeme nechat."

"Půjdeme," rozhodl Tomaszewski.

Odvážně vstoupili mezi stromy. Vládlo naprosté ticho, nevál ani nejlehčí vánek. Ptáci utichli.

"Blíží se poledne," řekl Jakub. Vytáhl z tašky kuši a natáhl ji.

"Pěkná," ocenil Radoslaw. "Kdes ji vzal?"

"Kdysi jsem ji koupil od maníků, co si hráli na rytíře. Lumpové chtěli hodně, ale je dobrá." Exorcista do ní vložil zaostřený osikový kolík a položil prst na spoušť. "To jen pro všechny případy." Po tvářích se mu rozlil široký slovanský úsměv.

Ušli několik desítek kroků, když se nečekaně vedle cesty objevila na žluté zemi rozsáhlá rezavá skvrna.

"Hm," broukl Jakub, "co to je?"

Chvilí kopal do země botou. Z hlíny začaly vystupovat podrobnosti.

"Motorka," poznamenal Tomaszewski.

Vandrovec kývnutím schválil jeho diagnózu.

"Někde tady musí být i jezdec," usoudil.

Skutečně, o několik kroků dál trčel ze země kousek kožené bundy. Jakub vytáhl z tašky polní lopatku a začal kopat. V bundě byl motocyklista, vlastně to, co z něho zbylo. Ale zbylo málo. Novinář se sklonil nad hromádkou kostí. Jako první vyhrabal zmačkaný a špinavý novinářský průkaz. Byl na něm dobře čitelný nápis vytlačený stříbrnými písmeny: Senzace.

"Můj předchůdce uvolnil místo..." pronesl zamyšleně. "Co mu tak ublížilo?"

"Že by naše pitivo?" nadhodil Jakub.

"V hlavě má díru..." prohlížel Tomaszewski pozorně pozůstatky. "To nebyla zdejší pálenka, i když doopravdy dokáže hlavou pořádně zacloumat. Tady zasáhl tupý předmět, možná kladivo nebo sekera, případně dláto... Chtěl snad někdo proniknout k mozku?"

Zvedl kousek stehenní kosti.

"A tahle je rozloupnutá podélně, jakoby kvůli morku... Připomíná to kanibalismus, ale ten se na našem území vyskytoval naposledy ve druhém století." Novinář sáhl pro fotoaparát.

"Jenže tehdy lidi nejezdili na motorkách." Jakub kopl do vraku.

"Úsměv, prosím..." Tomaszewski lebce pootevřel čelisti.

Vedle motoru se něco zalesklo. Radoslaw se rychle sehnul.

"Ten je nádherný!" vykřikl nadšeně.

"Copak jsi našel?" Vandrovcovy oči blýskly chtivostí.

"Kamenný hrot oštěpu... Dokonale zachovaný... Každé muzeum rádo obohatí svou sbírku. Zatím se našlo jen několik kousků. Vím to, loni jsem pracoval jako kopáč na vykopávkách. Při té příležitosti jsem se poučil."

"Jak je to staré?" zeptal se Vandrovec.

"Paleolit."

"A po našem?"

"Asi čtyřicet, možná šedesát tisíc let."

Exorcista pokýval hlavou.

"To udělali naši."

"Ne tak docela, neandertálci."

"Jdeme dál," popohnal ho exorcista. "Blíží se poledne..."

Putovali po dně rokle. Jakub se pozorně rozhlížel.

"Co hledáme?"

"Cihlové základy, bývalý podstavec šibenice," vysvětlil Jakub. "Určitě z něho zbylo jen pár úlomků... Ale najít ho musíme."

V tom okamžiku se Radoslaw opět sehnul.

"Co máš teď? Hm, zase šutr..."

"Pěstní klín. Pořádný, zřejmě z téže doby."

Jakub si prohlédl nález.

"Pf," zafuněl pohrdavě. "Zahod' to. Jestli budeš chtít, nasbíráme lepší."

"Tady je toho víc?"

"V Dubince se jich válí celé hromady. Ale nepřišli jsme si sem hrát na archeology, ale kvůli článku o vymítání."

"Mě ale zajímá všechno," zamručel Tomaszewski. "Mám to v povaze, a takové parádní kousky se nenajdou každý den..."

"Taky patříš mezi lidi, co pořád čumí do knížek? A neleze to na mozek?"

"Věda je jako alkohol, prospěje jen znalci..."

Vyrazili dál. Jakub kontroloval zrakem stěny rokle, kuše v mozolnaté ruce následovala jeho pohled.

"Půlka cihly," ohlásil jeho společník, který při pátrání po dalších památkách zkoumal půdu.

Vandrovec obrátil oči k nebi.

"Asi dost stará, protože jsou na ní stopy po prstech. Zřejmě vyrobená ručně. Takové se u nás dělaly naposledy v době baroka, čili za Sobieského."

Cihlových zlomků se objevovalo pořád víc, až se konečně v lesní hrabance rýsoval zřetelný obdélník.

"Máme základy," řekl Vandrovec. "Tohle byla asi katovna, a šibenice byla zřejmě tam." Ukázal na několik cihel, které připomínaly jakýsi komín.

V otvoru uprostřed ještě byly zbytky ztrouchnivělého dřeva.

"Co uděláš teď?" zeptal se Tomaszewski.

"Musíme zjistit, kam to hovado zahrabali. Určitě na západ od šibenice." Vandrovec zabořil lopatku do lesní půdy.

"Tady není, tady taky ne," vrčel stále nervózněji při kopání fantasticky pokrouceného zákopu.

Novinář se pohodlně usadil na základech a rozhlížel se po okolí. Všude vládlo ticho. Po duchách nebo upírech ani stopy.

"Nespi, nebo ti utrhnou hlavu," poradil mu Vandrovec. "Kolik je hodin?"

"Půl dvanácté. Myslíš, že duchové mají hodinky? Proč by měli řídit přesně ve dvanáct?"

"Pro nás by bylo lepší, kdyby je měli..."

"Třeba reagují na polední zvony." Tomaszewski zahlédl podivnou postavu na stromě na druhé straně rokle.

"Hele, opice," upozornil Jakuba. "A veliká. Že by gorila, co utekla z cirkusu? Třeba vypsali odměnu..."

Exorcista zvedl hlavu a chvíli pozoroval záhadný zjev.

"Jo tohle," zamručel. "To nic. Dá se říct, že je to člověk."

"Kdepak člověk, koukej, jak sedí..."

"Nemudruj, raději chvíli kopej, říkals, že to umíš." Strčil novináři lopatku. "Budu hlídat. Jsem už starý, bolí mě záda..."

Tomaszewski se pustil do práce, zatímco jeho společník ztěžka dosedl na zídku a lokl si z placatice, kterou měl v náprsní kapse. Kuši pro všechny případy položil vedle sebe, aby ji měl po ruce.

Radoslaw se narovnal a otřel si pot z čela.

"Pořád nic," řekl. "Hele, opic přibýlo..."

Na stromech posedávalo už nejmíň pět postav.

"Kolik je hodin?"

"Za deset minut dvanáct."

"Dobře. Je čas jít. Vrátime se odpoledne a ještě popracujeme..."

"Ty opice jsou divné, nemají ocasy..."

"To nejsou opice," zopakoval Jakub zachmuřeně.

"Lidi přece nelezou po stromech."

"To na nás čumí zdejší dotěrové," vysvětlil exorcista. "Ještě nikdy neviděli pracovat archeology, tak jsou zvědaví."

"A proč vypadají tak divně?"

"Nacpali si pod bundy nakradená jablka. Vracíme se. Vezmi kuši, já jsem se jí nanosil už dost."

"I nohy mají křivé..." Novinář zvedl zbraň.

"Za to můžou rodiče alkoholici a nedostatek dusíku v půdě. Jdeme!"

Tomaszewski pohlédl úkosem na společníka a beze slova zastrčil lopatku za pás. Zamířili ke Starému Majdanu. V tom okamžiku se ze zatáčky vynořil asi deset ohavů a odřít jim zpáteční cestu. Všichni muži měli ploché nosy, ustupující brady, mohutné nadočnicové oblouky a velice nízká čela. Přhrbeni pomalu kráčeli na křivých nohách. V mohutných chlupatých tlapách drželi baseballové pátky, pruty betonářské ocele, kovové trubky a vidle. Nejstarší, úplně šedivý, svíral oštěp s kamenným hrotem.

Jakub zatřepal Tomaszewským a vytrhl ho z objevitelského tranzu.

"Rychle!"

Rozběhli se roklí směrem k Dubince. Pronásledovatelé, kteří jim zprvu šlapali na paty, záhy zůstali pozadu.

"Na těch nohách do O se běhá dost mizerně!" funěl Jakub. "Na delší vzdálenost se jim dá utýct."

"Oho!" zvolal Radoslaw nadšeně.

"Ovšem, ohavy," souhlasil Vandrovec.

"Vždyť to jsou ryzí neandertálci! Jako z učebnice..."

"Kdepak," mávl Jakub rukou. "To mají z Černobyli."

"A kamenné hroty jsou taky z Černobyli? To snad ne!"

"Upír nepočkal na zvony," potvrdil ponuře exorcista.

Napříč cesty, mezi stěnamí rokle, se vlnil vzduch jako ve velkém žáru.

Cesta zmizela, setmělo se. V rozřesené ploše se objevil stín, jakási silueta...

"Vypadá to jako brána mezi světy..." usoudil Tomaszewski. "Kdo to..."

"Kuši!" sykl Vandrovec. "Leze ven..."

Novinář nestačil předat zbraň. Temný oblak zamířil neuvěřitelnou rychlostí přímo k nim.

"Střílejte!" zařval Jakub.

Tomaszewski, který se chystal vystřelit, zakopl a v okamžiku, kdy stiskl spoušť, kuše mířila k zemi. Zasvištěla tětiva a osikový kolík odletěl do tmy. Ozvalo se děsivé, pronikavé zakvilení, přímo k zešílení, kdyby jim nepronikala bolest. Rozvlněný vzduch spolu s temnou postavou se okamžitě stočil do kruhového víru, ten se smrští do bodu a zmizel.

Opět bylo vidět les a cestu roklí.

"Víc štěstí než rozumu," pokýval hlavou znechucený exorcista. "Ještě dobře, že jsem kolík očaroval, jinak by letěl pánubohu do oken."

"Zasáhl jsem a za... zabil." Radoslawovi se teprve teď rozdrkotaly zuby strachem. "Zabil jsem d... d... démona!"

"Kdepak, nezabil."

"Vždyť jsem ho zasáhl!"

"Ale ne do hlavy ani do srdce."

"Tak kam? Do břicha?"

"Ještě níž. Pod pás..."

"Osikovým kolíkem do..." Tomaszewski se bezděčně podrbl v rozkroku. "Bože! Co teď..."

"Vím já?" pokrčil Vandrovec rameny. "O něčem takovém neslyšeli ani nejstarší vymítači. Ale zřejmě ho to oslabilo, protože zmizel. Budiž..."

Na cestě se objevila tlupa, která je pronásledovala.

"Myslet budeme potom. Tempo!"

Opět zanechali pronásledovatele daleko vzadu. Potom zalezli do křoví u ústí rokle a naslouchali.

"Jsou to neandertálci!" prohlásil Tomaszewski rozhodně.

"Tak jo," zavrčel Jakub. "Povím pravdu. To je chybějící článek. Konečně se našel. A nejen to, teď hledá nás..."

"Vždycky jsem si myslel, že chybějící článek máme hledat my..."

"Tak už to v životě bývá," usmál se exorcista. "Když nemůže Mohamed k hoře, musí hora k Mohamedovi..."

Křoví se zatřáslo divokým vytím.

Opět se dali na útěk. Po několika minutách se zastavili na vršku. Z křoví pod nimi začali vylézat neandertálci. Vzduchem zasvištěl oštěp a dopadl Tomaszewskému k nohám. Zvedl jej k očím a užasle zíral na ostří.

"Co je zase?" zeptal se exorcista posměšně.

"Opět pravěký hrot, jenže z nějakého zvláštního kamene..."

"Ukaž." Jakub uchoopil oštěp. "No jo. To je porcelánový izolátor."

Divoši vylézali na kopeček.

"Zmizte!" zaječel Vandrovec. "Paleolit už skončil! Opice na stromy! Novináři k perům!"

Jako odpověď přilétlo několik vulgárních přívlastků a další oštěp.

"Oni umí mluvit?" žasl Tomaszewski.

Seběhli po odvráceném svahu a schovali se do křoví na kraji vesnice.

"Proč by neměli umět?" divil se exorcista.

"Převládá názor, že neandertálci nebyli schopní vydávat artikulované zvuky."

"Přes slova jsi tady ty, tak bys to měl vědět," broukl Jakub. "Ale za čtyřicet tisíc let se zřejmě naučili. Nadávají docela

obstojně..."

"Zajímalo by mě, jaký mají inteligenční kvocient?"

Jakub zamrkal. "Co je to kvocient? O inteligenci jsem už slyšel, o té pracující ve městech a na venkově, na besedách politici povídali..."

Opatrně vystrčil hlavu z křoví. Další oštěp mu srazil z hlavy rádiovku.

Přikrčení vběhli mezi chalupy.

"Mají v oknech skla," poznamenal Tomaszewski. "Ale špinavá, úplně neprůhledná. Asi je nikdy nemyli..."

"Jen si nemysli. Když opice pozoruje lidi, dokáže si navlíknout i gatě," pronesl jeho společník filozoficky. "Poběžíme přes ves, protože většina nám odřízla cestu k rokli, tak se dostaneme k hatím. Přibude dvacet kilometrů, ale večer budeme doma."

"Celá neandertálská vesnice..." funěl Tomaszewski v běhu. "To přece není možné! Lidi by o tom mluvili!"

"Mluvili, mluvili, ale nikdo nám nevěřil. Ani z okresu, ani z kraje... Sakra!"

Mezi nimi a hatěmi se objevil velký houf. Za zády slyšeli dusot pronásledovatelů.

"Co od nás vlastně chtějí?!" znervózněl Tomaszewski.

"Vždycky měli slabost pro Homo sapiens, protože máme chutnější mozky. Navíc ten přízrak je místní božstvo, a ty jsi jim ho znesvětil. Do tvrze!" rozhodl.

Nestačili proklouznout. Než uběhli sto kroků, pronásledovatelé je obklíčili. Byli vpředu, vzadu i po stranách. Neměli už kam utéct.

"Udeřila poslední hodina..." vzdychl Jakub a odjistil revolver.

V tom okamžiku Tomaszewski udělal něco, co exorcista od městského chytráka naprosto nečekal. Jediným skokem se ocitl u plotu a vytrhl plaňku.

"Zapomněli jste na Crô-Magnon?!" zařval a zaútočil.

Neandertálci poplašeně uhnuli, ještě než k nim doběhl. Oba muži se protáhli mezerou a dostali se na cestu mezi ploty.

Na vrcholku jednoho kopečku zvedajícího se nad okolí trčely ruiny velkého dvorce. Uprchlíci se záhy ocitli nahoře.

Opičáci vylezli z domů a oboustoupili je širokým prstencem. Bylo jich několik desítek.

"Poslyš, co se stalo v tom Crô-Magnonu?" zeptal se Jakub, když popadl dech.

"To je místo paleolitické bitvy mezi Homo sapiens a neandertálci. První bitva v dějinách lidstva. Pro neandertálce tedy byla poslední. Zřejmě mají od té doby komplex..."

"Takže naši vyhráli, a co opice?"

"Snědli je. Podle archeologických nálezů zřejmě chutnali i Číňanům a Srbům. V srbské krajině se našlo v jedné jeskyni několik stovek sežraných neandertálců..."

"No dobře. Musíme vydržet do noci. Potmě vidí mizerně. Pak zkusíme utýct," rozhodl Vandrovec.

"V noci rokli? Sám jsi říkal, že tam straší..."

"Půjdem lesem dokola, a přízrak se nás určitě už trochu bojí..."

"Tam je asi kostel." Tomaszewski ukázal na stavbu skrytou mezi kaštany.

"Je," přitakal Jakub. "Jenže mimo provoz. Posledního faráře snědli a nové kurie nějak neposílá... Zřejmě se žádný kněz nechce obětovat..."

"Oni jsou katolíci?"

"Formálně ano. Když inkvizitor zlikvidoval kněze, byli pokřtěni. Potom přijel zeman, uložil jim robotu a pomoci drábů je zahnal na stavbu kostela. Když kostel postavili, snědli zemana i dráby... Nějaký čas vesnice ještě lákala a před válkou se tady usadil další zeman... A po válce to už znáš."

"Zemědělská reforma a sebrali mu půdu?"

"Reforma byla neandertálská, ale zhruba dopadla stejně. Zemana snědli, palác vypálili, půdu zabrali..."

"Počkej, ještě mi není všechno jasné. Inkvizitor tady zrušil kult Svantovíta?"

"Takového pitomy se čtyřmi ksichty. Mohl to být Svarožík..."

"Hm. A jak to, že neandertálci věřili ve Svantovíta?"

"Copak nechápeš? Zřejmě je obraceli i Praslovani."

Za tvrzi byly patrně napůl rozpadlé hospodářské budovy. U nich stála mezi duby docela zachovaná kaple.

"Tam se schováme," rozhodl exorcista. "Dveře má důkladné, v oknech mříže. Jestli nás nevykouří, dokážeme se bránit dlouho."

Vběhli dovnitř a zarýglovali důkladná dubová vrata. Tomaszewski se rozhlédl.

Kapli zřejmě ještě před válkou proměnili ve skladiště zemědělských strojů, které se válely kolem stěn v různém stupni rozkladu. Některé vypadaly funkčně.

Jakub si změřil tep a pořádně si lokl z placatice. Došli k oknu a pozorovali pohyb nepřítele.

"Na takové hrátky jsem už starý," vrčel Vandrovec. "K sakru, možná ten článek ani nenapišeš. I když vyklouzneme, budou hlídat rokli..."

"Nevadí. Tohle je lepší téma." Tomaszewski ukázal na vesnici.

"Cože, ta banda zavšivených australopitéků má být lepším materiálem na článek než moje schopnosti?!" urazil se Jakub.

V tom okamžiku vlétl dovnitř dlouhý oštěp. Cestou vyrazil díru ve vitráži.

"Dokážete jenom mávat klacky!" křikl Jakub. "Za sto milionů let vývoje se možná zcivilizujete! Opičáci!"

Odpověděl mu výstřel... Do zdi narazila olověná kule a skutálela se jim k nohám.

"Mušketa," usoudil Tomaszewski. "Musím uznat, že se civilizují nebezpečně rychle."

Jakub zvedl kuli.

"Buď se mi to zdá, nebo slyším motor auta," podotkl.
Radoslaw pootevřel vrata a opatrně vyhlédl.
"Policie," prohlásil s úlevou. "Jsme zřejmě zachráněni."
Vandrovec zavrtěl odmítavě hlavou a odplivl si.
Automobil přijel blíž a zaparkoval nedaleko kaple. Teprve teď novinář uviděl, že vůz je celý rezavý, jako by ležel dlouho ve vodě. Vystoupili z něj tři neandertálci v policejních uniformách, které na nich visely jako pytle.
"Oni mají vlastní policii?"
"Ne, ale když ti poldové spadli z hatí, po několika letech je vytáhli a rozhodli se, že je nahradí..."
Tomaszewski v panice zabouchl vrata. Jeden z poldů přišel a zaklepal.
"Jakube, to nemá smysl," pronesl chraptivým, hrdelním hlasem. "Máme návrh..."
"Jaký?" zeptal se exorcista.
"Dáš nám toho svýho kámoše na jídlo a my ti darujeme život."
"Oni pořád ještě jedí lidi?" vyděsil se Tomaszewski.
"Pouze rituálně," uklidnil ho Vandrovec. "Nanejvýš jednou za kvartál..."
"Tak co?" ptal se polda.
"Ať žije. Je to odvážný člověk," namítl Jakub. "Nedovolím, aby ho sežrali zbabělci."
"Nejsme zbabělci," protestoval druhý z paleolitických policistů. "Jsme odvážní!"
Vandrovec se pousmál.
"Dokažte to," navrhl. "Ruskou ruletou."
"Tak jo!"
"Ty s nimi chceš hrát ruskou ruletu?" ozval se Radoslaw. "Proč?"
"To je tak jednoduchá hra, že dokážou pochopit pravidla. Navíc mají geneticky podmíněný sklon k hazardu... Je to dobrá příležitost, jak je zlikvidovat..."
Exorcista otevřel vrata a pustil celou trojici dovnitř. Tomaszewski ustoupil do kouta, ale i tak se na něho upřely dychtivé pohledy. Okamžitě vrata zase zablokoval.
Exorcista i policisté usedli na zem. Jakub vytáhl svůj odrbaný revolver.
"Pět kulek do bubínku, šestá prázdná," navrhl pravidla.
"Ale my máme jen čtyři..."
"Klídek. Kulky dodám."
Přikývli. Tomaszewski je sledoval z profilu. Na neandertálce měli příliš ustupující čela. Homo erectus? Nebo snad nějakí kříženci?
Jakub vyňal z bubínku jednu kulku, potom jím zatočil, přiložil hlaveň ke spánku a stiskl spoušť. V tichu kaple se ozvalo suché třesknutí nárazu úderníku naprázdno.
"Teď ty." Předal zbraň poldovi.
Ten si přiložil hlaveň k hlavě a opatrně zmáčkl spoušť. Zbraň vystřelila a tělo se svalilo. Vandrovec vytáhl z chladnoucí dlaně revolver a opět si ho přiložil ke spánku. Úderník opět cvakl naprázdno. Předal zbraň dalšímu. Tomaszewski zaťal zuby v očekávání výstřelu a nezmýlil se. Mozek vystříkl až na zeď.
"Tak co? Máš strach?" zeptal se Vandrovec posledního lidoopa.
"Já a strach?!" rozlítil se neandertálec.
Přiložil si hlaveň ke spánku, a aby předvedl svou odvahu, stiskl spoušť třikrát za sebou. Dvě kulky uspěly. Třetí se odrazila od šrotu v koutě.
Když se přestal zmitat, Jakub vstal a vzal si věrnou zbraň, pečlivě nabil a zastrčil ji za pás.
"Máš výjimečné štěstí," řekl Radoslaw a v hlase mu zněla úcta hraničící s úžasem. "Statisticky je to skoro nemožné..."
"Štěstí?" podivil se Jakub. "Pořád říkám, že statistiky hrozně lžou."
"Pravděpodobnost, že se z toho dostaneš živý, byla 1 ku 206."
"Haha," rozesmál se exorcista, potom otevřel ústa a zvedl jazykem umělý chrup. Protéza cvakla o zuby a vydala zvuk velice připomínající náraz revolverového úderníku naprázdno. "Štěstí je třeba občas pomoci," pronesl s převahou.
Přistoupil k rozbité hlavě jednoho lidoopa a špičkou boty rozmázl mozek.
"Právě to jsem si myslel. Málo šedých buněk," řekl. "Dobrá. Umíš řídit?"
"Jistě."
Vandrovec chvíli prohledával nebožtíkům kapsy. Vytáhl rezavý policejní odznak, zkorodovanou nefunkční pistoli, ale klíče nenašel. Vrata se nečekaně zatřásla jako po úderu beranidla. Tomaszewski vylezl na okno a opatrně vyhlédl ven.
"Zřejmě útočí," oznámil. "Přivlekli nějaký trám, nejspíš z vrat stodoly..."
"Pomoz mi." Jakub popadl prvního nebožtíka v podpaží. "Z okna."
Vyhodili ho.
Venku se ozval divoký řev.
"Je to rozumné? Teď se teprve rozzuří."
"To jsou výkřiky radosti," zavrčel Jakub. "Jdeme pro dalšího..."
O chvíli později seděli na podlaze a snažili se očistit si pískem umazané ruce.
"Co dál?" zeptal se Radoslaw.
"Počkáme. Do rána nás nechají, a až se najedí, třeba půjdou spát... Klíče jsou určitě ve dveřích nebo ve skřínce..."
"Najedí?"
"Podívej se oknem. A pro článek můžeš fotit."
Tomaszewski vyhlédl a zezelenal. Fotoaparát mu málem vypadl z ruky.

Jakub mu hleděl přes rameno.

"Dokonalá civilizace..." prohlásil. "Zřejmě to viděli v televizi. A co ty, jíš maso?" šťouchl společníka, který ztratil řeč.

"Nikdy jsi neviděl grilovaná játra?"

Padesát metrů od kaple stály tři velké zahradní grily. Zřejmě nové, protože se i na dálku leskly niklem a čerstvou barvou. Kolem pobíhalo několik dětí s měchy. Pár shrbených kuchařů odborně čtvrtilo těla Vandrovcových nedávných soupeřů. Na roštích se už kouřilo z jater. Ostatní účastníci obcházelí kostel, řinčeli zbraněmi a vrčeli. Nepochybně se jednalo o rituální tanec. Vypadalo to na celonoční mejdan.

Tomaszewski už ovládl rozřesené ruce a sekal jeden snímek za druhým. Tanečníci to zřejmě zaznamenali, protože najednou se objevilo několik neandertálců s kopími a kratšími tyčemi zakončenými smyčkami širokých řemenů.

"Mají vrhače oštěpů," konstatoval novinář. "Jako páka prodlužují ruku a znásobí sílu vrhu..."

Vandrovec pozorně vzhledl.

"Vím, co to je, a ty schovej svou chytrou hlavičku!"

Obléhající přijali zmizení obou cílů zklamaným vytím, ale demonstrace síly se nevzdali. Najednou se ozvala silná rána a praskot dřeva. Oštěp s kamenným hrotem snadno prorazil masivní dubové dveře kostela a uvízl v nich do poloviny ratiště. Hned poté přiletěla druhá a třetí střela.

Tomaszewski přišel blíž a pohlédl na kamenné ostří.

"Opět pozdní paleolit," zjistil. "A tohle je zřejmě magdalénien..."

Třetí hrot už nestačil identifikovat. Vandrovec ho popadl za límec a odtáhl dozadu. Deskou narušenou předchozími střelami prolétlo čtvrté kopí přesně v místě, kde před chvilíčkou stál novinář. Uvázlo v pozůstatcích samovazu.

"Hm..." Tomaszewski zřetelně znervózňel. "Pokud to byla ukázka vrcholných možností paleolitické techniky v provedení Homo neanderthalensis, mělo by se odpovědět stylem Homo sapiens!"

Obcházel kapli, pozorně zkoumal všechny kouty a přehrabával trosky strojů.

Venku začala hostina...

"Oho!" zvolal Radoslaw po čtvrt hodině. "Starý motor s transmisí, který poháněl zemědělské stroje. Nejspíš ze začátku dvacátého století..." Otřel rukávem štítek. "Motor na stejnosměrný proud..." slabikoval. "Výborně! Ještě by to chtělo napájení... Tehdy to potřebovalo lokomobilu s dynamem..."

"Proud tady je." Jakub ukázal na zásuvku ve zdi. "Když probíhala elektrifikace, snědli montéry až po dokončení práce."

"To je třífázový střídavý proud..." pohlédl Tomaszewski na rozvod. "Bez usměrňovače nadřeka," uvažoval nahlas.

"Chtělo by to polovodič..."

Vandrovec začal beze slova uvolňovat uzly na kabelu, kterým si přidržoval kalhoty.

"Můžu ti dát půlku..." nabídl.

"Takhle ne," zadržel ho novinář a dál se rozhlížel. "Má tenhle kostel kryptu?"

"Tam je vchod," ukázal Jakub.

"Jsou tam měděné rakve?"

"Jsou."

"Výborně!" Novinář si zamnul ruce. "Budeme potřebovat vitráž, měděné víko rakve a menší ohýnek. Máš nůžky na plech?"

"Mám." Exorcista sáhl do tašky.

"Tak do díla!"

###

Pracovali bez oddechu celé odpoledne a celou noc. Přípravy dokončili za úsvitu, těsně před východem slunce. Právě včas, protože obléhatelé se začali svolávat k útoku.

"Tyhle motory na stejnosměrný proud se přestaly užívat, protože měly jednu ošklivou vadu," vysvětloval

Tomaszewski. "Rozbíhaly se."

"Jako králíci?"

"Pokud došlo k náhodnému přerušení vinutí statoru, otáčky rostly teoreticky do nekonečna. Prakticky však odstředivé síly ještě předtím motor roztrhly."

"Samy od sebe vybuchovaly?" upřesňoval Jakub.

"Přesně tak, a to bude naše překvapení..."

K motoru připravenému ke spuštění připevnili pomocí řetězů brány, pluhy a rezavé kosy. Vandrovec k tomu přidal ještě tučet podkov, které posbíral v koutech.

"Pro štěstí," ušklíbl se. "Ale jak z toho vyvážneme my?"

"Když budeme stát přesně za motorem, nic se nám nestane. Odstředivá síla rozhodí to železo do stran."

"Budiž, tak zapni ten svůj hamburger!" Jakub ukázal na usměrňovač zhotovený z měděných destiček vypálených v ohni, proložených plátky olova vytaveného z vitráží. "Hned začnou."

"Pozor, dráty nejsou izolované! Dal jsi místo pojistek hřebíky?"

"Jen dělej svoje!"

Jakub odstrčil závoru.

Tomaszewski spojil dráty rukama omotanými hadry. Zajiskřilo to, motor nenamazaný nejméně půl století pronikavě zaskřípal, zakouřil a roztočil se. Vandrovec otevřel vrata dokořán.

"Holá, opičáci, přišla za vámi technika," překřičel křikem motoru a pomohl Tomaszewskému vystrčit hvízdající rozřesený stroj ven.

Postavili motor pět kroků za práh, dál improvizované kabely nedosáhly.

"Dozadu!" sykl Radoslaw.

Postavili se přesně za motor, který je prozatím chránil před případnými střelami. Skupina neandertálců vytvořila před vchodem do kaple půlkruh. Evidentně se neodvažovali přiblížit ke kvilující hromadě železa.

"Musí přijít blíž," broukl Tomaszewski.

"Opičáci! Zbabělí opičáci!" zařval Jakub z plných plic. "Hned všichni utečete!"

Tlupa neandertálců zařvala a vrhla se ke kapli.

Pronikavý zvuk stroje přecházel ve stále hlasitější, uši i hlavu přímo rvoucí pekelný jekot. Země se zatřásla, dráty přivádějící proud se v okamžiku rozpálily do červena. Motor zařval jako startující tryskáč, nadskočil a změnil se v kouli propletených blesků, plamenů a jisker. Hluk trhajícího se kovu se slil s mlaskotem roztínaného masa a vytím neandertálců.

"Mizíme!!!" Vandrovec se s revolverem v ruce vrhl do středu jatek.

Tomaszewski ho následoval s lopatkou. Za nimi z amatérsky zhotoveného usměřovače vytryskl gejzír roztaveného olova. Práskla střela z revolveru. Neandertálec s useknutými nohama a bez jedné ruky popadl zachovanou dlaní běžícího novináře za kotník. Radoslaw ho sekl lopatkou do krku. Vandrovec ze zapletl nohama do vyhřezlých střev a zapotácel se. Zahynul by, ale opičákovi, který se chystal k úderu baseballovou pálkou, při příliš prudkém pohybu vypadl z rozlousknuté hlavy mozek. Oba přátelé čvachtali v krvi a jiných tělesných tekutinách, až se posléze vymotali z roztřesené hromady těl a doběhli k autu. Klíče opravdu byly uvnitř.

Tomaszewski nastartoval, Jakub se několika výstřely zbavil největších dotěrů. Vyrázili. Teprve teď začaly z nebe padat podkovy.

Auto nelítostně poskakovalo na výmolech. Zakrátko dojeli k ústí rokle.

"Podívej se dozadu, není tady zrcátko," broukl Radoslaw. "Nehoní nás?"

"To by si museli napřed přišít nohy."

"Ti, co přežili, asi nestačí všechny sníst..."

"Zavazí je."

U šibenice vedla cesta pod větvemi rozložitého dubu.

Tomaszewski přidal plyn. V tom okamžiku něco bouchlo do střechy.

"Sakra!" zaklel.

Prorezlá střecha se prohnula a nečekaně ji něco rozpáralo. Dovnitř vnikla pracka ozbrojená pěstním klínem.

Vandrovec zvedl revolver a stiskl spoušť. Ozvalo se záupění a pracka zmizela. Auto nadskočilo na dalším výmolu.

"Opice spadla, koním se ulevilo," pronesl exorcista vesele. Zdolali přízračnou rokli. Na okraji lesa opustili auto a pěšky došli do Jakubova domu. Tomaszewski pohlédl na hodinky. Šest ráno. Čas jít spát...

##

Večer se před Jakubovým domem shromáždil houf lidí.

"Copak je?" podivil se hospodář, když vyšel z chalupy. "Co chcete, lidičky?"

Z davu vystoupil starosta.

"Jakube, vybrali jsme peníze na chlupáče."

"Opravdu," vzpomněl si. "Semen se zmínil."

"Hoši s pochodněmi už čekají. Uděláme nadhánku. Jako za starých časů. Dřevo na oheň, pruty na rožeň, bylinky, chleba i brambory už čekají. Pár flašek se najde taky..."

Jakub se usmál vlastním vzpomínkám...

"Mejdan?" ucedil.

"Ano. Jako v osmdesátém prvním. Vzpomínáš, jak ho poldové opékali nad koksem? Dnešní noc si dáme do nosu."

"Kde je?" začal Jakub mluvit konkrétně.

"Odpoledne řádl u mě v malinách," pronesl temně kdosi v davu.

"A teď se dobejvá do mého řepného sila," doplnil stejně temně další.

"Půjč mi ten bodec," požádal Jakub Tomaszewského.

Novinář vytáhl z tašky hrot kopí. "Semene!" zvolal exorcista.

"Tady." Davem se prodrál starý kozák.

"Skoč do dílny pro pily. Vezmi dvě řetězové, půjde to rychleji."

"Už jsou nachystané. Čekali jsme jenom na tebe. Abysme nezačali práci bez odborníka."

"Máš silný blesk?" zeptal se Vandrovec Radoslawa.

Ten přikývl.

"Tak ho vezmi s sebou. Uděláš pár obrázků na památku a nahrabeš prachy."

Jakub přinesl ze stodoly dlouhou násadu a drátem na ni připevnil kamenné ostří nalezené v rokli. Potom si připásal šavli.

"Kupředu!" zvolal.

Prošli vesnicí.

"Nadháněči, zapalte pochodně. Padesát zdola, ostatní ho obklíčí z druhé strany. Kombajnér!"

"Tady!"

"Skoč pro mašinu. Kdyby se dral roklí k lesu, postrašíš ho kombajnem."

"Jasně."

"Vy chodíte na divočáky s takovou tlupou?" žasl Tomaszewski.

"Jaké divočáky?" nepochopil Jakub.

"No, toho chlupáče... Nebo je to medvěd?"

Exorcista vyprskl smíchy.

"Divočáci? Ty máš nápady... Vida, chlupáč je tady!"

Velký chlupatý mamut si právě poradil s víkem síla a vnořil chobot do řepy.

"Ustup a fot'! Chci být v novinách," přikázal exorcista tvrdě.

Mezi chalupami se objevili nadháněči s pochodněmi.

"Ó já, budou mrtví," vyjekl Tomaszewski.

"Občas se to stává," vzdychl Jakub. "I když chlupáči se ohně většinou bojí... Ledaže se vyskytne nějaký opravdu zlomyslný."

Zamával kopím a odvážně vyrazil. Mamut ho postřehl. Nabral řepu do chobotu a zasypal nepřítele bulvami. Exorcista si předloktím zaclonil oči před krupobitím střel, zvedl kopí a bodl. Mamut se ohlédl a zábavně zaplácal ušima. Nadháněči ho obklíčili ze všech stran. Zuřivě zatroubil, popadl chobotem víko síla a mrskl je na nejbližší z nich. Lidé zavířili a zoufalý nářek dokazoval, že ne všichni vyvážnou z boje bez úhony. Jakub využil chvíličky nepozornosti a bodl mamuta do chlupaté hrudi. Chlupáč zaryčel a mávl chobotem. Stařík mu vběhl mezi nohy a neobyčejně zručně přetřel šlachy na levé zadní. Zvíře zuřivě zatančilo ve snaze ho rozdupat. Bodl je kopím do břicha a přesekl další šlachy. Na dvou zdravých nohách stojící zvíře se ho pokoušelo zasáhnout chobotem, ale Vandrovec ho píchl, využil momentu překvapení a přetřel ještě jednu šlachy. Zvíře se zachvělo.

Chlupáč se točil na zmražených nohách ve snaze rozdupat dotěrného dvounožce. Protože na něho nemohl jinak dosáhnout, prudce usedl - přímo na nastavené kopí. Tomaszewski si v první chvíli myslel, že Jakub zahynul, ale uviděl ho vedle. Mamut kvílel bolestí. Vandrovec přiskočil a jedním rázem mu vrazil šavli uchem do mozku. Zvíře naposledy zatroubilo a svalilo se na bok. Ozvaly se radostné výkřiky. Současně se ozvalo praskání planěk odtrhovaných z plotu. Jakub se usmál a vytáhl zakrvácené ostří.

"Zase jsem přežil," pronesl spokojeně.

Po zbrani stékaly kapky husté červené krve.

##

Na improvizovaných roštích z betonářské oceli se pekly velké kusy mamutiho masa. Ženy potíraly maso olejem s bylinkami, muži přinášeli láhve s podezřelým obsahem. Semen postupoval podél těla s řetězovou pilou a odřezával úhledné, velké kusy masa. Na chvíli se zastavil a odřízal oba kly. Tomaszewski vstal od stolu zhotoveného z vrat stodoly a připotácel se k Jakubovi, který právě s potěšením lokál jakousi kapalinu nalévanou do kelímku z plechového kanystru.

"Trápí mě jedna otázka," začal.

Vymítač povytáhl obočí.

"Odkud víš, jak se loví mamuti? Šlachy přesekávají kamerunští Pygmejové při lovech slonů..."

Jakub na něho udiveně pohlédl. "Naučil mě to děda..." vysvětlil. "I když musím uznat, že vrhače oštěpů používané v Dubince jsou lepší. Vymršťená kopí vnikají do chlupáče jako do másla a není třeba chodit moc blízko. Měli jsme si je půjčit, když už se naskytla příležitost, ale v tom rozruchu jsem na to zapomněl. Nu, co se dá dělat..."

"Máte tady takovou zábavu často?"

"Když chlupáči lezli do škody víc. Ještě před válkou tady bylo asi dvacet kusů, teď už jich zbylo jen pár. Maso je trochu tuhé, byl starý... Dědek jich složil deset... Kly jsme prodávali do radomské továrny na piána..."

V tu chvíli mezi chalupami zasvítlo zlověstné modré světlo. Míhavě se blížilo. Konečně u stolu zastavil policejní vůz. Bouchla dvířka a z auta vylezl Birski.

"Tak co, Jakube," řekl. "Copak oslavujeme? Připomíná mi to nepovolené shromáždění a konzumaci upytlačené zvěřiny..."

"Poseď s námi." Jakub mu nalil. "A nemel pantem."

Birski ho lhostejně minul a došel k padlému chlupáčovi.

"Co je to?" zbledl.

Jakub se drze zasmál.

"Tvá maniackální představa," odpověděl.

Policista poklepal na chlupatou nohu.

"Hm. Zvíře je materiální, takže se nejedná o představu..."

"Napij se." Jakub mu podal kelímek. "A zapamatuj si jednou provždy, že chlupatí sloni neexistují."

"Fakticky máš pravdu." Uklidněný polda vyzunkl obsah kelímku a přisedl ke stolu.

Jakub mu nalil další dávku.

"Do rána zapomene, jak se jmenuje," řekl Tomaszewskému. "Ale i kdyby nezapomněl, stejně mu nikdo neuvěří... Tobě v redakci taky neuvěří..."

"V těch novinách nevěří ničemu, ani důkazům." Radoslaw poklepal na fotoaparát.

##

Do rána byl mamut už skoro sněden. Novinář s exorcistou kráčeli v objetí na zastávku autobusu. Skupinky lidí táhly domů pořádné kusy masa.

Nad Starým Majdanem pomalu svítalo. Klidný podzimní svit konce dvacátého století. Kdesi za kopečky si neandertálci lízali rány a opékali maso... Mezi chalupami se nesl zpěv:

Na shledanou, už půjdeme,

za koledu děkujeme.

Abyste zdraví byli,

po vědrech vodku pili,

skleničkami nabírali
a do pusy nalévali...

Radoslaw Tomaszewski se cítil šťastný. Přinejmenším stejně šťastný jako Jakub Vandrovec, exorcista pytlák, pálenář, vítěz nad posledním mamutem světa, nu, možná předposledním nebo předpředposledním. Nedůležité. Podstatné je, že teď na beton dostane místo v Senzacích. Jenom bude muset vymyslet pohádku o tom, jak se mu podařilo vyrobit tak přesvědčivé fotografie. Nejspíš řekne, že mamuta hrál místní folkloristický soubor...

Tajemství zkyslé pálenky

Jakub Vandrovec s uspokojením vkutálel do kůlny stolitrový ocelový sud od benzínu.

"Sákryš," zabručel uznale Josef, který seděl v koutě.

Jakub nasadil nádrž na pařák, který obvykle sloužil k vaření brambor pro prasata. Ke stropu pověsil vědro s měděnou trubičkou svinutou do spirály. Naplnil je ledem získaným v ledničce. "Jú!" zaradoval se Semen.

Z víka sudu Vandrovec vyvedl trubičku, kterou připojil k horní části chladiče. Dolů vedla další gumová trubička; končila v konvi na mléko. Exorcista vytáhl z kapsy zapalovač Zippo a zapálil dřevo v pařáku.

"Hezký zapalovač," poznamenal kozák. "Odkud ho máš?"

"Z ruky..." vysvětlil Jakub.

"Z jaké ruky?" podivil se přítel.

"Na dvoře ležela ruka. Koukám, něco se leskne. Tak jsem jí narovnal prsty a hele, zapalovač," vysvětlil Jakub.

"Ta ruka tam ležela jen tak?" divil se Jožka.

"No, napřed jsem ji uřízl takovému frajerovi," odpověděl Jakub. "A ještě mám telefon," ukázal vybitý mobil. "Myslel si, že když má pistoli, může si přijít v noci pro moje zlato..."

Plívl do kouta, kde se mezi smetím zvedal kopeček čerstvě navršené hlíny.

Přidal ještě pár špalíků a pro všechny případy zatížil víko sudu kamením.

Plameny šlehaly, zákvas se začal pomalu ohřívat. Exorcista přiložil ucho k vědru.

"Za pět minut začne kapat."

Zaskočil do chalupy a přinesl odtud už staženou psí nohu, prkýnko a řeznický nůž. Maso obratně nakrájel na kostky. Semen sáhl pro kolo od bicyklu, které se válelo v koutě. Vylomil několik drátů a nabodal na ně maso proložené plátky cibule.

"Odkud máš pejska?" zajímal se Josef, když opatrně přikládal šašliky k ohni.

"Bezprizorný," vysvětlil Jakub. "Přiloudal se."

"Poldové z Vojslavic vyvěsili oznámení, že jim jednoho ukradli. Byl to rotvajler?"

"Tak ať si ho příště líp hlídají," zavrčel exorcista. "Tedy chci říct - dalšího."

Za dvacet minut už přátelé popíjeli příjemně teplou pálenku a zajíдали šašlikem. Jakub právě sevřel čelisti na šťavnatém kousku, když něco chruplo.

"Kurva," zavrčel a vyplívl stříbřitý kousek. "Poldové nadili psa železem. Málem jsem si ulomil zub."

Semen předmět zvedl.

"To je čip pro značkování zvířat," řekl. "Tak to přece jen byl policejní pes."

Přitukli si. Bylo už hodně po půlnoci, když Josef a Semen napůl v objetí usnuli na zemi. Exorcista vypil ještě jednu skleničku a také zavřel oči. Usnul s pocitem dobře vykonané práce. V konvi na mléko spočívalo 20 litrů namodralé tekutiny. Zásoba na dobrý týden.

##

Probudili se časně ráno.

"Tak co, cvakneme si na probuzení?" navrhl Jakub.

"Cvakneme," přikývli kámoši.

Roznítili oheň a opekli včera nedojedené maso. Potom si nabrali pálenku. Josef polkl a strašně se zašklebil.

"Kurva, Jakube, je to zkyslé!"

"Nebílni, kořalka nekysne," zabručel Semen.

Potom zkusil sám.

"Fakt!" zavrčel. "Zkyslé!"

Vandrovec si lokl také.

"Krucifix," zaklel. "Sedmdesát let pálím a takové svinstvo jsem nikdy neměl. Vždyť to není možné... Chápu, že víno může zkysnout, ale pálenka?"

"Co s tím?" cvrnkl Josef s teskným výrazem do konve.

Byla tak potěšitelně plná...

"Vylít," rozhodl s bolestným povzdechem Jakub. "Za týden uděláme další dávku," utěšil kámoše.

##

Příští sobotu opět seděli kolem pařáku. Na drátech se pekly kousky "bezprizorného" kuřete. Z trubičky trčící z vědra crčelo. Exorcista pořád ještě nestrávil předchozí neúspěch.

"Netrap se, Jakube," usmál se Semen. "To se může stát každému."

"Ale zkyslá kořalka!" kvílel exorcista. "To přece není možné..."

"Zato teď je prvotřídní." Josef už stačil okoštovat.

"Proč věci kysnou?" zeptal se Jakub kámoše. "Jsi učený, měl bys takové věci znát..."

Semen se podrbal na hlavě.

"Kurva, něco mě o tom učili na univerzitě, ale to už je skoro sto let... Už si nevzpomínám."

"Moje bába říkala, že mléko zkysne tehdy, když do něj načurá skřítek," vysvětlil Josef.

Starý kozák vyprskl smíchy.

"Pověra," prohlásil. "Vykašleme se na kysání a napijeme se."

##

Jakuba probudil podezřelý šramot. Slunce už pomalu vstávalo. Na trámu nad otevřenou konví stál skřítek a rozepínal si poklopec. Jakub už dobrých dvacet let žádného skřítku neviděl, ostatně si jich vlastně nikdy nevšímal.

"Helemese," řekl si.

Vytáhl z kapsy rezavou pistoli.

"Ahoj, skřítku," zavrčel a namířil na nečekaného hosta.

"Vítej, hospodáři," usmál se trpaslík. "Nenašel by se za odměnu kousek buchy?"

"Já ti ukážu odměnu," zavrčel vymítač a přišel blíž.

"Hele, tak neblázní s tou stříkačkou," protestoval mrňous a vyndával ptáčka z poklopce. "Ty máš svou práci a já mám svou práci. Pomáhám ti a ty..."

"Jak mi pomáháš, fousatý skříte!" zavyl Jakub. "Dvacet litrů kořalky jsi mi zmršil a chceš mi zničit dalších dvacet litrů?" šťouchl ho pistolí do břicha, až se skřítek zapotácel.

"Jaké kořalky?" nechápal skřítek.

"Před týdnem jsi mi nachcal do konve!"

"Ovšem. Ale to je má povinnost," urazil se skřítek. "Lidem je třeba pomáhat. Močíme, aby mléko zkyslo... Koukám, konev je plná, tak čurám..."

"Pitomče," exorcistu zlost najednou přešla. "Já mám v konvi pálenku a ne mlíko..."

"Pálenku?" podivil se trpaslík. "Co je to?"

"To byste vy skřítki měli vědět!" žasl hospodář.

"Ale já jsem posledních dvě stě let žil v lese. Teď se ve vsi uvolnilo místo a už dva týdny vám pomáhám..." vzdychl skřítek. "Ještě všemu nerozumím..."

Vandrovec schoval pistoli a postavil trpaslíka na špalek.

"To je šašlik," ukázal na talíř s masem. "Toto kyselá okurka..."

"Tu znám. Do beček s okurkami jsem už čural," upravil si mrňous čepičku.

"A toto pálenka..."

Jakub vytáhl z kapsy náprstek, ponořil ho do konve a podal novému kámošovi.

"Ale co to je?" přičichl skřítek. "Co se s tím dělá?"

Oči mu zalily slzy.

"To je nejvýznamnější vynález lidstva," vysvětlil Vandrovec. "Nápoj, který rozehrívá a rozveseluje."

Trpaslík se napil.

"Uf, to má ale sílu," řekl. "Ale fakticky rozehrívá... Jako trnkové víno, jenže silněji..."

Otočil náprstek a třemi doušky ho vyzunkl.

"Zajež šašlikem, jinak tě to porazí," poradil mu Jakub. "Já si taky dám skleničku na seznámení."

Naplnil sklínku od hořčice a nalil skřítkovi další rundu.

"A teď ti vysvětlím, co je to přípitek."

##

O hodinu později se probudil Semen. Otevřel slepená víčka. Před očima mu poletovaly zelené stíny, na přítele však dohlédl. Jakub mluvil k něčemu malému, nahoře červenému. Stařík si nasadil brýle. Před exorcistou na špalku tancoval sambu potácející se skřítek s vysokou, špičatou čepičkou.

"Do prdele, derilium," zaúpěl starý kozák.

Zátah na Kladiváka

Okrskář Birska si položil nohy na stůl a zabafal z pašované ukrajinské cigarety. Včera jich zabavil plnou krabici od televizoru a přitom se ukázalo, že na dně je ještě kanystřík s kořalkou. V osadě vládl klid, dokonce i Jakub jaksi ztichl. Když byl okrskář mladší, připadala mu taková situace nenormální. Ale když se stal starým policejním vlkem, naučil se, že prevence v podstatě nemá smysl. Ovšem na druhé straně... Jakubův pobyt v obci Birsském vadal jako nežit na zadku.

"To není možné," vypustil policista kroužek černého kouře. "Ten hajzl určitě něco chystá. Přece celý týden nevydrží v klidu..."

Vytáhl ze stolu Jakubův spis, dvanáct silných svazků. Dvanáct případů ukončených rozsudkem. Rád si občas prohlížel dokumentaci dvaceti let boje za klid, zákonnost a střizlivost obce. S pohnutím četl soudní dokumenty, na chvíli přitom dokonce zapomínal na sto čtyřicet sedm spisů v archivu za zdí. Na sto čtyřicet sedm případů, do kterých byl Vandrovec nepochybně zapleten, ale ve kterých se nepodařilo získat dost přesvědčivých důkazů.

Vzdychl. Spisy na okrsku tvořily jen část dostupných archiválií. V Zámostí, v bývalém krajském archivu, ležely čtyři balíky spisů carské ochranky, četnictva a policie z meziválečné doby... Vandrovcův rod zanechal nezapomenutelný dojem u všech represivních orgánů. Birska si spisy jednou prohlížel...

"Řadí tady už sto padesát let a pořád totéž: pálenka, pálenka, pálenka..." vrčel. "Až do omrzení. Ten vřed by se měl vypálit jednou provždy..."

A ještě něco. Na dně skříňky ležely prozatím tenké desky. K Jakubovi přijížděl na prázdniny jeho vnuk Matěj. Birski nepochyboval, že degenerovaný stařík zavádí hoča na špatnou cestu...

Najednou se rozlétly dveře. Vysoký muž v obleku a žena v kostýmu. Birski podvědomě vycítil, že sem nepřišli bez důvodu. Zamáchl oharek v popelníku a spustil nohy na zem. Posupně na ně pohlédl. Vytáhli legitimace.

"Agent Munde a agentka Skulová," představil je neznámý. "Ústřední bezpečnostní služba."

Birski věděl, že mu dříve či později zatopí. Zřejmě ho podrazil ten sviňák Rowicki, už dlouho se dere na jeho místo. Corpus delicti, karton pašovaných cigár, jako na potvoru stojí za stolem. A kanystr najdou taky. Ten aspirant je pořádný hajzl. Taky mohl žalovat místní inspekci a ne hned centrále...

"Dobře," řekl návštěvníkům. "Přiznávám se, ale Rowicki taky není svatoušek. Mám na toho lumpa dva svazky..."

Když padnout, tak efektně. Aby to přitom schytali i nepřátelé. Agent jeho přiznání ignoroval.

"Bydlí tady jistý Jakub Vandrovec," začal.

Okrskář pochopil, že nepřišli pro něho. Dva týdny byl klid? To znamená, že Jakub odjel ven a něco tam natropil. Něco pořádného, když ho hledá ÚBS!

"Samozřejmě," zaradoval se. "Můžu dokonce ukázat kde. Kolik let dostane? Co provedl?"

Agent na něho ostře pohlédl.

"Rozumím, služební tajemství," pokrčil rameny okrskář. "Ale stejně mě budete muset předvolat jako svědka..."

"Chceme vás požádat, abyste nám domluvil setkání," vysvětlil Munde. "Dejme tomu za hodinu zde. Pozvěte ho, musíme si promluvit."

"Zařizeno," zaradoval se okrskář. "Hned vyrazím a pozvu ho..."

Byl na sebe pyšný, že tak snadno uhodl zájem hostů. A jak se chovají decentně: "pozvat" a ne "přivléci lumpa v poutech"... Také se bude muset naučit tak kulturně promlouvat k podřízeným...

##

"Beru," vložil Jakub do banku ještě patnáct nábojů do kalašnikova.

"Prohraješ všechnu municí," varoval exorcistu Josef.

"Vyhraju," uklidnil ho Jakub.

Semen vyložil karty na stůl.

"Esový poker," zaduněl.

"A já mám pět králů," ukázal exorcista svoje karty.

"Vyhrál jsem."

"Kurva, zase?" podivil se Semen.

Postrčil na jeho stranu hromádku lesklých nábojů a kostku tritolu.

"Poldové!" zaječel Josef při pohledu k oknu.

A opravdu, na dvůr právě vjížděl Birskeho policejní vůz a s ním opel bez poznávací značky.

Exorcista jediným pohybem smetl výhru do hrnce a přikryl jej utěrkou. Birski už bušil do dveří. Tři přátelé vyskočili od stolu a naskákali do skříně bez dna. Jakub zvedl poklop a po železném žebříčku slezli do bunkru pod chalupou. Starý kozák zamířil k periskopu. Rozhlédl se.

"Birski, Rowicki a pár dalších."

"Prověřím silnici," navrhl Jožka.

Popoběhl chodbou a za okamžik se z bláta melioračního příkopu vynořil další periskop. Tušení ho nezklamalo. Na silnici stálo ještě jedno auto. Josef se vrátil a ohlásil to Jakubovi.

"Kuš, ale za co?" zneklidněl hospodář. "Vždyť v poslední době se nestalo nic, co by jim mohlo vadit..."

Rachot nahoře dokazoval, že okrskář vtrhl do chalupy.

"Jakube," rozlehl se hlas zesílený megafonem, "víme, že jsi tady. Vyjdi se zdviženými rukama a zaručujeme ti řádný proces. Nezkoušej žádné triky."

"Minérský tunel číslo čtyři," hodnotil Semen u periskopu. "Jedna nálož, to je naučí rozumu."

Josef vzal váleček dynamitu a vnořil se do nízké chodby. Po chvíli se vrátil. Zabouchli dveře a zapřeli je dvěma pytli s pískem.

"Tři, dva, jedna..."

Prásk. Neoznačené auto nadskočilo a převrátilo se na střeche. Z kráteru stoupal kouř.

"Jedna nula pro nás," zaradoval se exorcista.

"Na silnici se zastavili hasiči," poznamenal Semen neklidně.

"Hasiči jsou taky proti mně?!" užasl Jakub. "Tolik práce jsem jim v posledních letech zařídil a takhle se odvděčují..."

"Jakube, dáváme ti poslední šanci!!!" ropotal na dvoře okrskář. "Výplavíme tě jako králíka z nory..."

"To zrovna," zasmál se páleník.

Na dvůr vjelo další auto, nákladák značky Star s aparaturou pro vrtání artézských studní. Jeden z policistů vytáhl z vozu jakýsi kufr na kolečkách.

"Co to k čertu je?" podivil se Josef.

Nevěděli. Žádný z nich dosud neviděl geologický radar... Policista přešel kufrem napříč dvorem s pohledem upřeným na malý displej. Do země zarazil praporek. Star na to místo přijel a spustil vrták.

"Sakra, oni nežertují," znervózněl kozák.

Stroj bleskově vyvrtal v zemi díru.

"Trefili tunel do chlíva," zneklidněl Josef.

"Hasiči sem táhnou hadici." Semen zůstával u periskopu. "A sakra, rychle pryč!"

Vyrazili nouzovým tunelem. V jedné chvíli se Jakub zděšeně ohlédl. Užasnou rychlostí se za nimi valila vlna vody.

"Úplně jako ve filmu," stačil si říct.

Moc se nespletl, protože na příkaz aspiranta Rowického celou akci vyplavení Jakuba pečlivě filmovali - jako didaktický materiál pro policejní školu.

V zanedbané zahradě se pohnul obdélník země, hned potom odlétl stranou vytlačen gejzírem vody a bláta. Tři napůl utopení přátelé vyhození z díry dosedli do trávy. První se vzpamatoval Semen. Rozhlédl se a kousl se do rtů. Stáli nad ním čtyři poldové se samopaly.

"Živé nás nedostanou," protíral si exorcista zablácené oči.

"Vsadíme se?" ozval se nad ním okrskářův hlas... Jste všichni zatčeni. Ruce za hlavu, pouta..."

Za několik minut celá trojice stála u zdi stodoly s pouty na rukou. Okrskář upřímně děkoval policistům z blízké Bonče, hasičům i obsluze vrtné soupravy.

"Zásluhou vaší pomoci spravedlnost zvítězila," potřásl jim rukama. "Zvu vás na večer na gril, musíme to oslavit."

"Kéž se vám vzpříčí v krku," zavrčel Jakub.

###

"Tady je Jakub Vandrovec," mrštil Birski spoutaného starce agentům k nohám.

Jakub klouzal po podlaze na břiše, až málem vrazil obličejem do stolu.

"Proč je spoutaný?" podivila se Skulová.

"Je to nebezpečný zločinec," vysvětlil policista ochotně.

"A proč je mokrý a zablácený?" zeptal se Mundek.

"Kladl odpor, museli jsme ho vyplavit hasičským vozem ze sklepa," prohlásil okrskář pyšně. "Pouze zásluhou bleskové akce se nám ho podařilo zajmout. A to bez vlastních ztrát," naparoval se. "Poškodil jenom jedno auto, ale střecha i zlomená osa se vymění."

"Pitomče," prskl agent. "Jakub Vandrovec je nejlepší exorcista a odborník na všechny paranormální úkazy v celé zemi. Chceme ho požádat o pomoc jako mimořádného odborníka, ostatně jsem výslovně řekl 'pozvat k rozhovoru'..."

"Eéé?" vyjádřil policista kulturní formou svůj úžas. "To ho mám odprosit?"

###

Jakub v nových šustivých teplácích se rozvaloval na zadním sedadle džípu. Po obou stranách se usadili jeho přátelé. Agenti mírně protestovali, ale umíněně trval na tom, že je vezme s sebou. Semen byl ve Varšavě naposledy před válkou a Jakub usoudil, že si výlet zaslouží.

"Tady jsou spisy případu," podala mu Skulová složku. "Kladivák začal řádit před třemi týdny. Oběti zabíjí nejčastěji jediným úderem desetikilového kladiva. Zatím máme dvacet mrtvých. Mozky byly částečně vydloubané nástrojem lžičkového tvaru."

"Dlabe je chirurgickou lžičkou?" podivil se Jakub.

"Proč myslíte, že to dělá?" zeptal se od volantu Mundek.

"Důvodů může být několik," zamyslel se exorcista. "Prvním a základním jsou nedostatky v zásobování."

"Cože?"

"Jestli je gurmán a má rád telecí mozečky, určitě má problémy s jejich nákupem..."

"Ale proč loví lidi?"

"Protože u vás ve městě je víc lidí než telat," vysvětlil exorcista klidně. "Ostatně důvodů může být víc. Uřezával hlavy?"

"Zatím ne. Sice jsme našli dvě těla bez hlav, ale nemáme důkaz, že to udělal on."

"Tím motiv výzdoby odpadá," poznamenal Josef.

"Jaký?!"

"Někteří lidé si rádi dělají z lebek svých nepřátel číše," vysvětlil exorcista. "Partyzán Vaňka jich měl v zemi jance celou poličku..." vzpomněl si na válku.

Semen se v duchu usmál. Má totiž doma také půldruhalitrový korbel z lebky esesáka, ale nehodlal zasahovat do diskuse.

"A jak to, že jsem o tom Kladivákovi ještě neslyšel?" zeptal se Vandrovec.

"Držíme to v tajnosti, abychom nevyvolali paniku," vysvětlila agentka.

Za tři hodiny byli ve Varšavě.

###

Jakub neměl kostnice a pitevný rád. Připomínaly mu jednu v Lodži, kam se kdysi dostal... Ovšem tentokrát musel. Kráčeli podzemními betonovými chodbami.

"Pozůstatky číslo sedmáct," zvedl agent prostěradlo.

Exorcista pohlédl se zájmem na mrtvého.

"Fakt dostal kladivem," zhodnotil.

"Úplně stejně vypadal Robert Bardak, když ho po té zábavě našli v křoví," poznamenal Josef.

Jakub jen pokýval hlavou. Jen mimochodem, ta záležitost s Bardakem byla jeho dílo, ale když se to dosud neprozradilo, proč by se přiznával. Posvítíl baterkou do lebky.

"Hm. Paměťové centrum vybrané, zbytek skoro nedotčen. Pachatel musí mít přinejmenším všeobecné vzdělání."

Pohlédl vyčkávavě na Semena. Kozák také nahlédl a příkývnutím potvrdil diagnózu. Mundek pečlivě zaznamenal jeho postřeh a exorcistu zahřálo u srdce. V životě ho jen málokdy někdo ocenil...

"Už je pozdě," řekla Skulová. "Nechcete se ubytovat?"

"Radši bych se prošel městem," zavrtěl hlavou. "Když útočí v noci, třeba na něho narazím."

"Máte nějakou stopu?" zajímal se agent.

"Ne, ale hodně spoléhám na instinkt," vysvětlil exorcista.

"Varšava je v noci nebezpečná, nechcete několik agentů jako ochranu?" navrhla.

"Proč?" pokrčil rameny.

"Rád bych zašel do knihovny lékařské fakulty," požádal Semen. "Můžete mi sehnat klíče? Určitě už budou mít zamčeno."

"Jistě."

Před pitevnou se rozešli. Jakub s Josefem nastoupili do tramvaje a odjeli.

"Myslíš, že to k něčemu bude?" zeptala se žena svého partnera.

"Kdoví... ale obávám se, že ne..."

###

Jakub vystoupil na varšavském předměstí Praga.

Okolí vypadalo zanedbaně.

Rozpadlé domy, na chodnicích psi výkaly, smetí, somráci, skini...

"Pro začátek najdeme nějakou fajn hospůdku," rozhodl Jakub.

Rozhlédli se. Velice rychle lokalizovali místní pivnici. Odvážně a rozhodně vstoupili dovnitř. Nad stoly se zvedly rudé tváře lovců jelimánků...

"Dvě piva," oslovil exorcista chlápka v umolousaném plášti, který stál za výčepním pultem.

"Na vašem místě bych radši odešel," sdělil jim krčmář.

"Proč?" podivil se Jakub.

"Tohle je nejhorší pajzl z celého města," přetékal hlas hostinského medem.

"Přeháníš, takový milý a utěšený lokál," nevěřil Jakub.

"Cizince tady nemají rádi."

Když exorcista uslyšel typický zvuk třiceti lahví, které se naráz změnily v tulipány, otočil se. Mračilo se na něho třicet domorodců s ostrými zuby flašek v rukou.

"Dyž nekapuješ po dobrým, že máš jít do hajzlu, dostaneš kytkou do pupku," procedil jeden s červeným nosem, nejspíš šéf.

"Míniš tím tulipán z flašky?" pohlédl Jakub na vražedný nástroj v jeho ruce.

A vyprskl homérským smíchem. Sáhl na pult pro prázdnou láhev a jediným zručným pohybem ji proměnil ve zbraň.

"A sakra," zafuněl somrák.

Jakubův výrobek byl na první pohled kvalitnější o několik tříd. Na skleněných otřepch pableskovalo světlo. Všechny měly ideální tvar a dokonalý profil.

"Tak co, prubneme, kdo z nás je lepší?" zeptal se Jakub drze. "Takový maličký souboj?"

Soupeř přikývl. Sáhl pro láhev s levným vínem a ukousl hrdlo i se špuntem. Pohlédl vyzývavě na Jakuba. Ten se mu nevychechtal jen ze zdvořilosti. Sáhl pro dvě láhve. Podřepil a z výšky 30 centimetrů je upustil na podlahu.

"Lup, lup," odpadla dna. Uchopil láhve za hrdla a obratně je ve vzduchu otočil. Držel v rukou dva velké kalichy plné aromatického pitiva, a nerozlil přitom ani kapičku.

Čelisti sklaply. Dav obdivně zašuměl.

"Mistře," vykoktal vůdce. "Promiň nám naši nezdvořilost. Netušili jsme, kdo zavítal na náš skromný práh."

Za hodinku už ledacos věděli. Kladivák řádl ve Varšavě, na Pragu ještě nezabrousil. Somráci, kteří udržovali kontakty s komplici na druhém břehu slyšeli, že napadá jen lidi s vyšším vzděláním.

"To zužuje okruh pátrání," prohlásil Jakub v jednu v noci, když se vypotáceli z putyky. Josef se opřel o lucernu a překonával závrať.

"Ttttak cooo? Puuuudeme na druhou stranu?"

"Asi jo. A tam se zase zeptáme."

Výkročili. Na mostě je minuly dva noční autobusy. Exorcista si vynadal, že ho nenapadlo jet, ale než došli do centra, aspoň trochu vystřízlivěli.

"Kde to jsme?" rozhlížel se dezorientovaný Josef.

"Ve Varšavě," připomenul mu Jakub.

"Tak to je v cajku. Hele, paneláky, takže tady bydlí inteligence... A možná nejen inteligence," dodal při pohledu na skiny s baseballovými pálkami.

"No právě," zavrčel Jakub při pohledu na přicházející bejky. "O to mi právě jde. Uvidíme, co vědí."

"Ti nám to zrovna vyklopí!"

"Neboj!"

Skini nespěchali.

"Tak co, somráci?" zeptal se bejček. "Lezete na cizí území?"

"Víš, co je to?" Jakub vytáhl kladivo. Tři se hloupě rozesmáli, ale čtvrtý zbledl. Exorcista si zapamatoval, který to je, což nebylo snadné. Byli totiž všichni holohlaví a v tričkách vypadali skoro stejně. Vytáhl z kapsy krabičku.

"Urychlovač made by KGB," zněl nápis na víčku. Exorcista vytřepal dvě tabletky. Jednu podal Josefovi, druhou polkl sám. Čas se zpomalil. Ve skutečnosti se čas nezměnil, ale jejich vnímání vzrostlo desetkrát. Skini se pohybovali pomaloučku jako mouchy v medu. Exorcista s kámošem kolem nich kroužili a bušili, kam se jen zachtělo.

Převážně kladivem do kolen.

Čas pomalu opět zrychloval.

Tři těla sebou práskla nznak, ryk z jejich hrdel připomínal zvuk tryskáče. Čtvrtý skin stál nedotčen a hleděl na utrpení kamarádů v vyděšených očích.

"Co víš o Kladivákovi?" zeptal se Jakub.

"Nevím nic," zablábolil s hrůzou.

"Tak proč ses vyděláš při pohledu na kladívko?" zavrčel Vandrovec. "Mluv. A to hezky rychle, jinak ti udělám něco tak hrozného, že se rozpláče i kamení," citoval větu, kterou kdesi zaslechl.

"Říká se, že je to doktor, kterého vyhodili z nemocnice. Zabíjí jenom chytré, aby zlikvidoval konkurenci..."

"První věta dává smysl," informoval Jakub přítele. "S druhou je to horší. Něco ví, ale není toho moc. Máme první stopu."

Praštil lumpa kladivem do čelisti a vyrazil mu naráz sedm zubů.

Vykročili.

"Proč jsi ho flákl?" zajímal se Jakub. "Vždyť nám něco řekl."

"Pro jeho dobro."

"Jak to?"

"Až se jeho kámoši proberou, uvidí, že to schytal taky. Kdyby to neschytal, tak by situaci zdemokratizovali," prohlásil učeně.

Josef zaslechl v rádiu něco o lokální demokracii a návratu demokracie, další hodinu se proto snažil pochopit jeho slova, která pracně konfrontoval s útržky svých vědomostí.

##

Semen usilovně probíral archiv lékařské fakulty, kde hledal nějakou smysluplnou stopu. Tiše přitom klel. Od doby, kdy ho před osmdesáti lety vyhodili z univerzity, medicína značně pokročila. Studoval tlusté monografie o mozkové chirurgii a byl pořád vzteklejší. Podrobné plány center v kůře mozkové ho však přesvědčily, že se Jakub nemýlí. Někdo vybíral části odpovídající za paměť.

"Získané kousky nepochybně nakládá do nějakého nálevu a dělá s nimi pokusy se čtením vzpomínek obětí," usoudil nakonec. "Připojí televizor nebo něco takového. Je třeba hledat odborníka, který už zřejmě nepracuje jako lékař a který má dům s velkým sklepem, kde si zřídil pracovnu..."

##

"Shrneme získané údaje," navrhl agent Mundeck při snídani.

Seděli v jednom z tajných bytů, kde se ukrývají agenti, korunní svědci a podobně. Jakuba hodně rozčaroval, tajný byt totiž vypadal úplně stejně jako obyčejný.

"Nuže," začal Semen, "zločincem je pravděpodobně neurochirurg. Má dům se sklepem, kde si zřídil laboratoř. V poslední době musel koupit značné množství chemikálií, aparatur, počítačových součástek a tak dále. Nelze vyloučit, že peníze na to získal sázením."

"Co podle vašeho názoru dělá s tím, co odřízne?"

"Montuje biologický počítač s využitím tkání lidského mozku, přesněji - údajů v něm obsažených."

Agent Mundeck si vše pečlivě zaznamenával. Jakub se mračil. Jako experta pozvali jeho, a kámoš se teď vytahuje.

"Moje koncepce je značně odlišná," pronesl důstojně. "Vrah samozřejmě odstraňuje část mozku odpovědnou za paměť, ale místo jejího připojení k počítači ji používá k posílení svého intelektu přímo tím, že jednotlivé vzorky prostě sní. Máte seznam zabitých? Jistě jste si všimli, že jejich specializace jsou odlišné. Dotyčný chce získat co nejrozsáhlejší znalosti."

"Interdisciplinární," zapsala si do sešitku Skulová.

"Moje teorie je lepší," urazil se Semen. "Když mozek sní, informace se stráví v žaludku."

"To nepronikne střevy do mozku?" podivil se Jakub.

"Střevy pronikne nanejvýš do hajzlu," prohlásil Semen důstojně.

"Ale co když to neví a myslí si, že se nestráví?" nadhodil Josef.

Agent si zapsal i to.

"A teď zásadní dotaz," ozvala se Skulová. "Máte nějaký návrh, jak ho chytit, když ho nenajdeme podle vašich indicií?" usmála se na kozáka.

Nad stolem propuklo hluboké a výmluvné mlčení.

"Navrhují nastražit past," řekl nakonec Vandrovec. "Semen si vezme oblek, do novin dáte zprávu, že přijel slavný zahraniční vědec. Vybereme mu odbornost, která ještě nebyla snědena. Ukážete hotel, kde bydlí a až lovec mozků přijde, spadne do pasti," dokončil spokojeně.

"Proč mám riskovat právě já?" ohradil se jeho přítel.

"Protože z nás tři vypadáš nejlíp."

##

V televizi to vypadalo báječně. Semena nafilmovali na letišti, jako kdyby právě vystoupil z letadla. V zahraničním obleku a s elegantní aktovkou vyhlížel opravdu jako vědec. Jakub při pohledu na tu komedii vrtěl udiveně hlavou. Mundeck to vymyslel hezky. Genetik z Kanady, původem Polák, betonový kandidát na letošní Nobelovu cenu... Odjeli do hotelu. Past připravená podle Jakubových pokynů vypadala opravdu profesionálně. Semena usadili za stůl. Agenti stáli na parapetech, skrytí za závěsy. Ozbrojený Jakub se schoval do skříně, Josef v neprůstřelné vestě měl otevírat dveře.

Vrátný dostal příkaz, aby nikoho nepouštěl. Vlastně pouštěl. Každého, kdo bude chtít. Chtělo asi tři sta lidí. Katoličtí fundamentalisté přišli protestovat proti jeho výzkumům. Aktivisté náboženské sekty mu předávali pozitivní energii. Svědkové Jehovovi mu přenechali hromádku pěkně vypravených brožurek s barevnými obrázky. Členové několika politických stran si přišli promluvit o blížících se volbách a jakýsi činitel "skupiny u moci" mu nabídl funkci rektora vysoké školy a soubor zákonů pro její financování. Jako odměnu chtěl celkem sedmáct milionů dolarů. Semen slíbil, že

jeho návrh uváží. Ostatní zájemci se s ním chtěli na památku vyfotografovat, získat autogram nebo ho oženit se svými dcerami. Za dva dny bylo rozhodnuto akci ukončit, protože Kladivák hotel nenavštívil.

#

"Škoda, že neumíme vymyslet nic lepšího," litoval Jakub.

"Nu což, snažili jste se," uklidnila ho Skulová, "Zřejmě ho budeme muset chytit sami. Ale nápady jste měli dobré."

Seděli u večeře na rozloučenou v malé hospůdce v centru města. Útulný lokál v suterénu halila oblaka cigaretového kouře, ale exorcistovi se tady líbilo. Semen dopil pivo.

"Zaskočím na záchod," omluvil se a zamířil po schodech nahoru.

"Kam jde?" podivila se Skulová. "Vždyť toaleta je vedle..."

"Ale musel by platit, takže si uleví venku," vysvětlil exorcista.

"Jak nekulturní," zamračila se žena. "A může dostat pokutu. Třeba tisícovku."

"To ho musím zadržet!" zneklidněl Jakub. "Za to je u nás stovka piv..."

Vyběhl po schodech. Josef a agenti za ním.

Rozkročený Semen si právě rozepnul poklopec. Namířil na zed'...

"Mám tě!" houkl mu někdo do ucha.

Kozák si úlekem pomočil boty. Opatrně se otočil. Za zády mu stál nenápadný človíček s velkým kladivem v rukou.

"Tak co, pane genetiku? Utekl jsi z hotelu, navlékl si hadry a myslíš si, že tě nenajdu? Tvá Nobelova cena bude má."

"Kladivák," odhadl Semen.

"Tys o mně slyšel?" zaradoval se útočník. "Cha, cha."

"A zbaštíš můj mozek, abys převzal vědomosti, nebo připojiš vydloubnutý kousek k počítači?"

"To by taky šlo?" užasl zabijec.

"Jak jsi to dělal doted?"

"Normálně, vybral jsem mozek a každý den si vzal lžičku k snídani, obědu a večeři."

"Pomohlo to?"

"Došel jsem do čtvrtého kola v Milionáři," pochlubil se. "A teď už dost řečí, Nobelova cena čeká."

Zvedl kladivo. Semen chtěl uskočit, ale ukázalo se, že toho nebude třeba. Jakub při pohledu na události vystřelil ode dveří z flinty. Kladivák se zhroutil. Exorcista se sklonil nad jeho tělem. Kulka zasáhla zátylek a vyšla čelem. Lebka byla na cucky.

"Hezký zásah," zhodnotil agent Munde. "Skoro jste mu utrhli hlavu."

"Taky jsem vzal kuli na divočáky," usmál se Jakub.

"Ještěže tak," dodala Skulová. "Určitě by dostal doživotí, přitom takové bestie nemají právo žít..."

Exorcista pohlédl na díry v lebce.

"Vyjídal mozky, aby získal znalosti," pronesl zamyšleně. "Jestli vyřídil dvacet lidí, shromáždil jich docela dost..."

Agent na něho udiveně pohlédl.

"A co má být?"

"Je to škoda promarnit," vytáhl Jakub z kapsy starou hliníkovou lžici...

Baštil, až mu lupalo za ušima. Každého jiného by odradily zvuky a pohled na blížící agenty, ale Jakub je tvrdě. Kámoši se po krátkém váhání připojili. Na nabývání vědomostí není nikdy pozdě.

Chceš psát jak Pilipiuk?

Obšvihni jeho rukopis:

Nebo si přečti jeho cyklus článků:

JAK NAPSAT BESTSELLER

(On ví jak na to. Důkaz držíš v ruce!)

A jestli z tebe náhodou nebude nová hvězda fantasy, určitě se aspoň skvěle pobavíš!

Nejen tohle pro tebe pravidelně připravuje populární český internetový magazín

FANTASY - SF - HOROR - KOMIKS

Andrzej Pilipiuk

ZÁHADA KUBYROZPAROVAČE

Obálka Andrzej Laski
Překlad Pavel Weigel
Odpovědný redaktor Tomáš Jirkovský
Jazykový redaktor Helena Šebestová, Jolana Čermáková
Sazba provedena v LATEXU
Vytiskl PBtisk Příbram s.r.o.
Vydalo Nakladatelství Laser-books s.r.o.
Úslavská 2, Plzeň 326 00
tel+fax: 377 246 407
v edici Laser jako 283. publikaci
Edice Fantasy svazek 75.
Plzeň 2004, vydání 1.

Prodejní cena včetně DPH
199 Kč

ISBN 80-7193-179-9

Jakub Vandrovec - exorcista-amatér, vřele milovaný církví, státními orgány, policií a námi, řeší nové případy! Cestuje časem, na koni, přepychovými auty a svými svéráznými metodami potírá upíry, strážce času, trpaslíky i nesnesitelné sousedy. Chcete vědět, jak to ve skutečnosti bylo s Jackem Rozparovačem? Zajímá Vás, kdo pomohl Mikulášovi? A co vězení, napraví snad našeho Jakuba? Na tyto a hromadu dalších otázek naleznete odpověď v knize, která vám přináší 23 nových příběhů Vašeho oblíbeného hrdiny. Doporučujeme nalít si něco dobrého, nejlépe domácí pálenku, chleba tlustě namazat sádlem, zakousnout okurčičku a dát se do čtení. V této kombinaci dokonalá lahůdka!

Profesionální věčnění psů - nepřetržitě. Chtějte Vaška Rasa.

o o o

Nově otevřená Afrodítina svatyně zaměstná nepruderní kněžky.

o o o

Ukrajinskou výrobní linku viagry, provozní zařízení, suroviny, zkušebny, spěšně prodám.

o o o

Jsi sama? Zajdi do Bejkárny.

o o o

Diskotéka zaměstná barmana, elektrikáře, drogového dealera a toaletářku - reference nutné.

o o o

Zlaté zuby, použité - v dobrém stavu, velkoobchod, maloobchod, lacino.

o o o

Obrazy Spály, Filly, Zrzavého a další. Vypadají jako pravé, zato jsou mnohem lacinější.

o o o

Neuspěl jsi ve vízové loterii do USA? Ohlas se u nás, dopravíme tě tam bez víza.

o o o

Posilovna "Pakárna", injekce, steroidy, anabolika, hormony v ceně předplatného.

o o o

Pohřební ústav "Radost". Tchyně 10 % sleva.

o o o

Pronajmu cihelnu, hřbitov a výkupnu brambor.

o o o

Naše uhlí je nejlepší na světě! Nebo alespoň nejlevnější. Nevěříš? Zeptej se "horníka".

o o o

Agroturistika. Utěšená vesnice severně od Kyjeva. Jen u nás váží hříby 30 kg!

o o o

Extrakty zlepšující chuť denaturáku.